

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 4 de març de 1993

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

Any XIV - Núm. 702 175 ptes.

A la revista "Il Regno"

Declaracions de l'abat de Montserrat

TEMES:

- la descristianització
- la vida monàstica
- el santuari de Montserrat
- l'Església i el nacionalisme
- la Conferència episcopal catalana
- el Concili provincial

Text íntegre: pàgs. 18 i 19

IX Fòrum "Home i Evangeli"

Un debat viu sobre el Concili provincial

Unes 1.200 persones van participar els dies 27 i 28 de febrer en el Fòrum "Home i Evangeli", convocat tradicionalment des de fa nou anys a Barcelona per persones vinculades amb entitats d'inspiració cristiana i dedicat, en aquesta edició, al tema "Concili català: què hi aportem, què n'esperem". El to moderat de les ponències, la presència dels bisbes Antoni Deig i Carles Soler i Perdigo, la carta —afectuosa— de l'Arquebisbe de Barcelona, són signes prou eloqüents de la progressiva normalització eclesial d'aquesta trobada de cristians "crítics".

Mn. Joan Busquets, en la seva ponència, va saber trobar el to per a expressar el seu críticisme ben mesurat i constructiu pel que fa a la situació actual de la nostra Església. Per la seva banda, el professor Giuseppe Alberigo, afirmà que "el Concili s'ha d'entendre no com una assemblea especulativa, sinó com un organisme viu i vibrant".

Els participants del Fòrum demanaren un diàleg entre el món civil i el religiós, més col·laboració entre els laics i els preveres, i van afirmar que "els bisbes podrien ser més realistes i més compromesos amb la realitat".

(més informació a les pàgs. 10 i 11)

LLINDAR

Manuel Valls i Serra, director

El diàleg entre Eugeni Trías i Rafael Argullol sobre la nostra cultura i la nostra societat occidentals (cfr. *El cansancio de Occidente*, Barcelona, 1992) és d'allò més interessant. Tal com el veig, aquest llibret ens desperta el sentit crític que de molt temps ençà reposa endormiscat al fons de les nostres consciències. Mentre nosaltres, catòlics, enduts per un afany de "posar-nos al dia" encara parlem de diàleg amb la modernitat (i no hi hem de renunciar, malgrat el poc interès per dialogar amb el cristianisme que han demostrat els seus representants més genuïns!), aquests pensadors no tenen cap por de qüestionar, en alguns punts molt concrets, la cultura moderna en la seva versió occidental. Avui aquesta crítica sorgeix, sobretot, des d'un cert pensament laic. Per això em plau el llibre esmentat, perquè manifesta coratge per expressar posicions a contracorrent, que els cristians occidentals sembla que hem perdut, preocupats per semblar més

El cansament d'una cultura i d'una pastoral

moderns i més a to amb aquesta societat i aquesta cultura. Quan són precisament aquesta cultura i aquesta societat les que, en bona part, estan atrofiades espiritualment. Quan és des de les seves instàncies de poder que se'ns repeteix reiteradament als cristians —i a l'Església com a institució— que som responsables de tots els mals i desgràcies hagudes i per haver, i que ja és hora que ens identifiquem amb els paradigmes imperants del progrés modern (que és allò que està en crisi), i que ens aliniem amb els moviments que serveixen la seva causa (que es basen en ideologies que s'han ensorrat estrepitosament). Això explica per què una terrible mala consciència s'ha instal·lat des de fa temps a les nostres comunitats, induint els creients

a viure com acomplexats i acovardits. Com si a la nostra història hi hagués més ombres que llums. Com si haguéssim perdut definitivament el tren de la història. I aquí hi ha també la raó per què avui la nostra pastoral presenta, com aquesta cultura, certs símptomes de cansament i d'esgotament. ¿Com explicar tanta apatia? ¿Per què aquesta pèrdua de vigor i de vitalitat? Quan davant els nostres ulls tenim una qüestió tan urgent com apassionant: ¿què hem de fer perquè aquest home actual —espectador passiu, que malgrat l'abundor de fruïcions, és ple de buit existencial— retrobi Déu i la seva pròpia humanitat? En un moment del seu diàleg amb Argullol, Trías apunta vers el concepte cristià de *persona*. L'únic que permet, sens dubte, una capacitat de trobada i d'acolliment, que és a la base de tota experiència humana veritable. Com el lector pot comprovar, ens espera una tasca impressionant.

VIATGES I PELEGRINATGES DE
L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE **CATALUNYA CRISTIANA**

VOLEU CONÈIXER

PARÍS

DES DEL CAIRE CRISTIÀ

Podeu fer-ho en el pelegrinatge preparat per
Mn. Joan E. Jarque

Del 15 al 21 d'abril

Celebracions religioses a Saint Gervais, a la Medalla Miraculosa (rue du Bac), a la Mare de Déu des Victoires, a Notre Dame i amb les Germanetes de Betlem.

Visites: panoràmica de la ciutat, Montmartre i Sacré Coeur, Torre Eiffel, Invàlids, Halles, centre Pompidou, la Défense, bosc de Boulogne, Versailles, etc.

Recepcions: a la Unesco i a Bayard Presse (editora de "La Croix")

AIXÍ PODREU CONÈIXEREL ROSTRE CRISTIÀ DE PARÍS

PLACES LIMITADES - OBERTA LA INSCRIPCIÓ

PELEGRINATGE A

TERRA SANTA

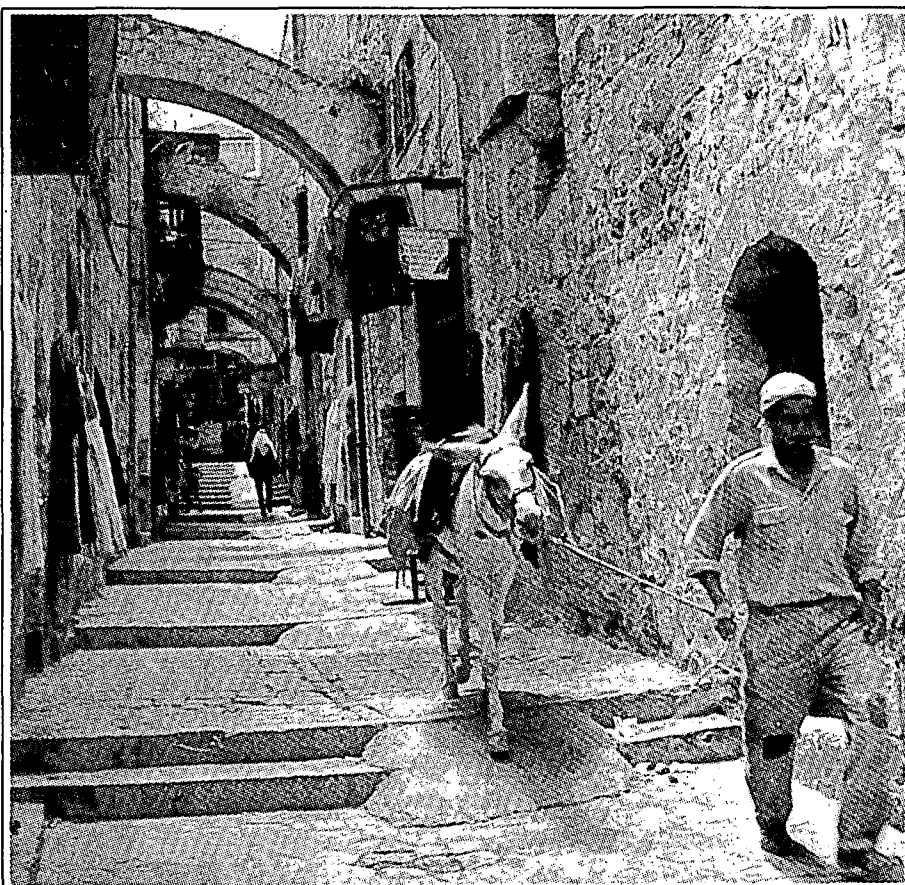
Del 22 al 30 de maig de 1993

**FEU-VOS "PELEGRINS DE LA PARAULA"
VISITANT LA JUDEA I LA GALILEA:**

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), Betlem, Jericó, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberíades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzaret, el mont Carmel, etc.

Una vivència inoblidable, pas a pas amb el Nou Testament, seguint les pautes i la tradició iniciada i trasmesa per l'Escola bíblica de Montserrat.

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3er. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

EDITORIAL

On volem anar?

Aquest és un moment difícil en la vida del país. Tothom parla de crisi econòmica, aquest hivern, a diferència del que passava fa només un parell d'anys, quan sentíem parlar continuament de grans inversions amb vista al 92... El creixement de l'atur —que ja era massa alt— és la manifestació més dolorosa i més preocupant d'aquesta crisi.

Però no és tan sols l'economia la que trontolla en aquests moments. El tema, ja reiteratiu, de la corrupció, amb totes les seves manifestacions —de les irregularitats administratives a la delinqüència precoç— obre interrogants que neguitegen la societat. Cap on anem?

Qui sap si hi ha alguna relació de causa-efecte entre corrupció i crisi econòmica... En qualsevol cas, és indubtable que des d'una situació de sanitat ètica seria menys difícil convocar a la solidaritat social. Moltes coses serien diferents si gaudíssim d'una moral més sòlida. El convenciment o la intuïció d'aquesta realitat fa que moltes persones avui girin els ulls cap a valors abans negligits. Mentre alguns parlen de la necessitat d'una ètica civil, altres, des de sectors molt diversos, fins i tot s'adrecen als creients com requerint-los a un cop de mà més decidit, a favor d'una recuperació de la consciència general. Si la crisi econòmica ens portés de debò al descobriment d'una altra crisi més fonda, estariem en el camí bo...

Hauríem de revisar els objectius de la nostra societat i, per tant, preguntar-nos, en primer lloc, si en té. Aquest país, de tan forta tradició individualista, va viure, fa tres lustres, una fase admirable de consens en un avantprojecte compartit per la majoria: allò de "llibertat, amnistia i estatut d'autonomia" significava, en la seva simplicitat, elemental, tenir un horitzó comú i voler assolir-ho. Per un moment, la política es va escriure amb majúscula i esdevingué més important que els polítics. Aleshores els diversos grups ideològics rivalitzaven sobre qui presentava un programa més exigent en justícia social, en respecte als drets dels ciutadans i dels pobles, en progrés col·lectiu. Els pecats d'utopia que es cometeren eren absolutament venials en comparació amb els que han vingut després amb el realisme i la corrupció.

De mica en mica, l'enriquiment personal com a primer valor va anar guanyant punts. El bé comú ja no va ser la meta per la qual els candidats a governar s'oferien als seus conciutadans, deixant en segon terme els seus interessos particulars. Més aviat ha anat semblant el contrari... La crisi de les ideologies —quan ha estat real i no simple propaganda totalitària—, ha volgut dir incapacitat de restar fidel a la parcel·la de veritat de cadascuna d'elles i de cadascun dels seus militants.

Ara la pregunta és: on volem anar? La resposta a una demanda tan genèrica serà, naturalment, plural. Cada filosofia política té les seves prioritats. Però estem segurs que és possible compartir uns objectius bàsics de defensa del bé de les persones, del bé de la comunitat:

Nosaltres, cristians, diem del bé, no només del benestar. Són termes en si compatibles, però el segon sol tenir un sentit reduccionista de la persona. Sabem que no caiem simpàtics a molts quan denunciem la inconsistència i àdhuc la nocivitat de certes maneres d'entendre el benestar. Però potser si fèiem l'exercici de cercar les causes dels mals socials, ens entendríem més bé. Continuarem parlant-ne.

S i hom dona una ullada al món que ens ha tocat viure, crec que immediatament hi descobrirà les dues característiques que he posat com a títol d'aquest article. El nostre món —i per referència a l'home— té una universalitat com no l'havia tinguda mai abans en la seva història. I alhora també s'hi fan paleses unes particularitats que, en aparèixer a escala mundial, podem dir que mai no les havíem conegudes en nombre tan elevat. Per una banda, doncs, estem abocats a constatar que tota la humanitat és una mateixa família; i, per altra banda, que els membres d'aquesta família tots són únics i irrepetibles. Tots vivim, pràcticament, el mateix ambient en el món, de manera que, sense fer cap esforç especial —com a efecte dels mitjans de comunicació, la facilitat dels viatges, els intercanvis culturals...—, hem anat adquirint una familiaritat gran amb tots els colors de la pell, amb totes les cultures, amb totes les religions. I alhora la universalitat que ens ha obert el progrés històric ens ha fet conèixer la inabastable multiplicitat de les particularitats humanes.

¿Qui podria dubtar que això, de si mateix, és bo? Malauradament, tanmateix, la universalitat que vivim està més lligada a la interdependència que a la solidaritat. La llei que regeix les relacions interna-

ens creà a la seva imatge i semblança, ens ha deixat a les nostres pròpies mans tot encomanant-nos que culminem la seva creació senyorejant-la: el món és per a l'home, no l'home per al món; de manera que segons senyoregi l'home el món, així es fa —o es desfà— a si mateix.

Déu no ens ha encomanat la injustícia que "uns

La universalitat que vivim està més lligada a la interdependència que a la solidaritat. La llei que regeix les relacions internacionals —i sovint les personals— és molt més la de l'egoisme calculador que la de la solidaritat generosa.

quants" (el primer món) esgoti la terra en benefici propi i en perjudici de tots, i especialment del tercer i quart mons. Déu vol que **tota la humanitat** senyoregi la terra en benefici de tots, de manera que tots els homes puguin créixer segons la seva idiosincràsia.

Per això tenir consciència d'universalitat és bo:

tots els humans som igualment persones, imatges de Déu, cridats a ser fills seus en Jesucrist per obra de l'Amor. Però, precisament perquè "l'Imatjat" en cadascun de nosaltres és Déu, en ningú no queda exhaurida la seva infinita imitabilitat i tots som diferents. De manera que les particularitats són fruit de la mateixa condició humana en què es fonamenta la universalitat. Perquè som persones humanes i les persones humanes només

existim concretades pels condicionaments naturals i culturals, tots som: homes o dones, blancs o negres o grocs, europeus o africans o asiàtics, catalans o serbis o armenis... però, això sí: tots igualment persones humanes.

Quan la universalitat mata la possibilitat de la identitat de cadascú, es produeix un abús i apareix l'universalisme. Com també es produeix un abús quan les particularitats enfronten els homes entre si en perjudici de la universalitat de la família humana. Es el particularisme.

Déu va crear la humanitat com una família, els membres de la qual tots som **imatges diferents del mateix Déu**. La nostra filosofia de la vida no pot ser ni un universalisme que exclouï les particularitats, ni un particularisme que exclouï la universalitat. Si intentéssim evitar l'un i l'altre proclamant la universalitat en les particularitats, quant dolor d'innocents estalviariem!

Pau López Castellote és escriptor i pedagog

Universalitat i particularitats

■ Pau López Castellote

cional —i sovint les personals— és molt més la de l'egoisme calculador que la de la solidaritat generosa. El "do ut des" (et dono perquè em donis) té molta més vigència que la gratuïtat (fer-se do als altres per amor). Només cal obrir els ulls per veure que la desaparició de la "guerra freda", si bé sembla que hagi acabat amb el pànic universal d'una guerra nuclear, ha deixat com a herència una munió de conflictes bèl·lics entre innumbrables particulars.

Malgrat tot —els camins de Déu a la història són molt misteriosos—, no podem dubtar que aquesta universalitat que ens ha fet conèixer tantes particularitats és un bé. Un bé parcial que nosaltres tenim l'obligació de fer créixer vers una totalitat que solament amb l'amor podrem assolir.

El manament de Déu als nostres primers pares —"creixeu i multipliqueu-vos i senyoregeu la terra" —(sens dubte la llei del progrés històric de l'home —home i dona— en aquest món) posa en evidència la noble missió que Déu confià a la humanitat. Ell, que

RESPIR

Un bon exemple

Ho copio tal com ho vaig trobar: El sufi Bayazid diu sobre ell mateix: "De jove, jo era un revolucionari, i la meva pregària consistia a dir a Déu: Senyor, doneu-me forces per a canviar el món! Quan em vaig fer gran, vaig adonar-me que m'havia passat mitja vida sense haver aconseguit de canviar ni una sola ànima. Aleshores vaig canviar la meva pregària i vaig començar a dir: Senyor, concediu-me la gràcia de transformar tots aquells que es posin en contacte amb mi, encara que siguin només la meva família i els meus amics; amb això m'accontento. Ara, que sóc vell i tinc els dies comptats, he començat a comprendre com he estat d'estúpid. La meva única pregària és ara la següent: Senyor, doneu-me la gràcia de canviar-me a mi mateix. Si hagués pregat d'aquesta manera des d'un bon començament, no hauria malversat la meva vida". No calen comentaris, sinó recordar només que l'Escriptura va plena d'aquesta idea quan ens diu insistentment: "Convertiu-vos!"

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra

Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collé, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Antoni Plaça, Tomàs Puní, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. Compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30.

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.

□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Juglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Me Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilarrúbies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrentigenerós

Difusió controlada per OJD

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Determinismes

■ J. Carrera Planas

Crida l'atenció tota aquesta rebrotada de creences en un destí xifrat de cada persona i en la possibilitat de desxifrar-lo sotjant els astres, tirant les cartes o resseguint les ratlles de la palma de la mà. La comprovem cada dia i en formes diverses: hi ha qui exerceix aquestes arts d'una manera més seriosa i qui s'hi dedica més barroerament.

Quan va sortir el nou Catecisme va fer molt d'enrenou la seva al·lusió als horòscops... En realitat, el text anava més enllà de les seccions dels diaris que, amb aquest nom, ofereixen vaticinis generalitzats que molts llegeixen com un divertiment o una curiositat. El Catecisme apunta a les actituds de fons: són una certa voluntat de poder sobre el temps i la història i el recurs a forces ocultes per a obtenir-lo allò que resulta incompatible amb el primer manament.

L'adoració amorosa de Déu ens allibera de la submissió a déus, a diables, a forces fatals. L'alternativa cristiana a un destí cec que pesaria sobre cada u de nosaltres és la providència del Pare. Una providència misteriosa —i en algunes circumstàncies molt— però sempre il·luminada per l'experiència de Jesús que hi confia i la proclama —recordeu, per exemple, Mateu 6,25 i ss.— i no es d'una situació de privilegi, sinó tot el contrari. No es tracta d'una teoria bonica que, després, és contradita per l'existència del mal, sinó d'una revelació que té lloc enmig del dolor i comptant-hi des del primer moment.

Ja és ben curiós que aquest alliberament de factors capaços d'atormentar-nos irracionalment hagi estat presentat per molts com la imposició per l'Església d'un nou pecat... No he oblidat mai l'emoció amb què un missioner que venia de l'Àfrica m'explicava, fa anys, com la conversió dels animistes a la fe cristiana donava com a primer fruit que es treien la por del cos...

Però hi ha un altre determinisme, cada dia més preocupant, produït per la mà de l'home. En podríem dir "determinisme social". És el que palpen diàriament els qui estan en contacte, posem per cas, amb el món de les presons, sobretot les de joves. Funcionen uns mecanismes, no incrits en els astres sinó en el capteniment de la nostra societat, que cada dia estrenyen més, en aquest sentit, l'àmbit de la llibertat de les persones.

El percentatge de fills, de famílies desestructurades que van a raure a la presó, és molt alt. Mancats, de punts de referència positius i sense una experiència

Ja és ben curiós que aquest alliberament de factors capaços d'atormentar-nos irracionalment hagi estat presentat per molts com la imposició per l'Església d'un nou pecat... No he oblidat mai l'emoció amb què un missioner que venia de l'Àfrica m'explicava, fa anys, com la conversió dels animistes a la fe cristiana donava com a primer fruit que es treien la por del cos...

afectiva personalitzadora estan a mercè de l'agressivitat, de la sortida que els ofereix el narcotràfic, de la prostitució. Sobre la seva indefensió cauen els models de felicitat fàcil que proposa la societat. La reinserció, aleshores, sembla una meta inabastable per a qui ha entrat en aquests circuits. I bé, què hi ha darrera d'això que ara tan asèpticament anomenem una família desestructurada? Sovint hi trobem alguna idea de les encara anomenades "progressistes". Per exemple, que cal "superar" l'estabilitat de la parella. Però, pot ser un progrés allò que desemboca en la destrucció?

També d'aquest "determinisme social" en salva l'adoració del Pare en esperit i veritat.

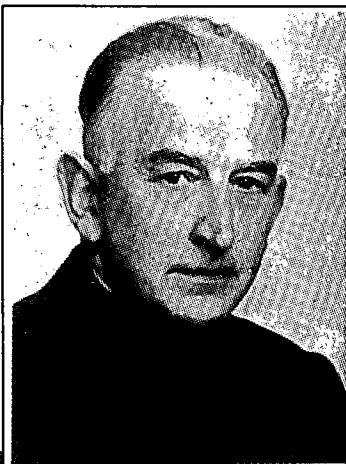
J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

La figura de l'eclesiàstic Dr. Manuel Trens i Ribas, il·lustre vilafranquí, que durant més de seixanta anys intervingué amb els seus grans dots intel·lectuals i artístics en la vida eclesial de Catalunya, és ben mereixedora que sigui recordada en el centenari de la seva naixença.

Ordenat sacerdot l'any 1914, ben aviat ja intervingué en l'organització d'aquella gran tasca promoguda per aquell Congrés Litúrgic. El 1916, esdevingué professor d'iconografia i art sagrat en el Seminari de Barcelona, i publicà "Lo que debe ser un museo diocesano". Després organitzà el Museu Diocesà de Barcelona, que l'any 1921, endegà el Bisbe Reig i del que fou nomenat conservador.

Pastor als ambients intel·lectuals i artístics

Amb el sabadellenc Lluís Carreras i Mas i el tarragoní Mn. Higiní Anglès, compartí molts anys el mateix sostre al carrer de Claris, nº 7. Amb la porta oberta, aquests tres eclesiàstics i cada un en el seu àmbit, animaren la tasca pastoral envers els ambients intel·lectuals i artístics del país, primer en el desplegament del renaixement litúrgic de l'Església catalana, tot seguit treballant de ferm en l'obertura universal desplegada pel Dr. Torras i Bages i pel Cardenal Vidal i Barraquer en les primeres dècades d'aquest segle, tot i la maltempada de la Dictadura de Primo de Rivera. Més tard, en el context de la 2a. República, donant tot el suport possible a la Catalunya

Dr. Manuel Trens i Ribas

Vilafranca del Penedès 1892-Barcelona 1976

■ Jordi Bonet i Armengol

autònoma, per sofrir la prova terrible de l'esfondrament que suposà per la seva generació la guerra civil. Maldant després per recuperar-se de la catàstrofe i per traspassar a les noves generacions la fe i el sentit de catalanitat que no podia perdre's.

A partir del 1921, fou Consiliari del Cercle Artístic de Sant Lluç fins el 1960. Allí, desplegà una activitat singular al costat dels artistes, en el moment en què el "Noucentisme" i les inquietuds de les avantguardes feien camí. El 1923, s'hi fundà "Els Amics de l'Art Litúrgic" que publicà uns anuals els anys 24, 26 i 29, que posaven Catalunya a l'unison amb el que s'esdevenia en els països capdavaners d'Europa, en el moviment de renovació litúrgica.

Escriptor i expositor

Les seves col·laboracions a les revistes "Vida cristiana", "Ars Sacra" i "Full Dominical" i en els rotatius "La Veu de Catalunya", "La Publicitat" i "El Matí" eren seguides per un estol de capellans i artistes.

També intervingué en moltes exposicions i manifestacions diverses, tal com en "El Pessebre antic i modern", en la qual jo havia intervingut d'infant, cantant les cançons populars nadalenques aplegades pel Mestre Joan Llongueres, amb uns decorats i vestuari de Jaume Busquets plens d'encert i lluminositat.

Foren molts els artistes que després dels germans Llimona, donaren vida i activitat en aquella Institució. Recordo els pintors Josep Obiols, Antoni Vila Arrufat, Darius Vilàs, els

escultors Joan Busquets i Rafael Solanic; els arquitectes Francesc Folguera, Puig Boada i Bonet Garí; els orfegres Ramon Sunyer, J. Serrahima, J. Capdevila, etc. També la fidelitat de Joan Miró i no cal dir el testimoni i el respecte per la figura d'Antoni Gaudí.

El Dr. Trens, a més de l'acció pastoral que hi exercia mitjançant la presència i el diàleg entre els artistes, era també home de recerca i estudi. En són testimonis les seves publicacions "Oracional litúrgic" (1926), "La peinture gothique Jusqu'à Ferrer Bassa" (1933), i més tard "Iconografia de la Virgen en el Arte Español" (1952), "Las custodias españolas" (1952), "Les Majestats catalanes" (1967).

Fundador d'"Ars Sacra"

El trauma de la guerra civil no va pas desanimar-lo. La impossibilitat de continuar la tasca a favor de l'Art Sagrat i de la renovació litúrgica que impedia l'existència no permesa del Cercle Artístic de Sant Lluç, a part de la manca d'una bona entesa amb l'autoritat eclesiàstica reaccionària, va portar-lo a què amb el suport d'amics i benefactors —no vull deixar de mencionar-ne el nom de la família Riera-Sala— endegés la Societat "Ars Sacra" l'any 1940. A través d'ella, pogué millorar-se amb dignitat part de la reconstrucció d'alguns temples, però no amb les possibilitats que haurien pogut assolir amb un bon desplegament per part dels artistes més ben dotats, ja que precisament la majoria portaven al damunt l'estigma del catalanisme que acompanyava generalment el camí de la renovació litúrgica. Així, es perderen moltes possibilitats, encara que s'anà superant de mica en mica el fet que fins i tot l'altar de cara al poble i els ornaments litúrgics fossin vistos com a signe d'una determinada política.

El Congrés Eucarístic Internacional, possibilità una de les activitats més interessants i extraordinàries que el Dr.

Trens pogués somnià: la magna exposició de custòdies al Saló del Tinell, l'any 1952. A poc a poc, s'anaren recuperant possibilitats. El Dr. Trens, encara veié els resultats del Concili Vaticà II, que en bona mesura recollia el que 50 anys abans s'anava obrint a l'Església catalana.

Però també cal dir com el Museu Diocesà de Barcelona, que era una de les tasques i preocupacions del Dr. Trens no acabava mai d'endegar-se.

Desarticulat per la revolució, eren emmagatzemades les seves peces al soterrani del Seminari del carrer de la Diputació, l'anhel que la Pia Almoina i La Canonge en fossin el lloc de permanent instal·lació no arribava.

Pedagog de la joventut

No voldria, però, deixar de parlar de l'activitat pastoral del Dr. Trens entre el jovent. Concretament a través de la seva presència a l'Escola de les Monges Dominiques d'Horta. Són generacions diverses de famílies que hi trobaren el bon consell i l'estímul per a una vida cristiana. Vull subratllar la seva confiança i suport a l'obra dels minyons de Mn. Batlle. També les seves traduccions d'obres dramàtiques a representar per tot aquell jovent, etc.

Una profunda amistat amb el meu pare iniciada ja amb altres companys de l'Escola d'Arquitectura, i continuada en el Cercle Artístic de Sant Lluç, féu que sovint acudís a casa a compartir la taula amb general complaença. Fou pel meu pare un conseller i un amic fidel en els moments forts de la vida.

De la confiança en la gent de la meua generació —encara joves els anys 60— n'esdevingué la intervenció a "Ars Sacra" de l'equip de "La Cantonada". Podem testimoniar la seva bonhomia acompanyada d'una amical ironia i una finor d'esperit i elegància gens comuna i en recordo amb agraïment la seva exigència artística i eclesial i sobretot el seu mestratge.

Jordi Bonet i Armengol és arquitecte director de les obres del Temple de la Sagrada Família

SABER ESCOLTAR

S'ha escrit que "cal retrobar els criteris bàsics amb els quals la societat pugui confrontar les decisions i els actes que comprometen el futur de l'home" i que "cal saber els fonaments dels comportaments humans més decisius".

La qüestió que es planteja és la dels valors a l'hora del capteniment moral. I, en conseqüència, la consideració que els responsables de la societat els han de promoure en tota la seva dimensió. Aquí és on cal abocar les forces. No s'arrangen les coses solament amb la duresa de les lleis. Calen conviccions íntimes i profundes. La por de la

Criteris Bàsics

policia és poca cosa, perquè només fa por quan és present i no pot ser sempre a tot arreu. Cada home, essent millor i responsable, ha de fer possible el respecte dels drets i el compliment dels deures.

L'estimativa humana no es pot basar en un liberalisme individualista ni en l'ansia d'adular els ciutadans, sinó en la concepció més noble del que és l'home. Una societat troba la seva solidesa i el seu goig en el sistema de valors dimanant d'una veritable visió personal i social de l'home.

■ Joan Guiteras

Al Gore, cristià i ecologista

■ **Jaume Valls i Pasola**

A principis del 1992, l'ara vice-president dels Estats Units, aleshores senador, publicava un llibre, "Earth in the Balance" en el qual exposava el seu pensament sobre els problemes que el medi ambient i la natura pateixen a causa de la civilització. El llibre ens permet una aproximació interessant al pensament d'una figura política de significació mundial òbvia. El text té poc d'electoralista; per un costat no és un tema que es consideri que afecta a les preocupacions més immediates dels ciutadans, si es compara amb l'atur, per exemple; i per altra banda, no és fruit de la improvisació. El paper de la ciència en el creixement econòmic i els efectes de la civilització en la degradació del medi ambient i la destrucció del patrimoni natural han estat una preocupació de l'actual vice-president dels Estats Units des de fa més de vint anys.

Un llibre sòlid i ben estructurat

El text és, si se'm permet dir-ho, sòlid. Gore hi repassa, en primer lloc, els fets més rellevants que assenyalen que l'equilibri ecològic, i la pròpia supervivència del planeta, estan en perill: els canvis climàtics, la capa d'ozó, la desertització, el patrimoni dels llavors, els residus etc... La segona part, és una documentada reflexió, una lectura, de la crisi des de diferents perspectives: l'economia, la sociologia, la història, la teoria de la informació, la psicologia, la religió... Gore acaba el llibre insistint sobre la importància d'assumir aquest "objectiu comú" a nivell mundial, proposant la realització d'un Pla Marshall Global per a la defensa del planeta. El pla se centraria en cinc grans àrees: accions per estabilitzar la població mundial, creació i desenvolupament de tecnologies medioambientals apropiades, canvis en les maneres de mesurar l'impacte econòmic de les nostres decisions sobre el medi ambient, negociació i aprovació d'acords internacionals, un pla cooperatiu per educar els ciutadans de tots els països respecte al medi ambient amb perspectiva mundial. Aquest caràcter mundial o "global" del problema es reiteradament recordat per Gore. A més, per Gore, qualsevol Pla ha d'anar vinculat al fet de seguir treballant fortament per a l'establiment, als països menys

desenvolupats, de les condicions socials i polítiques per a la consolidació de societats estables.

No em voldria centrar aquí en els aspectes tècnics sinó en presentar breument alguns aspectes de la que podríem anomenar eco-filosofia d'Al Gore. Gore fa una defensa aferrissada del que considera un problema vital per al futur de la humanitat i la fa des d'un fort compromís personal fonamentat en la seva fe de membre de l'Església Baptista. Amb el risc de ser criticat per treure paràgrafs fora de context heusac algunes pinzellades que poden ajudar al lector a fer-se una idea del seu pensament.

Crisi d'identitat col·lectiva

Som una societat curta de mires. Només mirem a curt termini i no pensem prou en el món que deixarem a les generacions futures: "Nosaltres hem assumit que les nostres vides no necessitaven cap connexió amb la naturalesa, que les nostres ments estaven separades dels nostres cossos i que els nostres intel·lectes podien manipular el món com els vingués de gust...". "No puc entendre que siguem capaços de deixar als nostres fills un món degradat i un futur minvat".

La recerca d'autenticitat el preocupa especialment: "Com més informació consumim més les nostres vides estan dominades per l'experiència directa de la informació que "representa" el món i no pas per l'experiència directa amb el món en sí mateix". "Les promeses resplendents de tenir de tot són tan seductores que ens oblidem del que realment sentim i abandonem la recerca de l'autèntic sentit de les nostres vides". "Els canvis de debò només són possibles quan comencen

a l'interior de la persona que els defensa".

I més endavant subratlla: "Crec que estem en una mena de crisi d'identitat col·lectiva". "Tants creiem

Que Déu es complau en la creació i "domini", no vol dir que la terra ens pertanyi, al contrari, qualsevol cosa que es fa a la terra ha de fer-se amb cura ja que pertany a Déu".

El necessari sentit de la creació

El seu compromís des de la fe és prou explícit: "En la meua formació i experiència religiosa tenir cura de la terra és un tema que surt de la relació fonamental entre Déu, la creació i l'home... Que Déu es complau en la creació i "domini", no vol dir que la terra ens pertanyi, al contrari, qualsevol

cosa que es fa a la terra ha de fer-se amb cura ja que pertany a Déu". "La meua tradició diu que cal "lloar Déu". ¿Com podem lloar-lo si el que fem és acumular menys preuvers la creació?"

"La meua fe arrela en la ferma creença en Déu creador, una interpretació personal profunda de la relació amb Crist i el vetllar per una

presència constant i espiritual en la gent, en la vida, en les coses..." "Crec que la fe és la força principal que ens permet escollir sentit i direcció i després anar avançant en el desordre caòtic que ens envolta". "Potser perquè jo he buscat simultàniament una millor comprensió de la meua vida i de què podia fer-se per al problema mundial del medi ambient he arribat a la conclusió que manca equilibri a les vides, l'equilibri entre la contemplació i l'acció, entre els afers individuals i els compromisos amb la comunitat, entre l'amor a la naturalesa i a la civilització. Aquest és l'equilibri que jo he buscat a la meua vida".

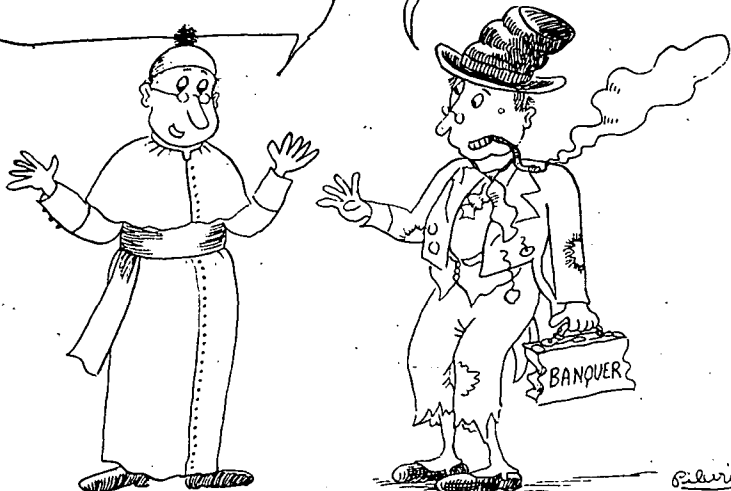
Deixeu-me ser optimista. Crec que constatar que una manera de pensar com aquesta arriba a la Casa Blanca ha de ser vist, si més no, de manera positiva. L'etiqueta simplificada "d'ecologista" que li han penjat els mitjans de comunicació amaga una persona amb una trajectòria professional i una formació personal molt qualificades que és a anys llum, per exemple, de l'anterior, i fantasmagòric, vice-president Quayle. La posició de l'administració Bush en tots aquests temes ha estat radicalment diferent de la de Gore. Només cal pensar en la Cimera de Rio. Amb la fi de la guerra freda i la forta aposta pel desarmament el medi ambient podria ser l'alternativa que necessita el govern americà per seguir donant diners públics a la recerca. És clar que la situació econòmica no afavoreix que els dirigents parlin de temes que afecten a llarg termini, amb el risc de ser acusats de no resoldre problemes més immediats. En qualsevol cas es tracta de veure si el deixaran actuar.

Jaume Valls i Pasola és expert a l'Oficina d'Avaluació de Ciència i Tecnologia del Parlament Europeu (STOA). Membre del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona.

ACUDIT

GERMANS, PER QUARESMA, FEU DEJUNI I ABSTINÈNCIA!

NOSALTRES JA EN FEM!

Trobada diocesana de nens

Amb motiu dels 150 anys de l'Obra de la Infància Missionera, la Delegació de Missions de Barcelona organitza, amb la col·laboració de "Cristians sense Fronteres", una Trobada Diocesana de nens i nenes, el diumenge, 28 de març.

La festa se celebrarà al Col·legi St. Joan Bosco, de l'Avinguda de la Vall d'Hebron, 258 (metro Montbau).

Començarà a les 10.30. A les 13 h. celebració de l'Eucaristia, presidida pel Bisbe Mons. Carles Soler Perdigó. A la tarda, Festival de la Cançó Missionera.

Les inscripcions cal fer-les abans del 14 de març, a la Delegació Diocesana de Missions, c/ del Bisbe, 5, els matins de dilluns a divendres. Telf.: 317 91 94.

◆ Sobre les aparicions a Medjugorje

Sr. Director:

Al temps que Catalunya Cristiana s'abstenia de publicar els missatges mensuals de la Verge a Medjugorje, la Legió Espanyola, destacada a l'ex-Iugoslàvia en missió de servei entre el port de Split, a l'Adriàtic, Mostar i Sarajevo, s'està instal·lant precisament a Medjugorje, on la Mare de Déu continua les seves aparicions diàries.

El Coronel Zorzo, cap dels 767 militars espanyols presents allí no ha dubtat a declarar que "qui no cregui que hi ha un ésser superior que ens protegeix està cec" i que "creu que és per la protecció de la Verge que s'instal·len a Medjugorje".

Això diuen els legionaris espanyols que es troben justament on la Mare de Déu beneeix i demana que la pau només s'obté per l'oració, el dejuni, la confessió, reconciliació, etc. etc.

A veure si serà l'exèrcit espanyol qui donarà testimoni de la presència de la Verge allí mentre la jerarquia de l'Església del nostre país —i amb ella C.C. al seu darrer— es tanca a la veu de la Mare de Déu —probablement la darrera— segons Ella mateixa ha manifestat.

El dia que aquesta Veu caigui damunt nostre, haurem d'abaixar el rostre avergonyits!

GASPAR VILARRUBIAS
CODINA
Igualada

Resposta de la Direcció:

Sentim un gran respecte pels fets de Medjugorje. Són ben segur com un reforçament del que és propi i permanent en la vida cristiana: la pregària, la reconciliació, etc. Comprenem l'interès dels seguidors d'aquests esdeveniments per difondre el "missatge" de la Verge cada mes. Però la direcció de "C.C.", després de reflexionar-hi amb calma, considera que no és oportú de publicar-los mentre l'Església no aprovi l'autenticitat d'aquestes aparicions.

La Direcció

◆ Interpretacions fora de context

Sr. Director:

"C.C." del 18 de febrer passat, a la pàg. 11, porta un article de M. Caballé en el qual hi ha una notícia equivocada que m'agradaria poder corregir. Al Seminari Major Interdiocesà hi ha 8 seminaristes de Girona i no 6, com diu el qui signa l'article.

Ja és habitual que M. Caballé tracti aquest tema d'una manera negativa i pessimista. És prou conegut de tots que són més els capellans que es moren que no pas els que s'ordenen. Però aquesta mateixa consideració l'autor ja l'ha escrita en altres

publicacions aquests mateixos dies. Ara, tanmateix, ho fa afegint-hi una dada falsa, que no li hauria costat res de comprovar. Aleshores, potser se li hauria acudit de comentar, perquè ve al cas, que aquest nombre de 8 candidats de la nostra diòcesi, encara que molt modest, representa una xifra notable si la comparem amb la d'altres bisbats de casa nostra i la més alta des que el Seminari de Girona es va traslladar a Barcelona, ara fa cinc anys. En efecte, des de 1988 ençà, el nombre de seminaristes gironins ha estat aquest: 2, 5, 6, 6 i 8, respectivament per anys successius. Tot plegat és ben migrat, ateses les necessitats. Però és així i no ho hem de retallar ni interpretar fora del context.

Mn. JOAN BUSQUETS
Seminari Major Interdiocesà -
Barcelona

◆ Un llibre per la pregària dels fidels

Sr. Director:

En el número 698 d'aquest setmanari, apareixia una carta signada pel matrimoni Jovè Subirós que feia referència al nou llibre de pregàries dels fidels PREGUEM EL SENYOR editat per l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona.

Des de la seva aparició, és un llibre que es fa servir per la pregària dels fidels, a la comunitat on, entre setmana, molt de matí podem participar de l'eucaristia.

Hem de dir que ens semblaren particularment suggerents les intencions que es proposaren durant la setmana de pregàries per la unitat dels cristians i, pel que hem pogut constatar fins avui, fuig d'esquemes en els quals es proposa pregar per l'Església, en tercera persona, a la qual se li carreguen aspectes ben criticables com si nosaltres no en forméssim part. Un altre aspecte que ens sembla positiu és la manera curta i senzilla amb la qual es proposen les intencions enfront d'altres que,

a vegades, sembla que necessitin fer una homilia per cada proposta de manera que quan t'inviten a pregar ja no saps per què s'ha de pregar.

Desitgem que aquest llibre tingui una bona acollida, perquè pot ajudar a millorar el clima de les nostres celebracions ajudant a pregar en esperit i en veritat, sense l'agror que a vegades, sense voler transmetem.

Matrimoni MANICH-CAPDEVILA
Grup d'Espiritualitat Sant Bardiri
(Sant Boi de Llobregat)

◆ Bisbes auxiliars

Sr. Director:

He sabut per la premsa, de la imminent nominació de bisbes auxiliars per la diòcesi de Barcelona. Segons que es desprèn de la notificació a la premsa, seran sacerdots barcelonins els que seran triats per aquesta noble tasca.

Com que els bisbes auxiliars ho són del bisbe titular, quan aquest és traslladat, jubilat o mor, no se sap què fer dels seus bisbes auxiliars i amb facilitat es busca una diòcesi on "colocar-los". Amb la perspectiva de 6 bisbes auxiliars per a Barcelona, hi haurà "bisbes de segona mà", per totes les diòcesis catalanes fins ben entrats als anys dos mil.

Si és així, ¿per què no es pensa en sacerdots i religiosos de totes les diòcesis catalanes, per aquesta tasca? N'hi ha i bons!

J. PUIG
Manlleu

◆ Els laics en el Concili Català

Sr. Director:

Li vull fer arribar algunes consideracions sobre el proper Concili Català, del qual "Catalunya Cristiana" serà una bona font d'informació. Tot i que les propostes finals del Concili només tindran efecte si són aprovades pels bisbes i la Santa Seu, voldria saber quina força tenen les pre-

sentades per una majoria de col·lectius de fidels, sobretot laics. Jo crec, que si l'episcopat no recull i no assumeix almenys algunes d'aquestes propostes, el Concili haurà estat, com sovint, una decisió de la jerarquia i no de tot el Poble de Déu, sobre el qual, com diu el Vaticà II, també planeja l'Esperit de Déu.

Espero algú em podrà respondre sobre aquest dubte.

JAUME GARRIGÓS I CELMA
Girona

◆ Reaccions contra la blasfèmia escrita

Sr. Director:

Als catòlics ens dol, com a tota persona honesta que desitja una societat ètica i respectuosa, el deteriorament en què va caient amb tant llibertinatge i permissivitat. La democràcia, no suposa de cap manera que es perdi l'ordre de valors.

I cal dir, ens repugna comprovar una vegada més com el Ministeri de Cultura propaga, i el d'Educació distribueix en centres escolars, publicacions del tot inadmissibles. L'última, el llibre de Vázquez Sola, del qual he tingut a les mans unes vinyetes repugnants.

¿Què és pretén amb això? Com a màxim, es ferir els sentiments dels catòlics i sobretot una ofensa a Déu. Fou escrit per un individu "crient", perquè si no cregués en Déu, no en parlaria.

Ho té malament Vázquez Sola, perquè Déu existeix, des de sempre i per sempre, i encara que vulgui ignorar-lo, aquí hi ha Déu, estimant-nos a tots —també a ell—, que ho sàpiga d'una vegada, que més important que la blasfèmia, el pecat i la mort, és l'amor i la gràcia de Déu.

Però no hem de rendir-nos com si res no poguéssim fer, hi ha un mitjà, una part positiva que no hem de refusar per recuperar aquesta societat que va enderrocant-se, i amb això apel·lo a tots els catòlics perquè ens sentim cridats a reaccionar amb una fervent oració a Déu, perquè vesi la seva misericòrdia i ens ajudi a

vèncer tant mal amb abundància de bé.

ASUNCIÓN CASTELLA
CASAS
Barcelona

◆ No creuar-nos de braços

Sr. Director:

M'he decidit a escriure-li perquè des de fa molt de temps veig un gran desencís en la societat, àdhuc entre els cristians. Sembla com si visquéssim la vida contemplant-la de lluny sense sentir-nos protagonistes. En canvi, viure la vida és ser-ne una part real, és ser caminant del pas del temps. Viure la vida és actualitzar en nosaltres cada moment, descobrint-ne la millor part, fent-la encaixar en el racó més petit i pregon del nostre cor on Déu fa meravelles si l'escoltem.

Certament passen moltes coses en el món, molts esdeveniments i a vegades no sabem què pensar i fer davant tant desamor, i podem caure en el perill d'aïllar-nos, tancar-nos dintre nostre i no prendre part en la marxa del món. Què puc fer jo, diem amb desolació. Qualsevol cosa menys creuar-nos de braços. Tots podem esforçar-nos per sortir del nostre individualisme i empenyer la roda de la solidaritat, que és col·laboració en un projecte comú a favor de l'home, el nostre germà.

Els cristians vivim doncs la vida, encarnats en la seva història i participem d'aquesta història des de la nostra fe. Veiem que els homes som germans, que desitgem apagar la nostra set en l'única font possible: Jesús de Natzaret, el Fill que ens porta al Pare.

CARME GUIMERÀ I PERA
Barcelona

El text de les "Cartes al director" no ha de superar les vint línies a màquina i a doble espai; han d'anar signades amb nom i cognom, adreça i telèfon, encara que s'hi vulguin fer constar unes sigles o pseudònim, "CC" no es compromet a la seva publicació, ni mantindrà correspondència amb els remittents.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Moltíssimes gràcies: Continueu donant matèria d'informació i de reflexió per tants cristians que viuen la preocupació d'una Església rejoyenida. Falta tanta esperança! Calen profetes d'esperança. I Catalunya Cristiana ho pot ser." P. Bonifaci Tordera. COLÒMBIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

JOSEP SERRANO CASILLA 9, 3-REGIÓN DIEGO DE ALMAGRO-VALDIVIA CHILE.....	21.892 Ptes.
GNA M. DOLORS BORRAS. CARM. MSS. THER. HOSP. ST. JEAN DE DIEU. B.P. 43 THIES. SENEGAL.....	21.892 Ptes.
JOSEFA FALCO SOLSONA CAIXA POSTAL 24 MAPUTO XINAVANE MOZAMBIQUE.....	21.892 Ptes.
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHRAM, VALAVAD SIHOR, 36420, GUJARAT INDIA.....	30.992 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....	Tel.....
Direcció.....	Provincia.....
Població.....	D.P.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)	
L'import el faré efectiu mitjançant:	
☐ taló que adjunto	☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:	
Domiciliació: Banc / Caixa.....	Sucursal nº.....
Nº. compte corrent.....	Provincia.....
Població.....	
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.	
Població.....	Data.....
Signatura.....	
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39	

FRANÇA

La Santa Seu firma la Convenció sobre la prohibició i la destrucció d'armes químiques

És l'home qui mata i no la seva espasa

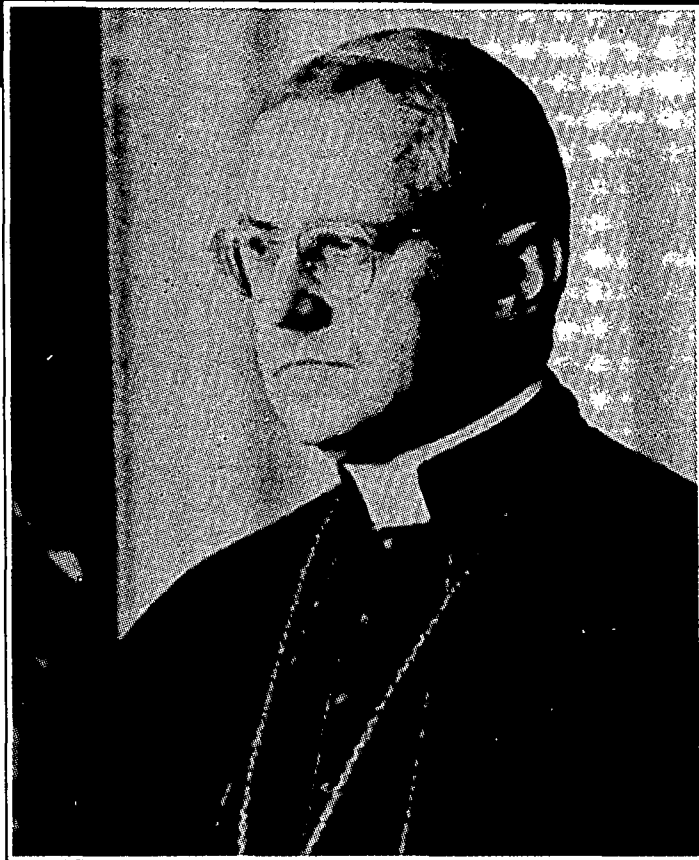
PARÍS.— Els ministres d'Afers Estrangers i alts representants de més de 150 països es reuneixen a París del 13 al 15 de gener per a la firma de la convenció sobre la prohibició i la destrucció de les armes químiques. El document té gran abast històric en el camp del desarmament, entre altres coses perquè s'ha creat una organització específica per a la seva aplicació.

Aquest acord és el resultat de 24 anys de negociacions en el marc de l'ONU.

Els ministres d'Afers Estrangers presents a París subratllaren que el tractat, perquè

sigui instrument vàlid de construcció de la pau, ha de ser universal. Per aquesta raó, s'espera que tots els Estats que no han firmat amb ocasió de la cerimònia oficial ho facin en els propers mesos.

La Santa Seu ha seguit atentament els treballs de la Comissió de la Conferència sobre la supressió d'armes químiques. Confirmant l'actitud de la Conferència, monsenyor Jean-Louis Tauran, secretari per a les relacions de la Santa Seu amb els Estats, firmà la Convenció, pronunciant una breu allocució que reproduïm a continuació.

Mons. Jean-Louis Tauran, Secretari per a les Relacions de la Santa Seu amb els Estats

Senyor president:

En firmar la Convenció sobre la prohibició de les armes químiques i la seva destrucció, la Santa Seu no ha volgut realitzar únicament un acte protocolari. Ha volgut, sobretot, manifestar que **no tot és permès en l'ús de la força**. Havent acompanyat els treballs d'aquests 24 anys de negociació, s'alegra amb tota la comunitat internacional que una Convenció d'aquest tipus posi finalment fora de la llei les armes particularment cruels i inhumanes. Els responsables de les nacions contribueixen avui sens dubte a allunyar l'espectre d'una guerra

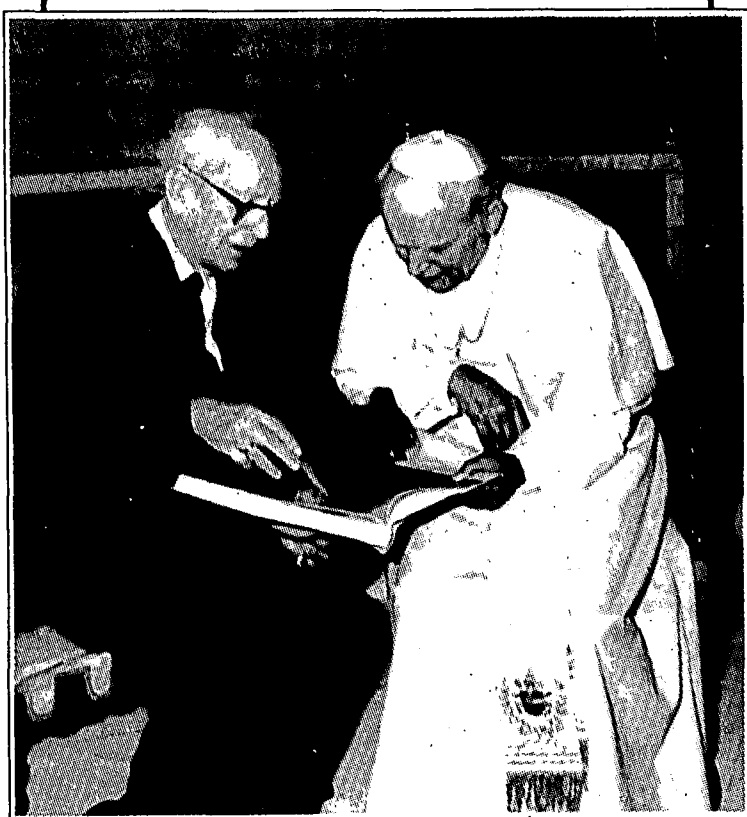
química, tant més inútil com que aquest tipus d'armes, en els teatres per naturalesa sempre limitats, no ha permès guanyar una guerra, sinó que ha delmat les poblacions i provocat traumatismes de tot tipus amb efectes a llarg termini. És desitjable que s'arribi com més aviat millor en altres camps de la tecnologia de la guerra, inclòs el camp nuclear. En efecte, és urgent conjugar drets i deures de reciprocitat entre Estats sobre qüestions que posen en perill poblacions senceres, sense conculcar el dret fonamental de tot Estat a la legítima defensa. Mentre els combats infligeixen

a poblacions civils indefenses sofriments injustificables en el cor mateix d'Europa, aquí a París—convertida aquests dies en capital de la pau—, la majoria dels Estats del planeta es comprometen a sotmetre els seus arsenals químics a verificacions obligatòries i a destruir-les. Així, a poc a poc, s'ha obert camí el concepte de "transparència d'armaments". Certament això no vol dir que el futur estigui assegurat: **la pau no s'ha assolit mai**. Això no vol dir tampoc que després de la firma d'una Convenció, tots respectin obligatòriament i sempre els compromisos. Però cal esperar

que la raó prevalgui finalment sobre les passions i que les "lleis de la humanitat" per a utilitzar l'expressió que consta en la Declaració de Sant Petersburg de 1868 i la IV Convenció de La Haia de 1907, acabin per imposar-se.

D'altra banda, la Santa Seu respectant el seu caràcter específic de potència sobirana amb objectius essencialment religiosos i morals, continuarà animant i donant suport a tots els esforços que tendeixin a consolidar la pau i a denunciar totes les agressions contra la persona humana i el seu patrimoni. Permeti'm, senyor president, fer

ressonar aquí la paraula del papa Joan Pau II: **"És l'home qui mata i no la seva espasa"** (Missatge per a la Jornada de la Pau. 1 de gener de 1984). El no recórrer a les armes químiques depèn finalment del cor de l'home i de la seva consciència, i en particular dels que són responsables del destí de les nacions. La convenció de París contribuirà a fer créixer la confiança. Actuem de manera que se senti sempre la urgència de trobar uns altres mitjans abans que l'ús de les armes per arreglar les diferències entre els homes i entre les societats.

El papa Joan Pau II examina el llibre que li lliurà el professor Dmitrij Likhatchov, membre de l'Acadèmia de Ciències de Moscou, durant una recent audiència al Vaticà (EFE)

ITALIA

El Vaticà prepara la visita del Papa a Albània

ROMA.— El Vaticà ja està preparant el viatge del Papa a Albània. Aquesta visita serà un consol no solament per als catòlics sinó també per als creients d'altres religions, declarà el primer ministre d'Albània, Alexander Meksi, que fou rebut en audiència privada per Joan Pau II al Vaticà.

"Encara que sigui d'un sol dia, la visita del Papa serà de gran consol per a tota la població, sense distinció de religions", declarà Meksi al final de l'audiència.

El portaveu vaticà, Joaquín Navarro Valls indicà que "durant la trobada, el Papa ha tingut l'oportunitat d'expressar el seu gran amor pel poble albanès que, encara dins les dificultats, viu un moment de renaixement espiritual".

La visita de Joan Pau II a Albània és prevista per al proper 25 d'abril, dia que el Pontífex consagrarà els cinc nous bisbes albanesos, que hauran de reconduir a la fe un poble després de gairebé mig segle de règim comunista. (APIC)

Jubileu especial per a Espanya i Iberoamèrica

ROMA.— Joan Pau II ha proclamat un jubileu especial per a Espanya i Iberoamèrica amb motiu del V centenari de l'evangelització del continent americà.

El jubileu tindrà una durada de tres mesos, des del passat 28 de febrer (primer diumenge de Quaresma) fins al 30 de maig (festa de la Pentecosta).

La indulgència plenària és prevista per a totot els fidels que assisteixin a les celebracions que tindran lloc a les catedrals i principals santuaris espanyols i iberoamericans.

El Papa ha establert aquestes

celebracions per commemorar "el gran do de la fe rebut pels pobles d'Amèrica a través dels missioners arribats des d'Espanya, però, sobretot, per donar un nou impuls a l'evangelització" va dir el vice-president de la pontificia Comissió per a Amèrica Llatina, monsenyor Cipriano Calderón. (APIC)

La Creu "Pro Ecclesia et Pontifice" a Josefinà Tena

ROMA.— El Papa ha concedit la Creu "Pro Ecclesia et Pontifice" a Josefinà Tena Artigas per la seva gran dedicació al treball missioner, especialment per la seva tasca com a presidenta del Sello Misionero i del Centro Misionero "Ad Gentes". En la llarga història del moviment missionari a Espanya, és la primera vegada que la Santa Seu concedeix una condecoració d'aquesta tipus a una col·laboradora seglar. (M.N.)

E
S
P
A
N
Y
A

L'«Obra de Cooperació Sacerdotal Hispanoamericana» (OCSHA) treballa en aquesta tasca

Una més equitativa distribució de sacerdots

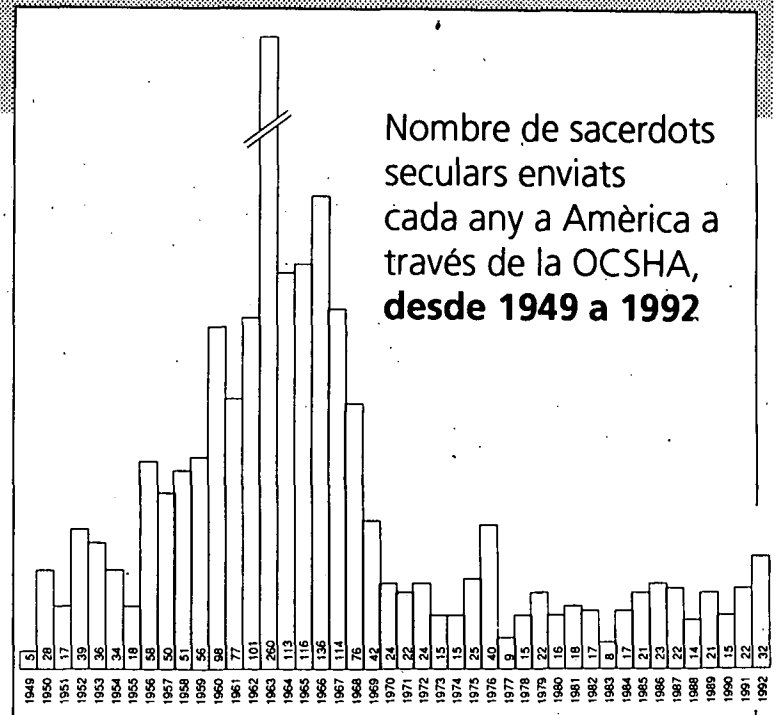
MADRID.— La celebració, el proper 7 de març, Dia d'Hispanoamèrica, encara vivés les ressonàncies de les commemoracions del V Centenari de l'Evangelització d'Amèrica, planteja, a les Esglésies particulars d'Espanya, una seriosa reflexió entorn a "l'equitativa distribució dels sacerdots" i pel que fa a l'actualització de la cooperació generosa amb les Esglésies germanes d'Amèrica, nascudes i mantingudes en bona part, gràcies al zel evangelitzador dels missioners espanyols.

Frase del pare Joan Alsina, sacerdot de l'OCSHA del bisbat de Girona, al soldat que l'assassinava, el 19 de setembre de 1973. La creu, a la barana del Pont Bulnes sobre el riu Mapocho (Xile), indica el lloc exacte on fou martiritzat el P. Joan Alsina

Ens trobem al 1993 "Any Internacional dels pobles indígenes del món", a Amèrica Llatina, són 49-50 milions els aborígens, sense terra, desallotjats de la seva cultura indígena, i més de 90 milions els afroamericans. Espanya té el compromís secular de defensar "la causa i la sort" d'aquests marginats social. Compromís que encarna el clergat secular espanyol des de 1949, havent enviat 2.400 sacerdots des d'aquesta data.

L'Obra de Cooperació Sacerdotal Hispanoamericana, integrada en la Comissió Episcopal de Missions i Cooperació entre les Esglésies, és la via ordinària de l'Episcopat espanyol per a l'animació, preparació i enviament del clergat secular, com a cooperador de les Esglésies d'Amèrica. És signe de comunió i solidaritat entre les Esglésies particulars d'Espanya i les americanes i de continuïtat del treball apostòlic dels missioners espanyols al decurs dels 500 anys d'evangelització. La Comissió de Missions va proposar a la Plenària de l'Episcopat—novembre de 1991—un projecte d'Ajut especial, mitjançant l'enviament de fins al 10 per 100 de sacerdots espanyols compresos entre els 30 i 50 anys, durant el bienni 1992-93. El 50 per 100 dels bisbes espanyols van respondre afirmativament al projecte i han estat 32 els sacerdots enviats i uns altres 18 els que estan en procés de fer-ho ja. Encara queda tot l'any 1993. La Diada de Hispanoamèrica-93 serveix, també, de recordatori del citat projecte d'Ajut especial. Han estat 2.400 els

sacerdots seculars espanyols que partiren cap a Amèrica entre 1949 i 1990, amb el suport dels respectius bisbes; dels quals 600 actualment encara cooperen en aquell continent amb la satisfacció dels bisbes que els han acollit.

La presència del clergat secular, a través de l'OCSHA, a Amèrica ha estat elogiada pel cardenal Pironio que la qualifica com: "Un veritable do de Déu que ens va ajudar a créixer i madurar com a Església, ens féu possible la difusió i aprofundiment de la fe i ens ajudà a la formació dels nostres sacerdots. Ens estimulà, sobretot, a descobrir el veritable rostre de la nostra Església llatinoamericana amb fisonomia pròpia. La comunió i cooperació entre les nostres Esglésies ha de seguir consolidant-se i enriquint-se mutuament en una línia de dinamisme missioner". I el papa Pau VI, el 8 de desembre de 1963—es compleix el 30 aniversari—va adreçar una carta a l'episcopat espanyol, en què com el papa Joan XXIII (17 de novembre de 1962), expressava la seva gratitud per l'ajut tan fidel i magnànim, duia a terme per mitjà de l'OCSHA, alhora que pregava que "es continuï prestant, amb l'entusiasme de cada diòcesi, aquell suport col·lectiu que uneix i potencia en ordre a aconseguir grans fites"

L'arquebisbat cedirà un temple per a sinagoga

TOLEDO.— La Santa Seu ha donat el vist-i-plau perquè l'arquebisbat de Toledo cedeixi per al culte a la comunitat jueva espanyola, per un període de tres anys, la sinagoga de Santa Maria la Blanca. La comunitat jueva, per la seva banda, ha ofert la seva ajuda econòmica perquè l'arquebisbat construeixi un nou temple catòlic en una de les zones d'expansió urbana.

Amb aquesta decisió es fa un pas significatiu, d'incalculable va-

lor històric i religiós per al diàleg ecumènic entre l'Església catòlica i el poble hebreu.

El cardenal Primat, don Marcelo González Martín ha estat sensible a aquesta petició, prestant-se des del primer moment al diàleg. S'ha valorat la tradicional vinculació de la ciutat de Toledo a la convivència amb la cultura hebrea.

Julián Barrio, bisbe auxiliar

SANTIAGO DE COMPOSTELA.— L'arquebisbe de Santiago

de Compostel·la, monsenyor Rouco va presidir, a la catedral de Santiago l'ordenació de Julián Barrio com a bisbe auxiliar de la diòcesi. L'acte fou concelebrat per deu bisbes i hi assistiren importants personalitats de la regió.

Julián Barrio va néixer a la localitat zamorana de Manganeses de la Polvorosa i fou ordenat sacerdot el 1946. És llicenciat en Teologia per la Universitat Pontifícia de Salamanca, doctor en Història eclesiàstica per la Universitat Pontifícia Gregoriana de Roma i llicenciat en Filosofia i Lletres per la Universitat d'Òviedo.

Fou vicé-rector del seminari major d'Astorga entre 1978 i 1980, any en què fou nomenat rector, càrrec que ha ocupat fins a l'actualitat. La seva frase evangèlica és: "In verbo tuo domini" i en el seu escut té representada una barca amb unes xarxes.

El nou Catecisme a Espanya

MADRID.— L'Associació Nacional d'Espanya de catequistes ha fet públic un document on reflecteix aspectes positius i negatius del nou Catecisme, la tercera edi-

ció del qual, ja corregit per l'arquebisbe José Manuel Estepa, ja és a la impremta, mentre les vendes superen els 400.000 exemplars.

D'altra banda, l'Institut superior de Ciències Morals de Madrid va omplir de públic l'àmplia sala d'actes on celebrà el dissabte 23 de gener una jornada de presentació i reflexió sobre el nou Catecisme amb ponències dels teòlegs Manuel Gesteira, Marciano Vidal o José Román Flecha. L'expectació d'aquesta jornada ha fet que fos repetida el dissabte 6 de febrer amb els mateixos ponents.

**CASA
GAY**

Servei de lloguer per a festes i banquets.
Cadires, taules,
cristalleria, vaixel·la, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

MADRID.— El rei Joan Carles va rebre, el passat 23 de febrer, en el palau de la Zarzuela una representació de les autoritats de Galícia, entre les quals hi havia, l'arquebisbe de Santiago de Compostel·la, Dr. Antonio Rouco, amb motiu de la celebració de l'Any Jacobeu. (EFE)

El diaca segons el Congrés Internacional celebrat a Hoeven-Breda (Països Baixos)

Ferment d'una Església servidora

HOEVEN-BREDA (Països Baixos).— En aquesta ciutat ha tingut lloc un Congrés Internacional de Diaques sobre el tema, "El diaca i els models de diaconia". Fou organitzat per l'episcopat holandès, pels mateixos diaques holandesos, més els flamencs, i el Centre Internacional del Diaconat. Els congressistes foren 150 —sis de catalans— vinguts de diversos continents.

Entre altres ponències, cal remarcar la del professor belga, E. Van Waelderren sobre, "El diaca, ferment d'una Església servidora", on s'aprofundí sobre el sentit del ministeri del diaca en les comunitats eclesials d'avui. Així mateix cridà l'atenció la ponència del bisbe filipí, Julio Labayen, sobre "L'Església dels pobres, un rept per als cristians d'avui", situant l'acció pastoral del diaca en la gent més pobre i marginada. Finalment, L. Lemens, tractà dels aspectes teològics del diaconat, fonamentats en els documents del Concili Vaticà II i en l'experiència posterior.

A més de les ponències, hi hagué abundants i variades comunicacions sobre aspectes més concrets. Les reunions de grup amb les comunitats parroquials de Breda van ajudar a fer conèixer i a apropar les múltiples experiències.

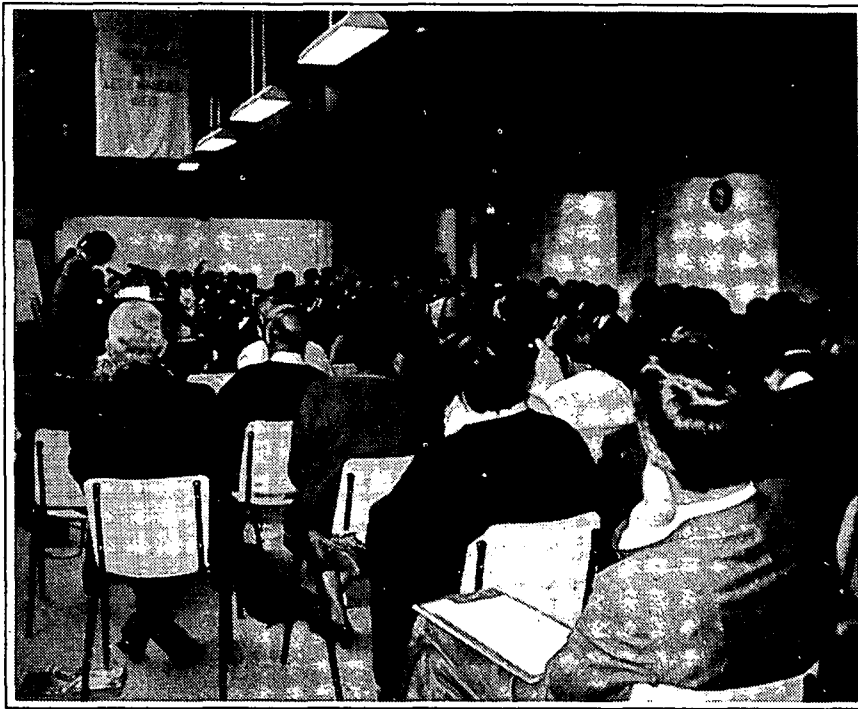
En aquests Congressos Internacionals hi són

convidats representants del Consell Ecumènic de les Esglésies i altres de l'Església protestant. En l'assemblea de Hoeven-Breda es va renovar el Comitè directiu, en el qual ha estat reelegit el diaca, Aureli Ortín, de Barcelona.

Les conclusions finals del Congrés van insistir que el diaconat s'ha d'entendre com la concreció sacramental de la diaconia de tota l'Església i que el futur de la seva renovació està lligat precisament a l'existència d'una Església servidora.

L'Eucaristia de clausura va ser presidida per l'Administrador Apostòlic de Breda, Mons. H. Ernst, que va exhortar a tots els assistents a treballar incansablement en el seu compromís de servei a l'Església i a la societat.

■ Aureli Ortín

Una sessió del Congrés a Hoeven-Breda (Països Baixos)

POLÒNIA

100.000 luterans

VARSÒVIA.— 100.000 luterans viuen actualment a Polònia (per 38 milions de catòlics). L'Església luterana compta amb sis diòcesis, igual que de bisbes, 122 parròquies, 106 pastors, 13 catequistes femenines, i 40 persones que ensenyen religió. (La Croix)

PERÚ

Dos bisbes a favor de la pena de mort per als terroristes

LIMA.— Mons Ricardo Durand Flórez, bisbe de Callao, al Perú, ha declarat aprovar la possibilitat de la pena de mort per als membres dels moviments rebels de Sendero Luminoso i de "Tupac Amaru". Aquesta posició, compartida pel seu company Mons. Juan Luis Cipriani Thorne, auxiliar d'Ayacucho, va ser presa durant el debat sobre la pena de mort que va tenir lloc al parlament de Lima.

Mons. Durand Flórez ha explicat que a la vista de la situació actual calia tenir la possibilitat de condemnar a mort els membres de dos moviments d'extrema esquerra. L'Església catòlica no ha

prohibit totalment la pena de mort. Es tracta d'una pena per un crim particularment greu i si el bé comú pot així ser protegit, aquest tipus de pena pot ser acceptable.

Segons la Constitució actual del Perú, la pena de mort només existeix per alguns delictes comesos en temps de guerra. La pena més alta pels crims terroristes es la cadena perpètua.

En contra de la pena de mort s'ha manifestat l'Església catòlica de Filipines criticant severament el restabliment de la pena capital al seu parlament. Havia estat abolida per Cory Aquino l'any 1987, i ara el president Ramos ha justificat la seva aplicació pels casos de criminalitat. (APIC)

ITALIA

Nou periòdic de la Federació de les Esglésies evangèliques

ROMA.— "Riforma" (reforma), és el títol d'un nou setmanari de les comunitats baptista, metodista i vaudesa d'Itàlia publicat un any després de la creació. El diari que es fa a través de dues redaccions, l'una a Nàpols i l'altra a Torí, tracta les qüestions de fe i de teologia,

però també els lligams entre l'Església i la societat. El setmanari tira uns 6.000 exemplars i és editat per la Federació de les Esglésies evangèliques d'Itàlia que compta amb 40.000 membres dels països. (APIC)

HAÏTÍ

Augmenten les violacions dels drets humans

PORT-AU-PRINCE.— Les violacions dels drets humans es multipliquen a Haití, segons ha constatat una delegació ecumènica que ha visitat recentment l'illa; convidada per l'Església local. Segons aquesta delegació, que

passà sis dies a l'illa, 3.000 persones han estat sumàriament executades des del cop d'Estat de setembre de 1991; 4.500 han estat detingudes il·legalment o arbitràriament i unes altres 2.000 ferides per bales o colpejades. Hi ha hagut, també, més de 2.000 casos de violació de domicilis privats.

D'acord amb els testimonis rebuts de nombrosos responsables de la Conferència Episcopal Haitiana, d'associacions de camperols i de responsables d'organitzacions internacionals, el Govern està totalment paralitzat. Lluny de resoldre la crisi econòmica, la pobresa i la fam han augmentat, agreujades per l'embargament imposat per l'Organització d'Estats Americans, que ha resultat ineficaç i ha

beneficiat els rics, que eleven els preus dels béns de primera necessitat. Més de 400.000 persones han fugit de Port-au-Prince al camp en recerca de refugi i aliments. (T.M.)

RÚSSIA

Reneix l'escoltisme

MOSCOU.— El patriarcat de Moscou acaba de recrear un escoltisme ortodox a Rússia, per l'educació i la formació d'una joventut sovint desorientada. Un moviment semblant havia estat creat el 1909 —dos anys després de la creació de l'escoltisme per Baden Powell— després prohibit pel règim comunista. (APIC)

FILTRANT LA NOTÍCIA

Portugal: la primera TV catòlica d'Europa

"Es possible realitzar una TV d'inspiració cristiana, popular i comercialment viable", ha manifestat als mitjans informatius Robert Carneiro, ex-ministre d'Educació del govern portuguès i elegit president del nou canal TVI (Televisió Independente), amb motiu de la seva inauguració el passat 20 de febrer.

Fer una televisió que serveixi a la veritat i a l'educació, que promogui la dignificació de la persona humana, que doni a conèixer el país i les seves regions, i tot això amb una programació optimista, són els objectius del nou canal.

"La nostra antena no persegueix ni preten l'escàndol i el sensacionalisme, ni menys el monopoli d'una ideologia política, com es produeix en els canals televisius de l'Estat", ha dit: Carneiro, el primer responsable de TVI. I afegeix: "Pensem que això hauria de fer reflexionar els poders públics del nostre país".

L'antena catòlica de Portugal emetrà 65 hores de programació setmanal —de dilluns a divendres— de 4 de la tarda a 12 de la nit.

El Consell d'Administració ha estudiat les pèrdues importants que es produiran en el decurs dels primers anys. Es preten acosguir una quota de

mercat —en aquest primer any de funcionament— d'un 13 per cent, similar a la de l'audiència. En el segon any, els càlculs apunten a prop del 19 per cent, pujant després fins a assolir el llistó del 30 per cent. Es creu que les pèrdues no existiran a partir del quart any de funcionament. El capital actual social de l'empresa és d'uns 4.000 milions de pessetes, reserva que s'ha obtingut a través d'una subscripció pública directa, a la qual ha respost generosament el poble de Portugal.

Finalment, Robert Carneiro ha manifestat que TVI no és un canal "oficial" de l'Església catòlica, tot i que la seva inspiració sigui cristiana i que el Vaticà, la Conferència Episcopal portuguesa i diverses institucions i ordes religiosos en siguin accionistes.

La notícia ha estat ben rebuda pel món catòlic, sobretot europeu, i s'esperen els resultats per fer viables o no altres experiències. No tenim notícia de quina ha estat la reacció de la Conferència Episcopal Espanyola, que en el seu organigrama hi ha constituïda una Comissió pels Mitjans de Comunicació Social.

■ Francesc Gamissans

SELECTION

Li ofereix el seu servei de selecció de personal, interines, fixes, assistents, matrimonis 3ª edat, cangurs, etc. Màxima rapidesa, seriositat i econòmic. Dirigít per psicòloga col·legiada. Tel. 487 71 18 C/. Aragó 236, 3er. 3a 08007 Barcelona

Novetat editorial: ENCHIRIDION FAMILIAE

Tot el magisteri de l'Església sobre el matrimoni i la família. 6 volums, 6.000 pàgines. Des de 2.108 ptes/mes. Demanar informació. Atrapat 32.136 Barcelona tel. (93) 203 83 61 (nits)

Toni Torrelles, del grup Kairoi, s'ocupa de l'animació musical de les sessions del Fòrum, amb intermedis eloqüents i significatius

La presència de més de 1.200 persones al Fòrum "Home i Evangeli" d'enguany és l'exponent de la preocupació per la sintonia de l'Església amb el món d'avui

IX Fòrum "Home i Evangeli"

A l'espera il·lusionada del Concili català

BARCELONA.— En el primer escrutini de l'enquesta feta entre els assistents del IX Fòrum "Home i Evangeli", un 84% dels assistents tenen ganes de participar al Concili català, i un 54% es mostren molt o ben esperançats.

Aquestes dades reflecteixen l'ambient general del fòrum d'enguany, que sota el lema "Concili català: què hi aportem, què n'esperem", ha aplegat més de 1.200 persones aquest cap de setmana a la Salle Bonanova.

Les conclusions, que es lliuraran al Secretariat del Concili, s'han extret del treball dels dinou seminaris que han analitzat àrees molt diferents de la vida social i eclesial actuals. Les pautes que han marcat tots els tallers han estat la il·lusió de participar en la construcció i millora de l'Església i el món, i el coneixement de la realitat.

Respecte a aquest contacte directe amb la realitat, el bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig, —que ha presidit l'eucaristia de clausura— ha declarat que l'aportació del fòrum al Concili és "molt valuosa, perquè són gent, cristians, molt compromesos i que treballen molts camps, i, per tant, que viuen l'Església i els problemes

de l'Església".

Per això, monsenyor Deig ha assegurat que "ajudaran molt als bisbes sobre els temes a tractar, i en l'estudi dels temes que es tractaran". També, el bisbe de Barcelona, Ricard M. Carles —en una carta de "salutació ben afectuosa"— diu que de la contribució i els desitjos arrelats en les diverses realitats "sorgirà, sens dubte, una anàlisi dels aspectes que podem renovar en la nostra vida comunitària".

Renovació i conversió

Dos moments importants de la trobada han estat les conferències donades pel rector del Seminari Interdiocesà de Catalunya, Mn. Joan Busquets, sobre "Una oportunitat de renovació per a les nostres esglésies", i pel director de l'Istituto per le Scienze Religiose de Bolònia, Dr. Giuseppe Alberigo, sobre el tema "Una Església en constant renovació".

Mn. Busquets, afirmà que el concili s'ha d'acollir com un temps de gràcia, en el qual les esglésies s'han de renovar arran de l'aplicació del Vaticà II, que representà un gir històric, tot i que

debilitat, de vegades, per una deficient aplicació. Aquest canvi s'ha d'emmarcar en la línia de "l'aggiornamento" autèntic, la comunió, la nova evangelització i el servei dels pobres. Per a Mn. Joan Busquets, entre els punts claus en què s'ha de centrar la preparació del Concili Provincial, cal destacar una resposta de l'Església catalana al moment present. "L'Església ha de tocar de peus a terra, hem de saber on som", "hem de mobilitzar-nos per a evangelitzar i avançar en la corresponsabilitat".

Per la seva banda, Alberigo definí la intuïció de Joan XXIII, "aggiornamento", "no com una reforma, sinó com disponibilitat i

actitud de recerca d'una renovada inculturació de la revelació". Aquest estat perpetu de cercar la forma adequada de "fer més útil i acceptable a la humanitat la Paraula i l'exemple de Jesús", ha d'anar acompanyada, necessàriament, "d'una profunda conversió personal".

En aquesta línia, i aprofitant que era el primer diumenge de Quaresma, el dissabte hi va haver una "pregària de conversió". Durant l'acte, es van llegir uns propòsits de conversió, que se centraven en la urgència de viure la identitat cristiana, la coherència de vida, ser testimonis vius, i el compromís amb l'Església i els pobres.

Recollides més d'un milió tres-cents mil pessetes

Portant a la pràctica les peticions de més sensibilitat per la marginació i els pobres, durant el fòrum s'ha fet una col·lecta per a un centre de suport materno-infantil a Badalona i un de salut a Guatemala. La xifra donada al final del congrés ha estat de més d'un milió tres-cents mil pessetes.

Precisament el compromís amb els homes, la justícia i la pau, són vivències que han inspirat algunes de les cançons que el grup musical Kairoi van oferir en un petit concert dins el fòrum. Al recital, va seguir l'eucaristia final presidida pel bisbe Antoni Deig. En paraules del bisbe de Solsona l'Església pot caure en diverses temptacions: la del poder religiós "servint-se de Déu per voler implantar una Església dominadora del món"; la del poder eclesial "per prendre o malbaratar la llibertat dels fills de Déu"; la del poder temporal, "servint-se de la societat, en lloc de servir-la"; la temptació "de la nostàlgia, de la involució, del restauracionisme"; i el final, la temptació "del desencís, de la indiferència, del 'ja s'ho faran', de voler adobar l'Església des de fora, sortint-se'n".

En l'homilia, el bisbe de Solsona va dir que, com el seu Mestre, l'Església també ha estat temptada de poder religiós, eclesial i temporal, així com de la nostàlgia o del desencís, però que cal resistir amb esperança: "no em fa res a mi —deia el bisbe Deig— que els nostres peus i els peus de l'Església ensopeguin, mentre sapiguem caminar endavant".

Al final de la missa, va concloure demanant que els laics ajudin els bisbes en la preparació del Concili. Mn. Josep Lligades, membre de l'equip organitzador "Home i Evangeli", va acomiadar l'acte convidant a continuar fent Església en el fòrum —que al 94, amb la desena edició, vol ser especial— i en el lloc de cada u, amb esperit de comunió encara que hi puguin haver discrepàncies o angoixes.

■ Guillem Farré

Per a les comunitats cristianes de Catalunya

IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL PREGUEM EL SENYOR

PREGÀRIES DELS FIDELS

Formularis preparats per Mn. Pere Farnés

Moltes de les pregàries d'aquest llibre provenen de formularis emprats per cristians que ens han precedit en una mateixa fe i en un idèntic amor a Jesucrist. Resulta expressiu que també hi figurin altres compostes de bell nou, perquè la tradició orant de l'Església abasta tots els temps.

Tant de bo que aquestes pregàries constitueixin un instrument eficaç perquè les comunitats cristianes de Catalunya puguin accomplir cada dia millor el seu ofici del poble sacerdotal i no cessin de pregar pel nostre món.

(De la presentació de Mons. Ricard M. Carles, Arquebisbe de Barcelona)

De venda a llibreries

Format: 17 x 24 cms. 479 pàgines - Imprès a dues tintes.
Preu: 3.500 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.
Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

De l'homilia de Mons. Antoni Deig

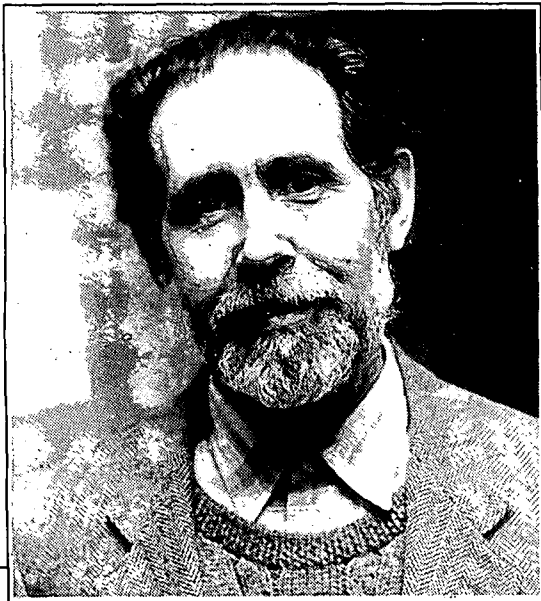
"D'una banda, ho hem de confessar, hi ha la temptació de la nostàlgia, la de la involució, del restauracionisme, vistos la crisi i el desgavell que sofim per no haver sabut situar l'Església ni situar-nos nosaltres mateixos en una nova societat, tan canviant, vària i mudable. Hi ha la temptació, d'altra banda, del desencís, de la indiferència, del 'ja s'ho faran', del voler adobar l'Església des de fora, sortint-se'n."

"L'Esperit va dur Jesús al desert. Jo no sé si ja la nostra Església es troba en un desert aquí en aquest món que vol arraconar-la tot expulsant-la del centre de la societat, o potser deixant-la a part, com a servei nul, 'tancat per defunció'. Hem de reviscolar contra aquesta estratagemma sublimar. Encara que el salm responsorial d'avui prometi 'et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres', no em fa res que els nostres peus i els peus de l'Església ensopeguin amb tantes pedres-dificultat com tenim, mentre sapiguem i l'Església sapiga caminar sempre endavant, ja que el seu Senyor 'l'abrigarà amb les seves plomes' i ella 'trobarà refugi sota les seves ales'. També l'Església és pedra d'ensopec i signe de contradicció."

"L'impuls que ens pot donar, com a fruit de l'Esperit, fins i tot dintre dels riscos que té i que haurà de suportar, ha d'anar dirigit a allò que els convocants del Fòrum van escriure en la seva presentació: 'Ens trobarem per una mateixa voluntat de treballar perquè l'Evangeli de Jesucrist i l'Església que ell va reunir, siguin de veritat ferment alliberador i força transformadora per a tothom'."

Mossèn Busquets i Giuseppe Alberigo demanen:

"Que el Concili Català contribueixi a la renovació de l'Església"

Mossèn Joan Busquets és fill de Girona, de les terres de Tramuntana, i actualment exerceix de rector del Seminari Interdiocesà. Va estudiar al seminari de la seva ciutat i a Roma, on es llicencià en Teologia i Història de l'Església. Ha realitzat una tasca important en la pastoral i educació dels adolescents i joves. També ha estat professor i rector del seminari i Vicari de Pastoral del bisbat de Girona. En aquests darrers anys dóna classes a la Facultat de Teologia i es dedica a la catequesi, a dirigir exercicis espirituals i serveix com a conciliari.

Joan Busquets, rector del Seminari Interdiocesà, i Giuseppe Alberigo, director de l'Institut per le Scienze Religiose, de Bolònia (Itàlia), van ser convidats a participar en aquesta novena edició del Fòrum "Home i Evangeli" per fer dues ponències sobre el camí de renovació de l'Església, aprofundint específicament en "El Concili Català: què hi aportem, què n'esperem". Per la seva experiència en la vida de l'Església i per les seves iniciatives dinamitzadores del diàleg intereclesial hem volgut reflexionar amb ells sobre algunes qüestions relacionades amb la celebració del Concili Català. Aquestes han estat les seves respostes.

Giuseppe Alberigo va néixer el 1926 a la vila italiana de Varese. És professor d'història de l'Església a la Facultat de Ciències Polítiques de la Universitat de Bolònia des del 1967 i director de l'Institut per le Scienze Religiose de la mateixa ciutat. Col·labora en revistes de contingut històric i teològic i dirigeix la revista quadrimestral "Cristianesimo nella storia". És membre del Comitè Internacional de Direcció de la revista "Concilium". La seva activitat literària és molt pròdiga des que al 1959 va sortir publicat el seu primer llibre "I vescovi italiani al concilio di Trento".

—¿Quin ventall de temes són possibles de canvi i de progrés en aquest Concili Català, que no estiguin ja regulats?

—M'agradaria un concili orientat vers la pastoral en la línia del Vaticà II. Tanmateix, aquest desig és massa general. Primer hem de reconèixer que el moment que ara vivim és molt diferent del de l'època del Concili (els anys 60).

No coneix els temes que es proposen, personalment em sembla que ens cal un gran esforç per l'evangelització en la comunió. No desitjo novetats, ni grans canvis, sinó un progrés seriós per evangelitzar aquest món d'avui marcat per la indiferència, l'ateisme i la deixadesa, i un esforç per la comunió eclesial en la varietat de carismes. Em sembla que hi ha massa "sectes" i grups a part dins l'Església. Això demanarà, certament, canvis per a una autèntica reforma, feta sempre en comunió amb tota l'Església i orientada cap a la pastoral (nova evangelització).

Personalment, penso que remenar temes ja decidits a nivell d'Església universal no és realista ni operatiu. Però caldria que les qüestions considerades importants fossin ben formulades, perquè els nostres bisbes les facin arribar on calgui. I no crear expectatives utòpiques, que cremen persones i gasten energies en va. Convindria que els nostres pastors fossin receptius a les diverses opinions, i assumissin clarament el paper de fer el discerniment apostòlic que els correspon.

—¿I què voldria?

—No voldria novetats, i si molta obertura, coratge i realisme per a una autèntica reforma pastoral i per respondre als problemes reals de la gent d'avui. Adhuc en aquest moment gris de la nostra vida eclesial, no hem de patir de zero. Hi ha una bona realitat de vida cristiana, d'iniciatives pastorals i de serveis que cal que arribin al Concili Provincial. No em sembla superflu recordar, per filar prim, que no és el concili de l'Església catalana —encara que normalment ho expressem així i sense malícia—, sinó de vuit Esglésies diocesanes a Catalunya (incloent-hi Andorra, la franja aragonesa de Lleida i les comarques valencianes de Tortosa).

No partir de zero vol dir assumir com a punts de referència, a més del Vaticà II, el Sinode 85, els altres sínodes i el nou Catecisme. També el treball del Congrés de Catequesi, el del Congrés de Litúrgia etc. I potser recuperar les assemblees, jornades i sínodes que s'han fet en aquests anys a les diòcesis...

Aquest Concili és una assemblea de fe que busca una major fidelitat a Jesús. Per això s'imposa el coratge, la confiança i el voler deixar de banda les qüestions superflues. S'hauria d'avançar en la corresponsabilitat a tots els nivells i, a la vegada, enfortir les estructures interdiocesanes. Hauria d'estimular l'interès per totes les vocacions i carismes, en especial pel ministeri presbiteral.

Enmig d'un món tan satisfet, s'exigeix que la solidaritat amb els qui pateixen la injustícia o la desgràcia sigui el distintiu dels cristians. Pel que fa a l'evangelització, penso que cal vetllar per la catequesi dins la comunitat, potenciar el diàleg fe-cultura, promoure i ajudar els educadors cristians i estar present en els MMCC. El Concili ha d'estimular una fe adulta i crítica, que no està renyida amb la confiança i la joia de ser membres actius de l'Església.

—El Fòrum "Home i Evangeli" és un col·lectiu sorgit de la base de l'Església. ¿Vostè, quin valor dóna a una base per construir Església?

—El Concili Vaticà II va redescobrir la importància de la categoria bíblica de "poble de Déu", aplicada a l'Església. Això significa que tots els batejats tenen el dret a participar activament en la vida eclesial, segons la fe i el carisma de cadascú.

Observem, però, que amb freqüència es prefereix una incòmoda obediència passiva a la jerarquia a un interès de compartir el servei i la creu de Jesús. Viure segons la dignitat i la llibertat de fills de Déu és fascinant. Amb tot, sovint optem per malgastar la dignitat i la llibertat de la nostra condició de cristians a fi de reivindicar privilegis o d'exercir el poder.

En aquesta perspectiva, el valor eclesial del poble de Déu és immens: esdevé una vocació de fidelitat al missatge de Crist, a partir de la qual es mesurarà l'Església del tercer mil·lenni.

—El Concili Vaticà II parla de la importància del poble, perquè tots som Església. Del Fòrum "Home i Evangeli" han sorgit propostes concretes al llarg de nou anys. ¿Creu que és vàlid el material d'aquestes propostes per ser analitzat pel Concili Vaticà?

—La terra europea ha esdevingut post-cristiana, vull dir que el cristianisme no és el criteri central que dirigeix la vida individual i social. Però no serveix de res, sentir nostàlgia del passat i somniar amb impossibles "restauracions". És necessari inventar —amb fidelitat al nostre temps i a l'Evangeli— noves maneres de síntesi amb la cultura de l'home d'avui. En aquesta perspectiva, el Concili Provincial pot ser un instrument precíu. Encara que em sembla que

l'estructura jurídica corre el risc de ser massa estreta.

Penso que en la preparació del Concili els grups i la comunitat han de ser els protagonistes principals. Durant la seva celebració és necessari que hi hagi una participació dels representants de la comunitat i un desenvolupament itinerant, que inclogui sessions públiques en diverses ciutats de la província eclesiàstica. I s'ha d'impregnar i

respondre evangèlicament a la demanda de la manera de pensar, de viure i de parlar de la gent.

Finalment, caldria la disponibilitat a fer un examen crític de la fidelitat a l'Evangeli, en la manera de ser, en l'ús dels béns materials, de la predicació, de la capacitat d'acollida, de la disponibilitat a canviar i de l'atenció als últims.

■ Núria Oriol Palarea

Al monestir de Sant Miquel de Cuixà:

Jornades d'aprofundiment de la fe en un clima de pregària i de silenci

Del 23 d'agost de 1993, a la tarda, al 28, al migdia

Tema: Lectures sobre l'Evangeli de Sant Mateu (l'evangeli dels diumenges del 1993)

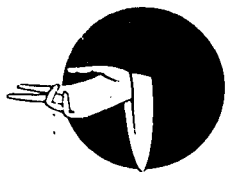
El monestir de Cuixà arrelat des de més de mil anys al Conflent (Catalunya Nord) està animat per una petita comunitat benedictina depenent de Montserrat.

Situat en una tranquil·la vall del Canigó a 2 km de Prada, vila situada a mig camí de Perpinyà i Puigcerdà, ofereix amb les seves construccions pre-romàniques i romàniques un quadre excepcional per a l'estudi i la reflexió.

Per informació: Ramon Ribera
Monestir de Sant Miquel de Cuixà
66500 CODALET (França)
Tel. (07 33) 68 96 02 40

• **CURS DE FILOSOFIA SOBRE EL TEMA DE DÉU.** - Organitzat per la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, per treballar textos filosòfics sobre la presència de Déu, amb els professors Peguerols, Turró, Maristany i Llinàs. Serà els **dies 8 i 11** (sant Agustí), **15 i 16** (Descartes), **23 i 25** (Blondel), i **30 de març i 1 d'abril** (Wittgenstein), de les 19.30 a les 21h. Secretaria de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya: c/ Diputació 231, 08007 Barcelona; tel. 454-16-00 (d'11 a 13h i de 17 a 19h).

• **25è ANIVERSARI DE LA FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA.** - Acte acadèmic, inaugural dels altres actes commemoratius, **dimarts 9**, a les 19h, a la sala d'actes de la Facultat (c/ Diputació 231, 08007 Barcelona), amb assistència de les autoritats eclesials, civils i acadèmiques. En destaca la intervenció del cardenal Pio Laghi, prefecte de la Congregació dels Seminaris i dels Instituts d'Estudis, parlant sobre *Identitat i missió d'una Facultat de Teologia en l'Església i la societat actuals*, i s'acabarà amb un concert de música de cambra.

BARCELONA

• **ANIVERSARI DE LA IMMO-LACIÓ DEL DR. RAMON BALCELLS MASÓ.** - Celebració eucarística, **diumenge 7**, a les 10h, al Patronat Social Escolar d'Obreres

(c/ Provença 389, 08013 Barcelona).

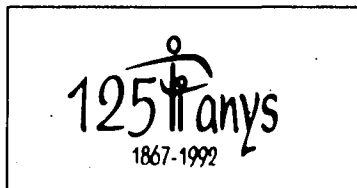
• **GOIGS DE SANT ABRAHAM.** - Presentació pels Amics dels Goigs, en l'eucaristia del **diu-menge 7**, a les 12h, a l'església de Sant Abraham (Vila Olímpica), amb la participació del grup coral de joves La Gramalla, de Sant Andreu de Palomar.

• **CONCERT DE CARILLÓ A LA GENERALITAT.** - A càrrec de la carillonista Anna-Maria Reverté, **diu-menge vinent**, primer de mes, a les 12, amb peces de J.P. Swelink, A. Marcello, A. Gerken, etc., la sardana *Els Degotalls* de R. Castells, danses i melodies catalanes.

• **REPRESENTACIONS DE LA PASSIÓ.** - Comencen **diu-menge vinent**: *La Passió d'Esparreguera* (fins al 2 de maig), informació al tel. 777-15-87; *La Passió d'Olesa de Montserrat* (fins al 2 de maig), tel. 778-10-09; *Cristo, misterio de Pasión* (Cervera, fins al 25 d'abril), tel. (973) 53-03-57. A Ulldecona, en català: 21 de març i 4 d'abril; en castellà, del 18 d'abril al 9 de maig; tel. (977) 72-01-17.

• **UNIÓ COMARCAL DE LLIGUES DE PERSEVERANÇA.** - Hora santa de la del Baix Llobregat, **diu-menge 7**, primer de mes, a les 17.45h, a la cripta de Gaudí (parròquia del Sagrat Cor de Jesús) de la Colònia Güell, assistida pel bisbe Ramon Daumal.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.** - Predicació quaresmal, **diu-menge 7**, a les 18h, *Com el cristià és instrument de la pau*, a càrrec del P. Cassià M. Just; **diu-menge 21**, *Compartir, camí de pau*, amb Mn. Romà Fortuny.

• **125 ANYS DE PRESENCIA DELS GERMANS DE SANT JOAN DE DÉU A BARCELONA.** - Coincidint amb la festivitat de sant Joan de Déu i en acció de gràcies,

dilluns 8, a les 20h, a la catedral, celebració eucarística presidida pel Sr. Arquebisbe, amb l'assistència del superior general de l'Orde Hospitalari.

• **TAULA RODONA SOBRE «PRENSONS I SOCIETAT DEMOCRÀTICA».** - Organitzada per Cristianisme i Justícia (Fund. L. Espinal), amb Josep Sesma i Ramon Mulleras, **dimarts 9**, a les 19.30h, al centre cívic Cotxeres de Sants (c/ Sants 79, 08014 Barcelona). Més informació a: c/ Roger de Llúria 13, 08010 Barcelona; tel. 317-23-38.

• **TANDA D'EXERCICIS DE SANT IGNASI, AMB ÈMFASI ORIENTAL.** - Per a tothom: laics, religiosos i sacerdots, del **dimarts 9** (a les 20h) al **dijous 18** (a les 9h), dirigida pel P. Jordi Ribas i Espasa, director de la casa d'espiritualitat de Vinalaya, a Bombay (Índia). Informació i inscripcions: casa d'exercicis Cova Sant Ignasi, Apartat 12, 08240 Manresa; tel. 872-04-22.

• **APORTACIONS DE LA DONA AL PENSAMENT ACTUAL.** - Cicle de conferències del Col·lectiu Dones en l'Església, a l'auditori de la Fundació Enciclopèdia Catalana (c/ Diputació 250 pral, 08007 Barcelona), a les 19.30h; **dim-cres 10**, amb Victòria Camps; **dim-cres 17**, amb Pilar Rahola, i **dim-cres 24**, amb Manolita Pedra. Més informació a Justícia i Pau: tel. 317-61-77.

• **TROBADA D'UNIVERSITARIS AMB L'ARQUEBISBE CARLES.** - A la parròquia de Santa Anna, **dim-cres 10**, a les 20.30h, celebrant primer l'eucaristia i compartint després una estona plegats (Delegació de Pastoral Universitària).

• **ESCOLA DE PREGÀRIA DELS JOVES AMB L'ARQUEBISBE, A LA CATEDRAL.** - Sisena trobada d'aquest curs, **dijous 11**, a les 19.30h; continuant amb el tema de les actituds de Jesús, aquest mes: Els seus sentiments (Jo 19:26). És una activitat de la Delegació de Pastoral de la Joventut

(tel. 301-12-77).

• **ACADÈMIA CATÒLICA DE SABADELL.** - Conferència del Dr. Josep-Maria Rovira i Bellosó sobre el nou Catecisme, **dijous 11**, a les 20h, a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell (c/ St Joan 20). Els divendres **19 i 26 de març i 2 d'abril**, conferències quaresmals del bisbe Carles Soler i Perdigó, responsable de la demarcació.

• **«EDUCACIÓ, FAMÍLIA I SOCIETAT 93.»** - Cicle de conferències al Centre d'Estudis Gresol (Ctra. Sabadell a Matadepera, km. 6), en dijous, a les 20h: **dia 11**, amb el Dr. Antonio Marzal; **dia 18**, amb el Dr. Gaspar Mora, i **dia 29**, amb la Dra. Joaquina Júdez.

• **RECESSOS PER A MATRIMONIS.** - Dirigits pel P. Cristóbal Sarrias s.i., del **12 al 14 de març** i del **16 al 18 d'abril**, a la casa d'exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona; tel. 203-88-62).

• **RECÉS PER A JOVES AMB INQUIETUD VOCACIONAL.** - El Sr. Arquebisbe hi convoca els joves que vulguin discernir la seva vocació en un clima d'espiritualitat. El dirigirà ell mateix el **diu-menge 14 de març**, de les 10 a les 17h (comprès el dinar), al Seminari de Barcelona (c/ Diputació 231, 08007 Barcelona). Informació prèvia: tel. 454-16-00 o bé 454-17-56.

• **TROBADA DIOCESANA DE NENS.** - Organitzada, amb motiu dels 150 anys de l'Obra de la Infància Missionera, per la Delegació de Missions, amb la col·laboració de Cristians sense Fronteres. La festa se celebrarà el **diu-menge 28 de març**, al col·legi Sant Joan Bosco (Av. Vall d'Hebron 258; metro L3: Montbau), a partir de les 10.30h; amb eucaristia, a les 13h, presidida pel bisbe Dr. Carles Soler i Perdigó, i, a la tarda, Festival de la Cançó Missionera. Cal inscriure's (abans del dia 14 de març): Delegació de Missions, c/ Bisbe 5, 08002 Barcelona; tel. 317-91-94 (matins, de dilluns a divendres).

LLEIDA

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.** - Oberts a totes aquelles persones que desitgin passar uns dies de reflexió i silenci, del **2 al 6 d'abril**, a la Casa Diocesana d'Exercicis (Seu vella), dirigits per Mn. Bonaventura Pelegrí. Informació i inscripcions (abans del 10 de març): tel. (973) 23-80-56.

SOLSONA

• **RECÉS PER A CAPELLANS.** - Dirigit pel bisbe Deig, **dilluns 8**, a partir de les 11h, a Solsona.

TARRAGONA

• **X TROBADA DIOCESANA DE JOVES.** - Sota la divisa «Feu tot el que ell us digui» (Jo 2:5), **diu-menge 7**, prop de la Mare de Déu de la Misericòrdia, a Reus.

• **«TEOLOGIA DE LA RELIGIÓ.»** - Conferència del Dr. Josep Gil i Ribas, **dijous 11**, a les 19.30h, a l'aula magna de la Universitat Rovira i Virgili, i presentació del seu llibre *De la nosa a la nostàlgia de Déu*.

• **SOPAR-COL·LOQUI DE JUSTÍCIA I PAU.** - Sobre el tema: «Llibertat de consciència», **divendres 12**, amb el P. Jordi Escudé.

VIC

• **«T'AGRADARIA SER CAPELLÀ.»** - Trobada d'orientació vocacional, **dies 12 i 13**, a Montserrat. Per a més informació, cal parlar-ne amb el rector de la parròquia o amb el consiliari del moviment respectiu.

Teniu temps lliure? Guanyeu-vos un sobresou!

CATALUNYA CRISTIANA busca persones com vostè, d'arreu de Catalunya, per cooperar en la difusió del setmanari, contactant amb possibles subscriptors. És una tasca apassionant per a la qual no hi ha distinció d'edat ni de sexe. S'estableix una notable compensació econòmica per cobrir despeses i dedicació. Interessats, truqueu al núm. (93) 487 10 25. Sr. Roigé.

FETS I CRITERIS

Per una Europa unida, oberta i solidària

La segona guerra mundial va deixar una Europa destrossada per les bombes i dividida per la pau soviètica de Jalta. Uns grans polítics cristians, com Adenauer, De Gasperi, Schuman i Monnet, els quals, secundant la idea inicial del papa Pius XII, foren els promotors de tres associacions europees: la del carbó i l'acer (CECA), l'econòmica (CEE), i la de l'energia atòmica (EUROTOM).

Es varen associar les nacions interessades i successivament varen sorgir l'Europa dels sis (1962), la dels nou (1973) i, amb l'entrada d'Espanya, Portugal i Grècia, es formà l'Europa dels dotze (1986).

El Tractat de Maastricht, que havia d'entrar en vigor el 1r. de gener d'enguany, ha de ser reajustat i encara es planteja l'interrogant de l'Europa de les dues velocitats.

El procés de la unitat europea porta, per a Espanya, unes greus conseqüències econòmiques en els sectors de l'agricultura, de la ramaderia, de la pesca i de la mateixa indústria. És molt de temer que la necessitat d'una major austeritat afectarà desproporcionadament els més dèbils i s'imposa per part dels governants el deure d'evitar l'aplicació dels criteris de l'economia liberal sense els necessaris correctius socials.

L'Episcopat espanyol ha publicat un document sobre la construcció d'Europa que ofereix una reflexió inicial sobre aquests problemes i exhorta a tothom a col·laborar, segons les pròpies responsabilitats, en la promoció d'una informació objectiva sobre la realitat espanyola i d'una educació gradual de la consciència en aquelles actituds que han d'ajudar a configurar una nova Europa.

Aquesta declaració recorda uns principis ètics que són importants per a l'Europa d'avui. Cal superar la visió d'un Estat exageradament nacionalista, sense negar els valors de cada nacionalitat.

El mateix concepte d'Europa, com ha posat en evidència la caiguda del mur de Berlín, ha de comprendre tots els països, des de l'Atlàntic fins als Urals. D'altra banda, Europa ha de superar la seva temptació egocentrista i ha de tenir en compte l'eix Nord-Sud, és a dir, s'ha de sentir també solidària dels països del tercer món i d'Amèrica Llatina.

Els cristians no han d'abdicar dels seus deures cívics, polítics i socials. Més encara, els cristians, pel fet de ser-ho, han d'estar a l'avantguarda del compromís que neix de l'evangeli. La convivència humana comporta col·laborar en la construcció del teixit social europeu que —dins del pluralisme i del respecte a creients i no creients— ha d'estar fonamentat en la comunió fraterna.

S'han de promoure les relacions amb el judaisme, amb l'Islam i amb tots els qui honradament desitgen treballar pel bé comú europeu.

Per primera vegada l'Episcopat espanyol ha publicat una declaració sobre Europa que és una forta i lleial exhortació a treballar per una Europa unida, oberta i solidària.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primate

El santuari del Sant Crist de Balaguer, reafirma el seu caràcter de centre d'espiritualitat

URGELL

BALAGUER.— La Casa d'Espiritualitat del Sant Crist i la Taula de Joves del bisbat d'Urgell organitzen un recés espiritual per a joves pel proper 14 de març, al santuari de la Noguera. Aquest recés és el tercer de tot un programa de recessos espirituals per a joves endegat pels preveres Josep Font, responsable de la Casa del Sant Crist de Balaguer, i Ramon Balagué, delegat diocesà de joventut. "Volem oferir als joves —explica Josep Font— una experiència d'oració i ajudar-los

a adonar-se de com Déu els estima. Els volem ajudar a acostumar-se al silenci, a escoltar l'Esperit i a pregar".

Aquest projecte forma part d'una més àmplia programació d'activitats que possibilitaran que el santuari del Sant Crist de Balaguer, recuperi amb esplendor el caràcter de casa d'espiritualitat. El coordinador d'aquestes iniciatives és el prevere Josep Font, que, després de graduar-se en teologia espiritual a Roma, ha estat nomenat capellà d'aquest santuari.

● C.C.

Josep Oriol Pujol successor de Josep Lluís Cleries en la presidència

Coordinació Catalana de Colònies i Clubs d'Esplai té un nou president

L'assemblea de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai reunida a la diòcesi de Solsona elegí per unanimitat Josep Oriol Pujol, psicòleg, gerent de la Fundació Pere Tarrés, com a president d'aquesta entitat per als propers quatre anys. La dimissió de Josep Lluís Cleries va ser motivada pel seu nomenament com a gerent de l'Institut Català de Voluntariat (INAVOL), càrrec amb rang de director general adscrit al departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya. Josep Lluís Cleries havia exercit la seva tasca a Coordinació Catalana conjuntament amb la presidència del Moviment de Centres d'Esplai Cristians, entitat en la qual va col·laborar durant més de set anys.

Amb Josep Oriol Pujol, director del Servei Colònies de Vacances de Barcelona, va ser elegit Pere Riu, de la diòcesi de Solsona, com a vice-president i Maria Solés com a secretària general. Formen part també de la junta directiva Mn. Manel Valls, consiliari de la Fundació Pere Tarrés, director de Catalunya Cristiana i recentment nomenat per la Conferència Episcopal Tarraconense,

Josep Oriol Pujol

Josep Lluís Cleries

consiliari general de la Coordinació; Josep Muñoz i Anna Prior, de Girona; Albert Maluquer, de l'Urgell; Robert Vendrell i Màrius Pont, de Tarragona; Carles Marín, de Lleida; i Rosa Deulofeu, president del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de Barcelona.

La Coordinació Catalana empen una nova etapa després de la recent aprovació del Directori Pastoral per als Centres d'Esplai i de la Proposta Educativa de l'entitat. Aquests dos documents consoliden la tasca que realitzen els quasi 300 centres d'esplai amb més de 30.000 infants que en

formen part. El passat mes d'octubre es va celebrar a Montserrat el vint-i-cinquè aniversari de l'entitat amb un aplec de monitors que va comptar amb la presència del Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya.

L'agraïment per la tasca desenvolupada pels membres que deixaven la junta directiva, especialment en Josep Lluís Cleries, així com el disseny de la nova campanya per als propers anys, van marcar els dos dies de la trobada.

● C.C.

"Feu tot el que Ell us digui"

TARRAGONA

REUS.— A recer del santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia, s'aplegueran, diumenge 7 de març, els grups de joves dels diferents moviments i serveis diocesans i molts altres joves cristians de Tarragona, per tal de portar a terme la X Trobada Diocesana de Joves.

Per facilitar la reflexió prèvia d'aquesta trobada, els diferents grups han disposat de textos elaborats a partir dels missatges de la Trobada de Cristians de l'any passat a la Cate-

dral de Tarragona, tant pel que fa a les qüestions que exposaren els diferents arxiprestats, com al missatge a l'Església de Tarragona que adreçà el sr. Arquebisbe.

La Delegació de Pastoral de Joventut, que organitza la trobada, ha escollit com a lema les paraules de la Mare de Déu a Canà: "Feu tot el que Ell us digui", i demana als joves que responguin a aquesta invitació de Maria, des del lloc de treball, i des de l'estudi, en cadascuna de les decisions que prenguin.

■ N. M.

Lluitar a favor dels Drets Humans

"Justícia i Pau" celebra el seu 25 aniversari

"Celebrar és lloar i alegrar-se" —digué Joan Gomis, director de Justícia i Pau, a l'inici de l'Eucaristia commemorativa amb motiu dels 25 anys de l'entitat i que se celebrà el divendres 26 de febrer a l'església de Santa Anna de Barcelona. La missa va ser presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, que ha estat acompanyant i impulsant la dinàmica de Justícia i Pau des dels seus inicis, uns inicis que es remunten al 29 de febrer de 1968.

BARCELONA

"Vint-i-cinc anys per a una entitat és poc temps —explica el bisbe Carrera—, però pels qui hi hem treballat des del començament són molts anys i una època passada molt viva. Donem gràcies pels dons rebuts: el do de tenir capacitat d'il·lusió, el do de la capacitat de trobar-nos, d'estar junts i d'estimar-nos, essent tan diferents... Vam enriquir-nos molt els uns als altres."

I afegí amb emoció: "Donem gràcies per haver sabut descobrir Jesús en el pres, el torturat, el sofrent, el pobre i demanem que Justícia i Pau ens converteixi, que recuperem la capacitat de treballar junts amb els no-creients i recuperem la il·lusió (si és que l'hem perduda), i alliberem els presos de la nostra societat: les persones en l'atur, amb angixa i la inseguretat davant del futur, la sida (hi ha més de vint mil malalts a Catalunya) i la incomprensió. Que sàpiguen esperar el dia que arriba amb il·lusió".

Incansables en la defensa dels Drets Humans

Justícia i Pau va ser un dels fruits de l'empenta del Concili

Vaticà II, al qual es va demanar que creés un organisme d'Església que ajudés al progrés de les regions pobres i a la justícia social entre les nacions. El gener de 1967, Pau VI atenia la petició i creava la Comissió Pontifícia Justícia i Pau. Barcelona va ser un dels primers llocs on es va crear Justícia i Pau amb un ferm convenciment en la majoria d'edat del laicat, per bé que l'empenta inicial no trobà el finançament ni els mitjans necessaris, però, poc a poc es revifà. A partir de 1972 es llogà un despatx a Rivadeneyra 6, planta desena, on continua ubicat en l'actualitat. També hi hagué nou bisbe a Barcelona, el doctor Jubany, i nou delegat episcopal, mossèn Joan Carrera.

En els darrers anys del franquisme, les activitats del Secretariat de Justícia i Pau es comprometen en aquelles situacions més problemàtiques del país. L'hivern de 1974 va ser un dels més durs i difícils de la institució, hi van haver cent tretze detencions de membres de l'Assemblea de Catalunya, l'execució de penes capitals, l'homilia del bisbe Añoveros, la campanya per l'amnistia en l'àmbit de l'Estat,

El bisbe Carrera ha participat activament en la celebració dels vint-i-cinc anys

que recollí 54.000 firmes a Catalunya etc. Es féu una declaració contra la tortura i per l'abolició de la pena de mort.

Després de la mort de Franco, el Secretariat també inicià una nova etapa, dimití l'anterior director, Joaquim Pibernat, i fou nomenat l'actual Joan Gomis. Les activitats més destacades foren les declaracions sobre la nació catalana, la defensa de l'objecció de consciència i del servei civil, la tasca de pont entre diverses associacions i moviments d'Església a Barcelona i els contactes amb els secretariats d'altres diòcesis. La reflexió sobre les formes de democràcia i les conseqüències que aquesta suposava per a Catalunya

marcaren aquells anys. D'aquesta manera van començar a preocupar temes com els refugiats d'Amèrica Llatina, la crisi econòmica i l'atur, la cooperació internacional, fer de consciència dels polítics, treballar pel compromís del 0,7% del PIB a fi de contribuir al desenvolupament del Tercer Món, el desarmament, el dret a l'habitatge i la renda mínima d'inserció...

Justícia i Pau va anar prenent postura en favor de la defensa dels Drets Humans en les seves múltiples formes, fins i tot quan les realitats eren conflictives, que sempre ho eren, com per exemple i recentment el conflicte del Golf i l'esfondrament del mur de Berlín, passant per l'ecologia, el Quart

Món —en especial els immigrants nord-africans— i el respecte als infants.

Un món interdependent

Donant suport a aquestes activitats, també s'hi afegí la publicació de llibres que fossin alhora una reflexió i un testimoni de les diverses problemàtiques que afecten al món d'avui, i també una resposta humil des d'un punt de vista esperançat, utòpic i pràctic. Fidels a l'ideal de contribuir a crear un món més just i solidari, Justícia i Pau continua la seva tasca transformadora. Per molts anys i perquè poguem celebrar vint-i-cinc anys més!

■ Núria Oriol Palarea

Escoltes de tot Catalunya celebren la Diada de l'Escoltisme

VIC

IGUALADA.— En l'escaiença de l'aniversari del naixement de Baden Powell, fundador del Moviment Escolta Mundial, i de Lady Olave, fundadora del Guiatge Mundial, es ve celebrant arreu la Diada dita del Pensament, que a casa nostra ha pres nova volada sota el nom de Diada Catalana de l'Escoltisme, ara promoguda per l'associació que reuneix els Antics i Amics de Minyons Escoltes/Guies Sant Jordi de Catalunya, i que enguany ha arribat a la seva setena edició.

La Diada Catalana de l'Escoltisme se celebra cada any en una població diferent de Catalunya i serveix així per reconèixer la tasca educadora que l'escoltisme local hagi pogut fer. Després d'haver-se celebrat a

ciutats com Vic, Manresa, Olot, Granollers, i Barcelona, aquest any la Diada s'ha celebrat a Igualada, capital de l'Ànoia, constituint així un acte més d'homenatge als 40 anys de l'agrupament escolta Jaume Caresmar, nascut el 1952 gràcies a l'empenta del veterà excursionista Miquel Ball, que també ha estat homenatjat en aquesta ocasió.

Els actes de la Diada s'iniciaren amb la celebració de l'eucaristia en el Santuari de la Mare de Déu de la Pietat, i prosseguiren durant la jornada amb activitats de descoberta de la ciutat a través de rutes que portaren els gairebé tres-cents participants vinguts d'arreu a visitar el modern aeròdrom i la fàbrica de globus aerostàtics, el Museu de la Pell, el de l'Aigua, la Llar del Sant Crist, i la basílica de Santa Maria amb el seu

retaula barroc i la imatge del Sant Crist tan estimada dels igualadins.

Uns tres-cents escoltes, grans i més joves, s'aplegaren en un dinar de germanor al Pavelló Poliesportiu dels Escolapis, i gaudiren a més d'una animada sobretaula gràcies a l'actuació del Grup d'Arezzo.

Acompanyaren la concurrència els regidors de Cultura i de Joventut de l'Ajuntament d'Igualada, i entre els convidats hi figuraven responsables de les dues associacions escoltes que avui formen la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge.

Al final de la jornada es féu l'anunci oficial que la ciutat de Terrassa acollirà l'any que ve la VIII Diada Catalana de l'Escoltisme, que es celebrarà el diumenge 20 de febrer.

■ Genís Samper

En un homenatge al prelat mort a l'exili

Mons. Torrella posa com a model de no partidisme a Vidal i Barraquer

BARCELONA

L'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Ramon Torrella, va declarar en el decurs d'un acte d'homenatge al cardenal Vidal i Barraquer, en el qual es va donar el seu nom a una nova avinguda de la Vall d'Hebron, que aquest prelat mort a l'exili el 1943 és "un exemple de relacions entre l'Església i les autoritats, relacions en què hi ha d'haver un respecte mutu però sense interferències, i en les quals l'Església no ha de ser mai una Església de partit".

Així mateix, Mons. Torrella, a qui acompanyaven en l'acte l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, el president del Parlament de Catalunya, M.H. Joaquim Xicoy i l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, a més de diferents líders polítics com Raimon Obiols (PSC) i Àngel Colom (ERC), va prosseguir assegurant que el prelat va ser també per als bisbes catalans "un exemple de convivència pacífica, respecte mutu, diàleg i reconciliació", així com d'acceptar "en qualsevol situació el pluralisme de les diferents opcions polítiques que enriqueixen la vida democràtica".

L'acte d'homenatge al "cardenal de la pau", com el va anomenar Mons. Torrella, estava inclòs en la inauguració de dotze nous carrers barcelonins de l'àrea olímpica de la Vall d'Hebron, que han rebut el nom d'eminents personalitats catalanes contemporànies com Miquel Coll i Alentorn, Josep Pallach, Jordi Rubió i Balaguer, Joan Cornudella, Martí Codolar o el mateix cardenal Vidal i Barraquer, que es va fer el propi passat dia 13 de febrer.

En la descoberta de la placa de la nova avinguda també va parlar l'arquebisbe de Barcelona: Monsenyor Carles va coincidir amb Mons. Torrella quan va qualificar el cardenal Vidal i Barraquer de "pacificador de la societat que mirava, com a bon pontífex, de construir ponts i espais de trobada entre les persones i les institucions en circumstàncies primer difícils, després dramàtiques i fins i tot tràgiques, que esperem que ja no es tornin a repetir; malauradament els seus esforços van ser desbordats pels esdeveniments".

L'arquebisbe es va mostrar content de fer-se ressò "del seu desig de no trencar mai els

camins del trobament, el diàleg i la pacificació entre tots els àmbits i tendències socials", i de fer-ho ara, quan és pròxim el cinquantè aniversari de la seva mort—que se celebrarà el pròxim setembre— i "quan la ciutat honora el seu nom i dona una permanència a la seva figura en la memòria del poble".

La defensa de la identitat catalana

Anteriorment, monsenyor Torrella havia glossat la vida del cardenal honorat, destacant el seu tarannà pacífic, "el seu amor a la nostra llengua, a la nostra identitat, a la nostra cultura", així com la seva voluntat de ser "el cardenal de tots els catalans".

El cardenal Francesc Vidal i Barraquer, nascut a Cambrils de Mar el 1868 i mort a l'exili suís a Friburg el 1943, va ser arquebis-

be de Tarragona el 1919. El 1921 va ser creat cardenal pel papa Benet XV. Va viure, com va destacar en la seva glossa Mons. Torrella, uns temps polítics plens de divisions i persecucions. "La dictadura de Primo de Rivera—va explicar el president de la Conferència Episcopal Tarraconense— ja va constituir per a ell una mena d'entrenament en la seva lluita per la defensa de la llengua i la identitat catalanes. Amb la segona república no van arribar temps més fàcils, però sempre va ser una persona de reconciliació, fins i tot quan, un cop expulsat d'Espanya el cardenal Segura, va passar a ser primat d'Espanya, i va mostrar el seu coratge i el seu amor a la veritat i el diàleg".

En una república que havia elaborat lleis pràcticament de persecució contra l'Església, ell va mantenir sempre el diàleg amb el poder legítim i va exhortar els catòlics a acceptar-lo com a règim constituït democràticament, sempre actuant, però, amb una justa ponderació que portava a dir a molta gent, com va recordar Mons. Torrella, que el cardenal Vidal i Barraquer no es ficava mai en política. Quan Alcalà Zamora el va promoure per a una condecoració, el cardenal va refusar-la assegurant que s'havia fet el propòsit de no lluir mai cap altra condecoració que no fos la seva creu pectoral.

Guerra civil i exili

Un cop va esclatar la guerra civil, la Generalitat va ajudar-lo a marxar a l'exili; primer a Itàlia i després a Suïssa. Al 1937 es va negar a firmar la carta amb què l'episcopat espanyol donava suport al general Franco. Potser per això el règim espanyol no va permetre mai el seu retorn que, com va assenyalar Mons. Torrella, molts esperaven encara que només fos per la política de convergència amb l'Església que va seguir el franquisme.

Malgrat aquesta situació personal, mai no va voler manifestar-se ni sentir-se en l'exili com a víctima d'una determinada situació política. "Va fer etapes de llarg silenci—va recordar Mons. Torrella— però hi ha documents escrits en els quals, encara durant la guerra civil, es manifesta a favor dels drets dels catalans, dels drets de tots els espanyols i de la llibertat de les persones".

Finalment, el prelat va morir a Friburg (Suïssa) al 1943, tot i que les seves restes van poder ser retornades, i ara hi reposen, a la cripta de Sant Fructuós de la seu tarragonina. El seu lema episcopal va ser *Estimeu-vos els uns als altres*.

La nova avinguda del cardenal Vidal i Barraquer es troba sota les instal·lacions olímpiques de tennis, pilota i tir amb arc de la Vall d'Hebron, i uneix, de manera potser casual però també significativa, la casa dels salesians de Martí Codolar amb el Pavelló d'Espanya construït durant els últims dies de la Segona República per a l'Exposició Universal de París.

David Vidal i Castell

CARTA DOMINICAL

La construcció d'Europa i els valors cristians

El Cardenal Ratzinger ha parlat d'alguns temors actuals respecte a l'ideal d'Europa. Vegem-ne, per al nostre objecte, només dos. El primer es refereix a la desconfiança envers l'acció dels cristians. Alguns tradueixen la nova evangelització com una tendència restauradora de l'Església: reconstruir una Europa dominada pels catòlics sota el guiatge del Papa. Però, la nova evangelització no és pas una reedició del passat, sinó el convenciment que l'Evangeli és també llum per al futur.

El segon temor ha estat expressat, entre d'altres, pel filòsof hongarès Thomas Molnar. Tenen por de l'Europa de la burocràcia econòmica de Brussel·les i de la reducció a un mercat, cosa que llevaria a Europa la personalitat per fer-ne un «apèndix de Nord-amèrica». ¿Es pot unificar Europa des del «posseir» i perdent allò que és autènticament humà? És aquí on cal l'acció dels cristians.

Cal tenir present, però, que la pretesa tolerància actual es converteix en intolerància, si només té valor allò que es pot incloure en criteris quantitativs i materials. Quan la veritat, la moral i la religió van més enllà de l'àmbit privat i aspiren a ser valors públics, surten del pluralisme «permès» i són titllades de pretensió totalitària que vol sotmetre l'home a un jou.

Els creients, en canvi, considerem que és pel materialisme per on ve l'alienació, la creació d'un home sense ànima. L'Estat com a tal, com que no és precisament una font de veritat, no pot imposar una visió determinada del món, i ha de garantir la llibertat de religió i de pensament. Però si d'aquí es dedueix la total neutralitat moral de l'Estat, s'imposa la moral del més fort: la majoria es converteix en l'única font de dret, i l'estadística, en legislador. Una situació amb alguna cosa més que indicis.

La llibertat sense fonaments morals es torna totalitària. Sobre això, Reinhard Löw té expressions molt fortes. «Només existeixen titulars d'aquest saber -saben què és el millor per al poble- i ignorants necessitats de direcció, per al benestar dels quals els titulars de la saviesa disposen del control i de mitjans físics i psíquics adequats. Segons això, el dret suprem és el poder del més fort. Europa intenta a hores d'ara despullar-se de la pròpia història i renunciar a la fe cristiana, considerar la majoria creadora de valors i privar-se de tot fonament cultural. «L'essència del que ens amenaça -afirma el filòsof txec Václav Belohradsky-, la podríem sintetitzar així: els estats programen els seus ciutadans, les indústries els seus consumidors... Tota la societat -al seu torn- es converteix en una cosa que l'estat produeix.» La tradició europea -per contra- afirma la irreductibilitat de la consciència a la institució, a l'aparat; és la independència de la societat i de les persones respecte de l'estat i la seva organització; cadascú és responsable de les seves accions. I sintetitza Havel aquesta característica d'Europa com «la irreductibilitat de la legitimitat a la legalitat». Es tracta de la fermesa de la consciència.

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

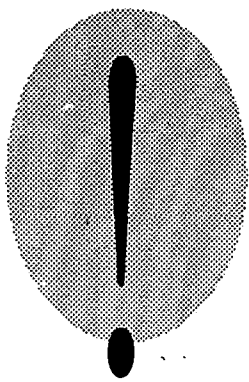
El llibre d'urbanitat

Tinc veritable interès per conèixer el contingut del llibre que fa tant de temps que s'anuncia, confeccionat, a instàncies del senyor alcalde, per una il·lustre regidora del consistori barceloní.

Perquè de fet és que només n'hem sentit parlar i, fins i tot, té un aire de misteri. Gairebé com el Catecisme de l'Església Catòlica, només que en aquest cas no hi ha hagut filtracions inoportunes, i tot roman en el secret més estricte.

A part les miques d'ironia, aquest llibre no serà mai de més, ja que el comportament d'alguns sectors de la ciutadania el fa necessari, ja que a les escoles no hi han après cap de les petites regles naturals que fan possible la convivència entre els membres i els estaments de la comunitat humana.

Oriol Camps

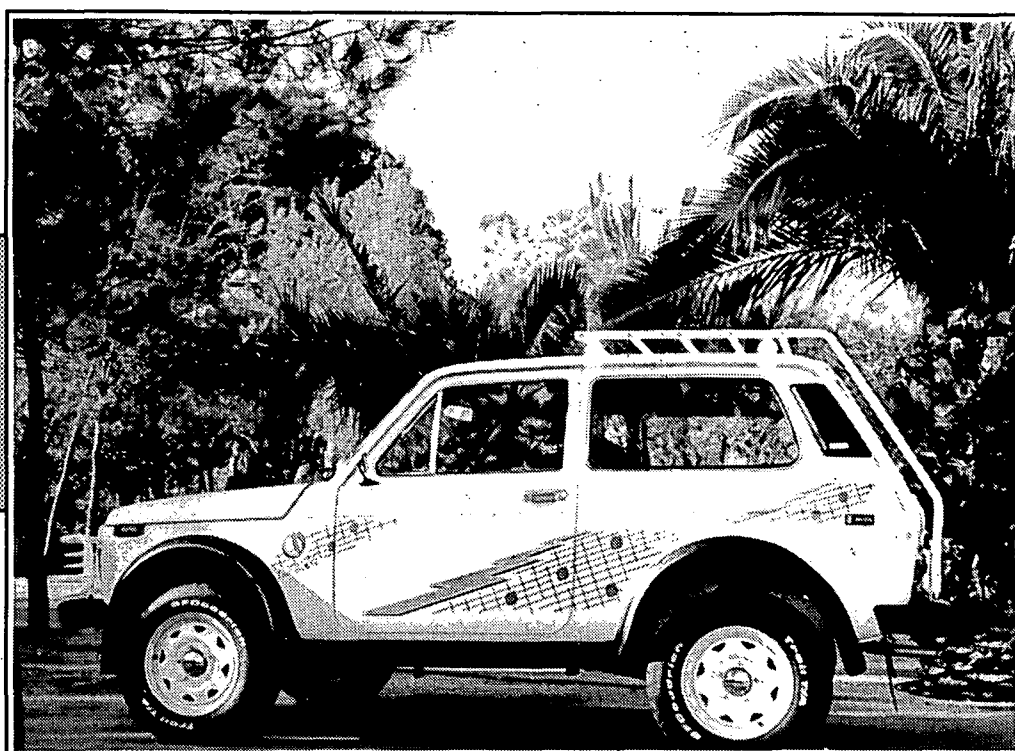
la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: Un cotxe tot terreny LADA, C-V (tracció 4 rodes, 5 velocitats, 1.600 cc.)

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

2n. premi: Viatge a Terra Santa (2 places), en qualsevol dels nostres pelegrinatges.

3r. premi: Els tres Reis d'Orient, de producció artesanal, (pessebre de mida gran).

I també, a més:

10 lots de llibres que parlen amb 3 títols de la nova col·lecció "PREMI SENT", de Walt Disney (Ed. Beascoa).

BUTLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1993 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 6.250 ptes. ☐ Butlletes a 125 ptes.

Nom i cognoms.....
Adreça.....
Població..... DP.....
Tel..... Província.....
Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
—Balmesiana, Duran i Bas, 6
—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

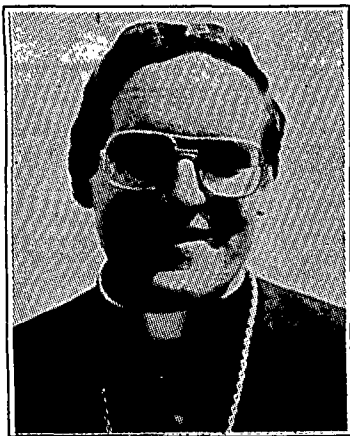

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

Cicle de conferències sobre el nou catecisme de l'Església catòlica

Per al bisbe de Tortosa el catecisme és un fruit del Concili Vaticà II

BARCELONA.— "El nou catecisme de l'Església catòlica és un esdeveniment eclesial de primera importància" segons va afirmar Lluís Martínez Sistach, bisbe de Tortosa i secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense que va participar el passat 23 de febrer en un cicle de conferències organitzades a Barcelona per la Fundació Balmesiana. Sota el títol "El nou catecisme. Com ens afecta", el curs tractà els aspectes dogmàtics, morals i espirituals del catecisme publicat per l'Església catòlica.

"Podem dir, sense cap dubte, que aquest catecisme que és fruit del Concili Vaticà II, és una contribució importantíssima a la renovació de la vida eclesial" —va dir Mons. Martínez Sistach que es va centrar en la quarta part del catecisme dedicada a l'oració cristiana.

Segons el bisbe de Tortosa, aquest compendi de tota la doctrina catòlica ha despertat un gran interès i s'ha convertit en un autèntic "best-seller" per una raó important: "Les persones busquen punts de referència i objectius clars, veritats sòlides i no 'lights', siguin creients o no creients".

En les primeres etapes de la preparació del catecisme, estava previst incloure al final de les tres parts actuals un comentari sobre el Pare Nostre, però quan el text del projecte fou sotmès a la consulta dels bisbes i de les facultats de teologia l'any 1989-1990, una gran majoria de respostes demanava la redacció d'una quarta part que compringués també una catequesi fonamental sobre la pregària cristiana.

Entre els criteris d'elaboració de la IVa part demanats pels pares sinodals en el Sínode Extraordinari dels Bisbes convocat l'any 1985 per Joan Pau II i també pels bisbes i per les facultats de teologia consultats l'any 1989-1990, Mons. Martínez Sistach va destacar la coherència amb les tres parts precedents del catecisme, la importància de la revelació de l'oració o sigui el que Déu ha dit sobre la pregària i tots els sants testimonis de l'oració i la dimensió eclesial de la vida cristiana i de la pregària. Altres criteris que va remarcar van ser la tradició viva de la pregària essencialment en la litúrgia i en els testimonis dels pares de l'Església, i l'oració com un moviment de fons de la vida dels deixebles de Crist.

En paraules de Mons. Martínez Sistach, el catecisme dona a la IVa part sobre l'oració cristiana un ulterior significat: "l'oració és expressió de la nostra confiança. El fet que nosaltres resem, que haguem de demanar, manifesta que la nostra vida i la vida del món són imperfectes i necessiten l'ajuda de Déu".

Segons el bisbe de Tortosa, es pot dir que l'Església redescobreix en aquests moments la importància de la pregària: "L'Església no pot viure sense la pregària, sense aquesta relació explícita personal amb Déu de cadascú de nosaltres i de la comunitat".

Entre les fonts de la pregària, Mons. Martínez Sistach va anomenar la paraula de Déu, la litúrgia, la creació i els esdeveniments de cada dia. "La litúrgia és la font i el cim de la vida cristiana, és una font generosa, riquíssima d'espiritualitat i de santificació. Si les comunitats viuen aquesta espiritualitat litúrgica amb una participació activa i conscient, l'Església és més missionera i més evangelitzadora" —va concloure el bisbe de Tortosa.

● G.I.E.C.

Trobada General de caps i responsables

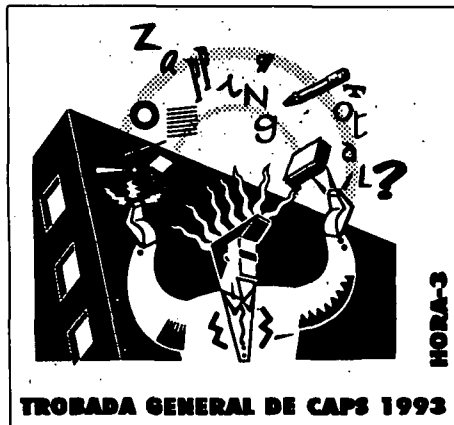
HORA-3 treballa decididament en el tema de l'Evangelització

BARCELONA

ALELLA.— Els passats dies 13 i 14 de febrer s'ha celebrat la Trobada General de caps i responsables d'HORA-3, Moviment Cristià de Joves. L'encontre va tenir lloc a l'escola Pia d'Alella (El Maresme) amb l'assistència de prop de 140 persones d'arreu de Catalunya.

Durant la trobada s'abordà el tema de l'evangelització, per fer prendre consciència als assistents a l'encontre que, com a cristians, hem rebut un missatge que, si l'hem de fer nostre, tenim necessitat de comunicar-lo a tots aquells que ens envolten i que comporta un estil de fer i una manera concreta de transmissió. Aquest tema es concretava en les qüestions "què evangelitzem?", "per què hem d'evangelitzar?", "com ha de ser l'agent d'evangelització" i "com hem d'evangelitzar?"

Per fer realitat aquests objectius, s'utilitzà com a eix d'animació el món dels mitjans de comunicació socials i més en concret la televisió, així com diferents dinàmiques d'aprofundiment en el tema. El lema d'aquesta Trobada General de caps era "Zapping total!", en referència al fenomen televisiu. És de destacar la xerrada que el bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig, va fer

TROBADA GENERAL DE CAPS 1993

amb el col·lectiu dels assistents a la trobada.

La realització d'aquesta darrera Trobada General de caps entronca de ple amb els plantejaments de fons d'HORA-3 d'enquany pel que fa a la potenciació de l'evangelització com a un dels seus trets definitoris. Es vol donar un especial relleu al tema a partir del nou Pla Trienal d'HORA-3, que corresponent al període 1993-96 s'està acabant de perfilar de cara a una aprovació el proper mes de juny. Un projecte a mig termini que serà la pauta d'actuació d'aquest moviment de joves amb els seus prop de 1.700 joves amb què compta actualment.

■ Armand Gasulla

Mons. Antoni Deig i Màxim Muñoz, Consiliari General d'Hora 3 en un moment de la trobada

Tenim un deute

La coincidència de la mort, fa ben pocs dies, de l'arquitecte, ciutadà insigne, Lluís Bonet i Gari i la magnífica ressenya que en fa l'escriptor i articulista Sempronio a l'"AVUI" el propassat dia 1 de febrer, m'ha fet centrar la meua atenció en un dels dos sacerdots que esmenta, de gran relleu i vàlua, com el Dr. Manuel Trens. Lluís Bonet i Gari n'havia fet un merescut elogi titulat: "Mossèn Trens, un amic a totes les hores". Entre altres coses, per l'intima amistat que els havia unit, diu: "És l'home fervorós per estudiar els elements necessaris a la litúrgia, les imatges, l'altar, els objectes del culte en l'arqueologia i en l'art modern. Contribueix a la cultura catalana en publicacions ben editades per la presentació de tot el seu conjunt."

Però a més d'aquesta tasca gegantina de Mn. Trens, de la qual oportunament penssem fer-ne menció en una publicació de l'Arxiu Diocesà de Barcelona, cal destacar el seu aspecte humà. No solament en les hores de bon humor, sinó que tampoc no fallà mai a les hores de tristesa; era profundament humà. Era, per als amics, un senzill conseller i un addicte consolador.

Recordava el sermó amb motiu de la primera Missa celebrada pel seu fill mossèn Lluís i les paraules dedicades en el traspàs de la seva esposa Maria Mercè, que després de llarga malaltia morí. "Ell donà la pau i l'esperança del retrobament" i acaba: "heus ací el record que tinc d'aquest amic de totes les hores".

Sempronio no és menys escàs: "El seu posat arrogant contrastava amb la seva humilitat i senzillesa. Refusà la canongia que els dos últims prelats li havien ofert." "Enamorat de l'Art i Apòstol religiós conservà la seva elegància, però també la seva austeritat i fins a l'últim moment el seu bon humor."

I, a la ressenya necrològica que li va fer, no deixava de dir: "Hem perdut un sacerdot exemplar, un home excepcional". "La influència de Mossèn Trens la trobem en tot allò de bo que s'ha fet a Catalunya en matèria d'art religiós". "Per a ell, Art i Divinitat eren una sola cosa. Fou un d'aquells sacerdots que s'anticiparen al Concili, encara que un cop celebrat aquest, el seu sentit de la realitat i la seva autèntica reli-

giositat el portaren a zones moderades" (de "TELE-EXPRES" 28-IV-1976).

En el seu recent article de l'"AVUI" —"Oh mossens, com us enyoro"— referint-se també a la figura senyera de mossèn Sanabre, l'infatigable Arxiver de la Diòcesi, Sempronio els agermana en dues diverses activitats que es complementen. Mossèn Trens tenia la mirada posada a donar el degut relleu i categoria al Museu Diocesà del qual n'era Director, i lluitava per traslladar-lo a l'edifici de la Pia Almoïna; i ara, ja s'ha fet realitat, gràcies a la tasca empresa amb paciència i encert per Mn. Josep M. Martí i Bonet.

Barcelona i Catalunya tenen un deute amb tots dos sacerdots, Mn. Trens i Mn. Sanabre. Esperem que més endavant es faci l'obra completa seguint l'itinerari de Mn. Trens, sacerdot fidel fins a l'últim moment al seu ideal d'agermanar la Cultura, l'Art i la Religió. El primer pas —esplèndid— ha estat l'exposició Selecta III de la Pia Almoïna.

■ Jordi Sales

La Bíblia Interconfesional Catalana es publicarà el proper estiu

BARCELONA.— L'Associació Bíblica de Catalunya ha anunciat que la Bíblia Catalana Interconfessional serà publicada el proper estiu.

Amb motiu de la publicació de la Bíblia, l'Associació Bíblica de Catalunya ha difós un mapa dels països bíblics, que és enviat a les parròquies perquè propaguin el projecte de la propera edició. L'edició correspon a una ampliació d'un dels deu mapes a quatre colors que acompanyaran la Bíblia.

El dia 15 de febrer es tanca la campanya que facilitava l'adquisició de la nova Bíblia pel preu de 1.000 ptes. Quan sigui publicada cada aportació avançada de 1.000 pessetes donarà dret a un exemplar.

● C.C.

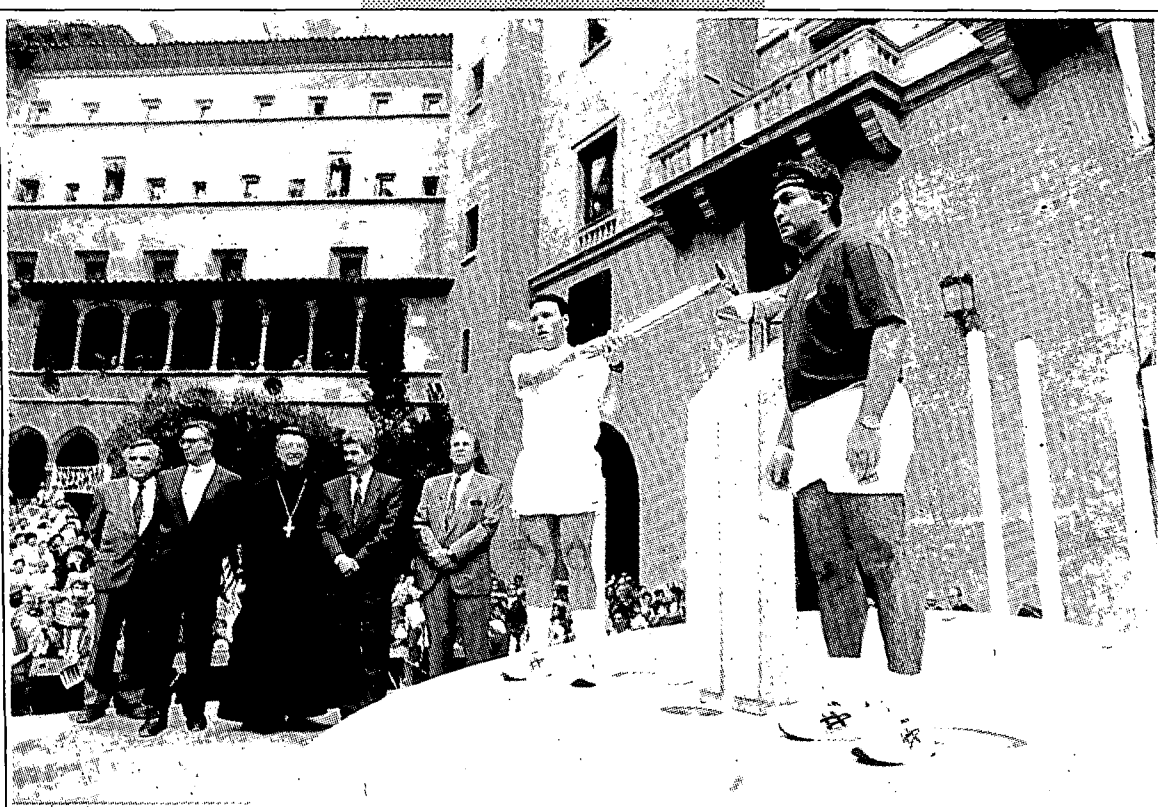

Montserrat, fidel a la seva vocació de monestir i santuari

Declaracions de l'abat de Montserrat a la revista "Il Regno"

Fa uns quants anys, unes declaracions així podien alçar força polseguera. I, de fet, tant hi va haver una cosa com l'altra. Ara, en canvi, tot i que molts semblen enyorar les "suplències" que Montserrat havia fet en unes circumstàncies anòmales, l'abat Bardolet no es prodiga en entrevistes ni en declaracions. Segons ell mateix, "Montserrat ha tornat al seu silenci 'normal', sense perjudici de la seva vocació de monestir i santuari.

El desembre proppassat, el P. Sebastià Bardolet accedí a respondre les preguntes de Francesco Strazzari, publicades el dia 15 de gener a la revista catòlica "Il Regno", d'orientació oberta i crítica i d'una difusió notable a tot Itàlia. Per la importància i per l'actualitat cívica i eclesial dels temes tractats, ens ha semblat oportú d'oferir-vos-ho.

Arribada de la torxa olímpica a Montserrat

Crec que cada poble té el dret inalienable de conservar i protegir la seva cultura, la seva identitat, la seva diferenciació. Hi ha graus de llibertat que no es poden mai negar a un poble. És bastant sorprenent que molt sovint s'esmenti el magisteri pontifici (tan abundant i ric en aquest tema) a favor del dret dels pobles a l'autodeterminació, així com dels drets de les minories ètniques i lingüístiques, i en canvi, després, els mateixos que els esmenten, oblidem aquests principis quan han de ser aplicats a favor de Catalunya.

—Pare Abat, Espanya és un país que es va deschristianitzant. És un eslògan que es repeteix i es difon. ¿Com jutja la situació religiosa del país des d'aquest cèlebre monestir?

—Durant la dictadura de Franco, Espanya era un país oficialment catòlic. Una vegada arribada la democràcia, s'ha vist que la realitat no corresponia a aquesta definició. Això i les condicions socials actuals de més llibertat en els costums i en els mitjans de comunicació han afavorit la imatge d'una deschristianització. No es pot generalitzar, perquè encara hi ha un fons cristià, més profund en alguns llocs que en d'altres. Avui hi ha una gran massa que és més aviat indiferent que no cristiana. L'adjectiu de "cristians-practicants" —expressió que no m'agrada gens— només es pot aplicar a grups compromesos i autènticament fidels a l'Evangelí. Amb això no voldria disminuir el valor de la fe senzilla de gran part de la nostra societat. És greu que les noves generacions creixin en aquest ambient d'indiferència; la re-evangelització en molts aspectes resulta més difícil. Aquesta constatació no significa de cap manera debilitar la confiança en l'acció de l'Esperit que tot ho pot, ni tampoc desanimar els que treballen per implantar el regne de Crist.

El silenci de la por

—En el passat, Montserrat ha estat un lloc d'espiritualitat i de cultura. ¿Com es presenta actualment? ¿Com continua aquesta tradició espiritual i cultural?

—Montserrat creu continuar en la fidelitat a la seva vocació de monestir i santuari. Ha estat aquesta doble condició que durant els segles l'ha transformat en lloc privilegiat d'espiritualitat i cultura amb una forta irradiació especialment en l'àmbit geogràfic més proper com és Catalunya. Avui cal que Montserrat sigui un signe clar dels valors evangèlics i, en general, de tot valor espiritual, dels quals està tan mancada la nostra societat. Això és el que intentem fer. Estem convençuts que no podem transmetre valors espirituals si nosaltres els monjos no els vivim. Durant els passats segles els monestirs eren pràcticament els únics centres de cultura. Ara, gràcies a Déu, no és així; els monestirs ja no tenen el monopoli; la cultura és patrimoni de tots. Sens dubte, des del monestir volem continuar donant a la societat, sempre que ens sigui possible, la nostra col·laboració cultural, especialment en aquells àmbits més propis d'un monestir, com la sagrada Escripura, la teologia, la litúrgia, la patristica, la música... I no solament perquè tenim una obligació envers la nostra societat, sinó perquè creiem que la cultura és també un

No entenc per què en Catalunya hi ha una gran polseguera que fa que Mons. Antoni Deig, ha d'una conferència episcopal peteixo: ¿potser l'estructura que ha de regir-se sobre els territoris, ha de correspondre a l'estructura territorial ci

mitjà molt adequat per assolir els valors de l'esperit.

—¿Com se situa el monestir en aquest temps caracteritzat també per la "recerca" de Déu? El lema de sant Benet "ora et labora", ¿com és proposat i viscut?

—El monestir ofereix un lloc propici per a aquesta recerca. Són moltes les persones que vénen a Montserrat per reflexionar i aclarir conceptes que afecten la seva vida. Crec poder dir que actualment —no obstant la indiferència que ens envolta— hi ha un creixement de sana inquietud religiosa. Vostè fa bé a esmentar la pregària i el treball, perquè les accions litúrgiques són potser allò que més ajuda els fidels a trobar el camí de la fe i descobrir el valor de la pregària. La litúrgia ha estat sempre font de vida cristiana.

Pel que fa al nostre monestir, tenim la sort que la presència constant de devots pelegrins i de cristians compromesos ens dona força i ens estimula a la vida d'oració i al treball pastoral. Voldríem que la nostra actitud sincera i la nostra acollida fraterna fossin sempre per a tothom una veritable ajuda.

En aquests últims anys hem notat un increment del nombre de pelegrins i grups parroquials que pujaven a Montserrat —generalment ben preparats— amb el desig d'aprofundir la seva vida espiritual. Venir a Montserrat representa molt sovint un moment fort en la vida de la pròpia comunitat. Per a nosaltres els monjos, l'acollida d'aquests grups i la sintonia amb ells —especialment en la pregària comuna— és també una forma de realitzar el clàssic "ora et labora". En la nostra vida l'oració i el treball continuen essent dues bases essencials.

—En el passat, el seu monestir fou un espai lliure i crític (sobretot en l'època de Franco). ¿Ho és també davant l'acció política i social del govern de la regió autònoma catalana i del govern central?

—Diria dues coses. Una vegada instaurada la democràcia, Montserrat no s'ha considerat més lligada a algunes "suplències" de caràcter polític o social que les circumstàncies anòmales havien exigut per deure evangèlic. Avui, hi ha algunes instàncies apropiades on es pot parlar, discutir i denunciar tot allò que calgui. En aquest sentit, Montserrat ha tornat al seu silenci "normal". Però caldria que l'esperit profè-

erts ambients s'ha aixecat quan el bisbe de Solsona, parlat de la possibilitat opal catalana pròpia. Re-ura de govern de l'Església, e criteris històrics i pasto-dre necessàriament a vil de l'Estat?

tic fos sempre en el si de tota comunitat cristiana i, per tant, també en la nostra. Per aquesta raó moltes vegades em pregunto si l'actual silenci és només conseqüència d'aquestes circumstàncies normalitzades o si més aviat nosaltres també som víctimes de la por i de la manca de coratge; cosa freqüent fins i tot en el mateix interior de l'Església. La llibertat evangèlica mai no hauria de ser encadenada ni davant els homes ni davant els poderosos.

Recomençar des del concili

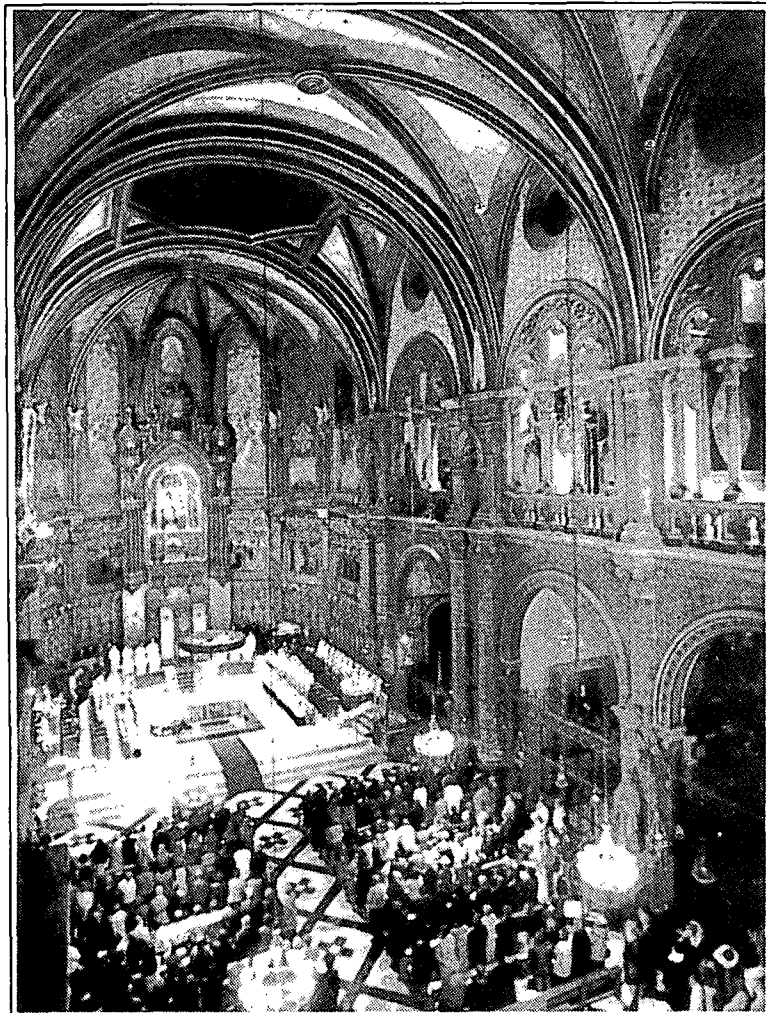
—Particularment, ¿Com jutja la situació socio-política a Catalunya? ¿Quin paper té el nacionalisme? ¿Quin futur té l'autonomia?

—Quantes preguntes! És clar que Catalunya té una identitat nacional pròpia, fruit d'una història mil·lenària, amb algunes institucions, una llengua i una cultura pròpies. El mateix episcopat català en va ferressò d'aquesta

Però, per ser més complets, cal recordar que en la reivindicació dels propis drets no és lícit deixar-se dur pels extremismes i per mètodes que la mateixa Església no pot aprovar. No podem afavorir mai un nacionalisme exclouent i menys els mètodes violents i contra els drets dels altres. Però hem d'estar a favor dels pobles quan aquests reivindiquen els seus legítims drets i les seves realitats d'integritat.

realitat en un document no suficientment conegut, titulat "Arrels Cristianes de Catalunya" (1985). Però la història ha estat cruel amb Catalunya: el nostre país ha pogut gaudir plenament de la seva llibertat només en breus períodes o amb moltes limitacions. Potser per això el català és gelós de la seva intimitat i per conservar-la és capaç de pactar, treballar, sofrir; noli agrada la violència per obtenir els seus objectius.

La situació actual —em sembla— encara no és satisfactòria; però cal reconèixer que s'han fet passos molt importants en la recuperació de les nostres llibertats, sobretot si es compara amb la situació que hem sofert durant el franquisme. Crec que Catalunya com a regió autònoma té un fu-

La vida litúrgica és el cor del monestir i del santuari

tur sobretot dins del context d'Europa, sense perjudici en totes les bones relacions necessàries amb els pobles veïns. Catalunya, com més clares sabrà conservar les senyes d'identitat, podrà ser més útil al conjunt d'Europa.

—Europa es fragmenta, es fragmenten els països en el seu interior. ¿Com jutja aquest fet des de Catalunya?

—La fragmentació d'Europa,

talà? ¿Quina relació hi ha entre l'Església a Catalunya i la resta de l'Església a Espanya?

—L'Església no pot cessar de sentir-se encarnada en un país i en una cultura concreta. Segons la "Gaudium et spes", la Església no pot romandre indiferent davant d'aquestes realitats humanes. L'Església catalana n'és conscient. No és casual que durant el franquisme hagi estat una de les principals institucions que han donat suport als valors propis de Catalunya i de la democràcia. Ningu no pot negar el paper que l'Església ha desenvolupat durant els anys de la transició. Però, per ser més complets, cal recordar que en la reivindicació dels propis drets no és lícit deixar-se dur pels extremismes i per mètodes que la mateixa Església no pot aprovar. No podem afavorir mai un nacionalisme exclouent i menys els mètodes violents i contra els drets dels altres. Però hem d'estar a favor dels pobles quan aquests reivindiquen els seus legítims drets i les seves realitats d'integritat.

Si em pregunta quina relació hi ha entre l'Església de Catalunya i l'Església espanyola li diré —pel que jo sé— que hi ha una relació i una col·laboració correctes, encara que no sempre els problemes i les realitats són considerats des de la mateixa perspectiva. Per aquesta raó cal que els pastors siguin persones del lloc, que entenguin la llengua, la problemàtica i la manera de ser del poble. En tot cas, la seva pregunta suscita una altra qüestió: ¿Per què la realitat eclesial, que persegueix algunes finalitats pastorals, ha de correspondre sempre a una estructura territorial político-administrativa que no sempre correspon a les realitats "naturals" del poble de Déu, base de tota acció pastoral?

—¿Vostè parla tenint present la presa de posició de la jerarquia catalana dirigida a demanar una conferència episcopal autònoma i "sobirana"?

—Sí. No entenc per què en certs ambients s'ha aixecat una gran polseguera quan el bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig, ha parlat de la possibilitat d'una conferència episcopal catalana pròpia. Repeteixo: ¿potser l'estructura de govern de l'Església, que ha de regir-se sobre criteris històrics i pastorals, ha de corres-

més de 250 anys. Aquesta idea d'un concili d'àmbit català ha suscitat, com és natural, esperances i temences en l'interior de les nostres diòcesis. Esperances, perquè pot ser un instrument molt valuós per a la revitalització de la vida cristiana catalana, com també pot ser principi d'unitat i de major coordinació entre les diòcesis amb realitats i problemàtiques semblants. Un concili local ben plan-tejat pot ser un magnífic remei a una certa apatia imperant en molts ambients eclesials del nostre país.

Sens dubte, des del monestir volem continuar donant a la societat, sempre que ens sigui possible, la nostra col·laboració cultural, especialment en aquells àmbits més propis d'un monestir, com la sagrada Escriptura, la teologia, la litúrgia, la patristica, la música... I no solament perquè tenim una obligació envers la nostra societat, sinó perquè creiem que la cultura és també un mitjà molt adequat per assolir els valors de l'esperit.

pondre necessàriament a l'estructura territorial civil de l'Estat? Per altra part, em sembla haver entès que des del punt de vista canònic no seria impossible una conferència episcopal catalana. La seva existència no seria més que el fruit de la realitat catalana. Comprenc que és ridícul esquinar-se les vestidures i convertir aquesta qüestió en un "casus belli". Si no podem anomenar les coses pel seu nom, potser això significa que encara ens queda molt camí per recórrer cap a la democràcia i la recíproca comprensió. A més a més, ningú no ha dit mai que una conferència catalana pròpia s'ha de realitzar contra la espanyola. Sempre caldrà una estreta i fraterna col·laboració per al bé de tots. El que importa és que els nostres bisbes tinguin a l'abast un instrument adequat i un eficaç entroncament amb les realitats socials i la problemàtica pastoral pròpia

Estic convençut que, si tots col·laborem lleialment i amb realisme, el concili anunciat pot convertir-se en una magnífica ocasió de re-juveniment de les nostres comunitats.

de les seves diòcesis.

—Tenim notícia de la convocatòria d'un "concili català". ¿Com el veu? ¿Què s'hauria de proposar com a objectiu?

—És una conseqüència de tot el que hem dit. La tradició conciliar de la "Tarraconense" es coneguda suficientment, encara que hagi estat interrompuda durant

Tanmateix, és veritat que ha suscitat també alguna temença: pel possible veto o limitació de temes importants que afecten la vida dels cristians actuals, pels resultats que potser no satisfacin les expectatives de grups de cristians més sensibilitzats. Si es donessin aquestes condicions —que Déu ens en guardi— podria significar per a molts una desil·lució difícil de superar, una autèntica frustració.

També circula en ambients eclesials un altre punt de vista molt realista: no creiem que un concili ho posi tot en el seu lloc, perquè després hauríem de continuar treballant i cercant formes d'animació de les nostres comunitats. Tanmateix, de moment, aprofitem aquesta ocasió que se'ns presenta com un pas del Senyor, és veritat; perquè l'Església cal que sempre estigui en estat de renovació. Estic convençut que, si tots col·laborem lleialment i amb realisme, el concili anunciat pot convertir-se en una magnífica ocasió de re-juveniment de les nostres comunitats. De moment hi ha un signe positiu —és necessari, crec jo— i els nostres bisbes han manifestat clarament que la participació i les responsabilitats en aquest concili han de ser el més àmplies possibles, perquè siguin molts els que se sentin personalment implicats i interessats en aquesta tasca que és de tota l'Església.

El decret de proclamació del Concili provincial de la Tarraconense ha estat fet públic el primer diumenge d'Advent (29 de novembre) Déu vulgui que sigui una "ràfega d'aire fresc per a la nostra Església local i un inici de reenfortiment" de la vida cristiana del nostre poble.

■ Francesco Strazzari

Els soldats nord-americans preparen a Frankfurt els paquets amb ajuda humanitària que seràn llançats sobre l'est de Bòsnia

El general Mobutu, dictador del Zaire, no es fia dels dentistes del seu país i acut a la consulta d'un odontòleg de Mònaco

Després del funeral per les víctimes del naufragi del "ferry" Neptuno, els baitians es manifestaren violentament contra el govern

23, dimarts

Sarajevo: Bòsnia aixeca el boicot a l'ajuda humanitària

Els primers avions amb aliments i medicines van poder aterrar ahir a l'aeroport de Sarajevo després que el govern bosnià va aixecar el boicot decretat contra l'ajut humanitari. La població de la capital, assetjada des de fa gairebé deu mesos ha passat deu dies de *vaga de fam* en protesta i solidaritat amb les poblacions musulmanes de l'est del país que havien quedat sense ajuda des del mes de setembre. Per altra banda, a Nova York, el Consell de Seguretat ha aprovat la creació d'un tribunal per jutjar els crims de guerra a l'ex-Iugoslàvia.

Roma: la corrupció política, gran problema

Els escàndols de la corrupció política envaeixen tots els àmbits, i l'operació Mans Netes, que investiga el finançament il·legal dels partits polítics, ha arribat al grup FIAT, la gran indústria italiana, del qual han estat detinguts els alts dirigents Paolo Mattioli i Antonio Mosconi. Segons es desprèn de les investigacions judicials, els partits polítics considerats com a *tradicionals* es finançaven amb diners públics i privats.

París: les eleccions legislatives

Després de la primera sorpresa causada per la proposta de Michel Rocard, ex primer ministre, de refundre tots els partits d'esquerra, inclosos el socialista i el comunista en un únic partit, va guanyant a poc a poc adhesions. El també ex-primer ministre Fabius diu que la proposta és possible, i el líder comunista Georges Marchais diu que està disposat a enganxar el vagó del PCF a la nova formació proposada per Rocard. Guanyar les eleccions mobilitza totes les forces fins a límits insospitables, i voler anar més enllà de pactes electorals és molt exposat.

24, dimecres

Nova York: la crisi dels Balcans

El president Clinton està disposat a donar l'ordre de deixar caure en paracaigudes aliments i altra ajuda humanitària sobre les poblacions assetjades a l'est de Bòsnia. Washington no ha demanat suport als aliats, i el secretari de les Nacions Unides, Butros Gali ha manifestat que està d'acord amb el pla nord-americà el qual es farà amb coordinació amb l'ONU. Per altra banda, els serbis han advertit que l'acció nord-americana encendrà encara més els Balcans...

Londres: avui, entrevista Clinton-Major a Washington

Les relacions anglo-nord-americanes varen refredar-se amb motiu de la campanya electoral per la Casa Blanca. Londres té interès per aclarir malentesos sobre el suport 'tory' a Georges Bush enfront el candidat demòcrata. Major vol esborrar malentesos i regularitzar les relacions d'ambdós països.

Lisboa: altre cop la guerra civil a Angola

Les delegacions dels països observadors del procés de pau a Angola —EEUU, Rússia i Portugal— van concloure ahir, a Lisboa, que la segona reunió entre el govern angolès i la UNITA, que tindrà lloc a Addis Abeba, és la última oportunitat per posar fi a la guerra a curt termini. Els observadors diuen que les dues parts estan en condicions d'arribar a un compromís, però que en cas contrari demanaran la intervenció internacional contra qui insisteixi a obstaculitzar la pau.

25, dijous

Santiago de Cuba: les "eleccions democràtiques"

Ahir se celebraren les "eleccions democràtiques" amb els candidats ben seleccionats entre els afectes al règim castrista, sense que es pogués escollir altra manera de pensar i sentir. Unes eleccions que el dictador no ha dubtat a afirmar que era "impensable" que li fossin contràries... que les eleccions eren considerades pel poble cubà com un plebiscit que expressaria el respecte al règim... que també eren una gran batalla ideològica entre el poble cubà i l'imperialisme... etc. etc. Els resultats són imaginables, però encara no es coneixen...

Sarajevo: la crisi balcànica continua complicant-se

La projectada, i aprovada per l'ONU, operació aèria nord-americana d'ajuda humanitària a les ciutats bosnianes assetjades pels serbis, ha causat una seriosa reacció dins l'exèrcit iugoslau contrària absolutament al projecte. Els serbis diuen que això no és més que "un pretext de Washington per intervenir directament als Balcans". Per altra banda, si bé França, Anglaterra i Alemanya han aprovat l'operació no hi prendran part, preferint continuar amb el ja establert sistema de combois protegits pels 'cascos blaus' i el pont aeri a Sarajevo.

Moscou: les relacions Rússia-Estats Units

El ministre d'Afers Estrangers rus, Andrei Kozirev, s'entrevistarà avui amb el seu homòleg nord-americà, Warren Christopher, a Ginebra, per sol·licitar el suport polític i econòmic dels EUA en un moment crític per a la reforma econòmica russa. Un dels temes principals a tractar és la data de la primera cimera entre els presidents rus i americà. Segons rumors, la cimera podria tenir lloc durant el vinent mes de març, i en algun país europeu no especificat.

26, divendres

Roma: l'operació "Mans netes" abasta un altre cap de partit

Els jutges de l'operació "Mans netes" no deixen respirar els polítics i, així com dies enrere provocaren la dimissió del secretari general del Partit Socialista i ex-cap del govern, Bettino Craxi, ahir enviaren una notificació al secretari general del Partit Republicà, Giorgio La Malfa, el qual immediatament va dimitir del seu càrrec. La Malfa era considerat com un polític absolutament "honest"... i ja es veurà fins on arriba la seva honestedat.

Santiago de Cuba: el resultat de les eleccions

Els resultats electorals no són pas per sorprendre ningú, ja que, segons dades oficials un 98% del cens electoral va acudir a la crida a les urnes i, naturalment van sortir els candidats proposats... En un discurs postelectoral, Castro va dir que espera que d'aquí a cinc anys no sigui necessari que continuï dirigint Cuba. En contrapartida, la Casa Blanca va advertir que mantindrà l'embargament total sobre l'illa... i, de moment, les coses continuaran igual pel sofert poble cubà.

Ginebra: el 4 d'abril, cimera Clinton-Ieltsin

El secretari d'Estat nord-americà i el ministre d'Afers Estrangers rus, van acordar en la seva reunió d'ahir, que la primera cimera dels presidents Bill Clinton i Boris Ieltsin se celebri el vinent 4 d'abril, "en un lloc que s'haurà d'acordar". Els dos ministres, a més, parlaren de la gira de Christopher pel Pròxim Orient, de les reformes russes, del desarmament i la guerra a l'ex-Iugoslàvia. En resum, a part de concretar la data de la cimera dels dos caps d'Estat, els dos ministres van dedicar molt espai del seu temps a l'examen de les relacions entre les dues grans potències.

BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA

➤ El secretari d'Estat nord-americà, Warren Christopher, sembla que està obtenint bons resultats en la seva primera gira pel Pròxim Orient, de cara a la possibilitat de ser represes les negociacions de pau a la zona, que es desenvolupaven a Washington.

➤ Sembla que Ryad (Arabia Saudita) i Rabat (Marroc) acceptarien acollir durant mig any una part dels fonamentalistes deportats per Israel.

➤ Warren Christopher, en donar per acabada la seva gira pels països del Pròxim Orient, ha afirmat que ja està en marxa el procés per reobrir les negociacions de pau.

➤ El president Clinton, referint-se a l'operació aèria d'ajut humanitari va dir: "Seria un gran error interpretar aquesta operació humanitària com una excusa per implicar-nos militarment a l'antiga Iugoslàvia".

Dos policies russos peguen un moscovita que cometia el delict de canviar moneda estrangera pel carrer

Ciutadans de Santiago de Cuba es manifesten a favor de Fidel Castro després de la farsa electoral organitzada a l'estil dels dictadors

Els dos toquen de peus a terra encara que no es vegi a la foto. I els dos són primers ministres: el d'Alemanya, i el del Japó...

27, dissabte

Brussel·les: l'ajuda aèria humanitària a Bòsnia

Cinc aparells de la base nord-americana de Frankfurt faran vols nocturns guiats per avions radar del tipus AWACS, facilitats per l'Aliança Atlàntica. Aquest és l'únic compromís referent a l'ajuda aèria americana que el secretari d'Estat, Warren Christopher, ha pogut arrencar als seus col·legues a Brussel·les. Els Estats de la CE consideren l'operació molt arriscada per les conseqüències que pugui tenir. Però Clinton està disposat a dur-la a terme. Per altra banda, s'ha sabut que els serbis han donat ordres al seu exèrcit de no molestar els avions americans, ja que, a fi de comptes, l'ajut humanitari també arribarà a serbis i croats, i no solament serà per als musulmans bosnians.

Nova York: l'operació 'Restablir l'Esperança' a Somàlia

El secretari general de l'ONU, Butros Gali, ha pres la decisió d'ordenar el relleu de la força multinacional sota comandament americà, destacada a Somàlia, per 'cascos blaus'. El nombre de 'cascos blaus' serà d'uns 30.000 homes, amb capacitat per fer servir la força si fos necessari. Els americans estudien la possibilitat de deixar a Somàlia un contingent armat. La situació al país africà, si bé ha millorat quant a l'alimentació de la població, és summament fràgil donat que les faccions polítiques i guerrilleres no cedeixen fàcilment a la raó.

28, diumenge

Nova York: alerta antiterrorista als Estats Units

El governador de Nova York, Mario Cuomo, i el cap de la policia Raymond Kelly, confirmaren ahir que l'explosió era deguda a una bomba de 90 quilos d'explosiu plàstic col·locada al pàrquing de les dues torres bessones. La policia i el FBI han posat en marxa un dispositiu antiterrorista semblant al de la Guerra del Golf l'any 1991. S'ha confirmat que l'explosió va causar cinc morts, però el nombre de ferits s'eleva a un miler. No es descarta que l'atemptat fos preparat contra el president Clinton, ja que precisament el divendres havia de ser al pàrquing destruït. Sembla que un grup bosnià i un autoanomenat Grup d'Alliberament Serbi s'atribueixen l'autoria de l'atemptat.

Berlín: l'ajuda humanitària nord-americana a Bòsnia

Membres de l'Alta Comissaria de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR) anaren ahir a la base nord-americana de Rhin-Main, prop de Frankfurt, per inspeccionar els paquets que els avions de la força aèria dels Estats Units llançaran sobre l'est de Bòsnia, a les poblacions assetjades que no han rebut ajut des de setembre propassat. A causa d'ell mal temps s'ha retardat l'ordre de començar l'operació, que s'espera que pugui dur-se a terme entre demà i demà passat.

Tòquio: el viatge del canceller alemany al Japó

El canceller alemany, Helmut Kohl, durant la seva visita al Japó ha demanat que aquest col·labori en l'ajut financer i suport polític a Rússia, perquè pugui sortir de la greu crisi econòmica en què es troba. Però el Japó posa com a premissa essencial la qüestió de les illes Kurils que Rússia va ocupar immediatament després del final de la Segona Guerra Mundial.

1, dilluns

París: avui comença la campanya electoral

Avui comença oficialment la campanya per a les eleccions que han decelebrar-se els dies 21 i 28 de març vinents. Encara que ja fa mesos que es respiren aires electorals, i els sondejos d'opinió han anat amunt i avall sense parar... Els pronòstics s'inclinen cap al triomf del centre-dreta, si bé els partits hauran d'anar en compte amb les promeses que facin i que no són de fàcil compliment. Cal que prenguin nota del que li ha esdevingut al nou president USA, Clinton, que ha hagut de fer marxa enrera en diversos punts proposats durant la seva campanya electoral.

Frankfurt: la crisi dels Balcans

Els Estats Units iniciaren ahir l'operació d'ajuda aèria humanitària, amb el llançament d'un milió de fullets informatius que, per la causa que sigui, no arribaren a la seva destinació. Avui s'iniciarà el llançament de queviures i material mèdic en paracaigudes. A la base americana de Rhin-Main, prop de Frankfurt s'estan fent els preparatius de la sortida del primer avió Hèrcules amb ajuda per a Bòsnia. Cada avió pot carregar 16 paquets de 700 kg cada un, i es creu que en l'operació hi participaran 5 aparells Hèrcules. Déu vulgui que l'operació sigui un èxit...

Nova York: després de l'atemptat al World Trade Center

Les secueles de l'atemptat de divendres passat són preocupants, ja que ha paralitzat l'activitat de 50.000 treballadors que no saben quan podran tornar a les seves oficines al World Trade Center, ja que la policia ha clausurat les torres bessones per motius de seguretat. Segons sembla, malgrat l'explosió al segon pis del garatge l'estructura dels edificis no ha patit danys, però les oficines de les empreses que tenen allí la seva seu no podran obrir fins que gradualment es vagin restablint els serveis bàsics.

Tristeses i alegries de l'est

Tres anys després de la caiguda del mur de Berlín, la majoria de la població de l'antic bloc de l'est mostra un gran descontent econòmic, polític i social. Una macroenquesta elaborada per la CEE a l'Europa Central i Oriental revela aquest estat d'ànim. Els més pessimistes, clarament, són les antigues repúbliques de l'URSS, incloïdes les tres bàltiques, Estònia, Letònia i Lituània. En canvi, països com ara Albània, Romania i Bulgària mantenen més esperança en el futur i saluden amb més claredat els canvis polítics.

L'enquesta, encarregada per l'oficina comunitària Eurobaròmetre, l'ha elaborada l'institut britànic Gallup. Durant el novembre passat es van fer les preguntes a 18.500 persones de 18 països.

Un 70 per cent de la població de l'antic bloc comunista es manifesta insatisfet amb el procés de democratització, i són els països de l'actual Comunitat d'Estats Independents els més crítics.

Una quarta part dels enquestats creu en la probabilitat d'una nova dictadura durant aquest any. I aquesta proporció és més elevada a Rússia. Un de cada tres russos tem aquesta dictadura.

La meitat dels habitants de l'Europa central i de l'est troben que amb el règim anterior les coses anaven millor, i només un de cada quatre creu que anaven pitjor amb el comunisme. El cas més clar continua sent a Rússia on la gran majoria dels preguntats confessa que abans vivia millor.

En general hi ha el sentiment que no es respecten els drets humans, els partidaris de l'economia de mercat no arriben, encara, a la meitat, i la gran majoria confessa que mai s'ha sentit europea.

Ara bé, responen massivament que si quan se'ls pregunta si volen adherir-se a la Comunitat. La raó és ben senzilla: estar amb l'Europa rica vol dir millorar el nivell de vida.

■ Jordi Roigé i Solé

NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA

> El nou president sud-coreà Kim Young-sam, va nomenar ahir els 24 membres que formaran el primer govern civil del país, després de trenta anys. Entre els nous ministres hi ha tres dones.

> Segons el ministre d'Afers Estrangers israelià, Simon Peres, Israel podria arribar a un acord amb Síria sobre la retirada parcial dels Alts del Golan a mitjans d'aquest any. Retirada que no necessita la convocatòria d'eleccions ni de referèndum.

> Es parla de la possible constitució d'un tribunal internacional permanent per jutjar els casos de violació del dret humanitari. Aquest tribunal tindria els seus precedents en els de Nuremberg i Tòquio que actuaren després de la Segona Guerra Mundial.

En l'anterior reflexió quaresmal parlàvem del reconeixement i acceptació de la nostra condició de pecadors. Establerta aquesta premissa, avui podem parlar ja, des de la fe, del reconeixement i confessió dels nostres pecats a la presència de Déu.

Dimensió teològica del pecat

El sentit cristià del pecat no prové simplement de la valoració ètica del comportament humà a partir d'una reflexió racional o de l'adequació a una norma o imperatiu morals, tot i que això és important a l'hora de valorar i concretar la responsabilitat i el compromís de la fe i del compromís cristià en l'ara i aquí, tant en l'ordre de la vida personal com social.

Ara bé, tant en l'Escriptura, com en la doctrina i la praxi eclesials inspirades per ella, des dels temps apostòlics, el pecat i la consciència de pecat tenen en l'existència cristiana una dimensió teològica. D'aquí que, en el cristià, l'exigència ètica dels drets i deures inherents a la persona com a individu i com a membre de la comunitat ciutadana, és sobredimensionada per la realitat substancial, dinàmica i operativa del seu "ésser-filiat-diví" que li ha estat atorgat en el baptisme, i que és un existencial permanent en el més íntim del seu jo. És quelcom irrenunciable i irreversible que, malauradament, per refus, indiferència o deixadesa, pot romandre bloquejat en la pregonesa del seu ésser personal.

Aquesta referència a la fondata teològica de l'existència del cristià, tot obrint-li les portes a unes capacitats i possibilitats de realització autèntica, última i definitiva de la seva vida, li demana, òbviament, una reflexió, un discerniment i una conscienciament més exigents de cara

És la consciència d'aquesta comunió vital i fraternal amb Jesucrist en la seva Església, el que ofereix al cristià poder valorar en tota la seva fondària i amplitud, la realitat del pecat.

d'assolir una configuració progressiva del seu ésser i viure als del seu Cap i Senyor.

És la consciència d'aquesta comunió vital i fraternal amb Jesucrist en la seva Església, el que ofereix al cristià poder valorar en tota la seva fondària i amplitud, la realitat del pecat.

Així, el cristià passa de la con-

Raons per les quals ens reconeixem pecadors

"Jo, pecador, CONFESSO A DÉU..." perquè els meus pecats emmetzinen l'aire lluminós de veritat, de bondat i d'amor que Déu vol hi hagi en l'àmbit diví de la seva creació i, sobretot, en el meu món perso-

nal i en el de les relacions interpersonals, en els quals, la persona, des de la seva llibertat, és capaç d'obrir la porta al bé o al mal, d'introduir l'harmonia o la desharmonia en la simfonia universal de la creació i de la família humana.

"Jo, pecador, CONFESSO A DÉU..." perquè Déu és Amor, i el seu amor és l'únic que explica el què i el perquè de la meua existència, la set de plenitud que abrusa el meu esperit; i el pecat és l'actitud irracional, ingènua i egoista que intenta inútilment, fins i tot tràgicament, constituir-se en Déu de si mateix, entossudint en no reconèixer que tot li ha estat donat, que tot és do, tot és gràcia, i que prefereix cloure fatalment la seva existència en les limitacions de l'ara i aquí. ¿Com és possible que no ens abelleixi el pensament de retrobar en Déu, tot allò de bo i bonic, tot l'amor i la joia viscuts durant la nostra vida d'ara?

II. "Jo, pecador, confesso a Déu..."

templació perifèrica del pecat, per punyent que aquesta sigui tant en el desgavell interior del seu propi jo, com per la seva incidència en les relacions interpersonals i en les circumstàncies externes, a la captació de l'entitat essencial del pecat com a refus-desamor envers Déu, com allunyament-trencament de la comunió amb Déu, i com allunyament-trencament de la comunió eclesial en Crist amb els germans.

Des de la fe, la totalitat de la creació còsmica i humana no és pas fruit de l'atzar, sinó que és contemplada com a obra de la voluntat creadora de Déu que ha volgut l'existència d'altres éssers que participessin del seu ésser i de la seva vida. L'evolució de la creació ha arribat i arribarà allà on Déu vol que arribi. Vull dir que l'amorosa providència de Déu embolcalla tot allò que és, existeix i viu. Déu no és llunyà ni estranger al cosmos, i

por de la mort com a última paraula. La darrera paraula la tenen l'amor i la vida.

"Jo, pecador, CONFESSO A DÉU..." perquè li ha plagut, pel nostre bé i per la nostra salvació, fer perdurable, al llarg dels

segles la força poderosa de la seva salvació en la seva Església; universal i viva, en la qual, singularment i de manera eminent, encara que no exclusiva, Jesucrist mateix, venent les pobreses, limitacions i misèries humanes i les obscures adherències històriques, continua palesant-nos el seu amor i la seva proximitat, atorgant-nos el seu amor, la seva salvació, la seva gràcia, el seu perdó, la seva victòria, la seva joia. Gràcies, Senyor!

Diem que el perdó de Déu poc té a veure amb el veredict de d'un jutge, o amb una simple actitud de compassió o amb una decisió convencional per la qual Déu decidiria no fer més cas dels nostres pecats. El perdó de Déu és un gratuït acte creador. L'home perdonat, és un home nou.

Quan Jesucrist, durant la seva vida terrenal, perdonava els pecats, els seus adversaris s'escandalitzaven i deien: "¿Qui pot perdonar els pecats, sinó Déu?" Tenien raó, i tenien també un autèntic sentit religiós del pecat. Els mancaven, però, l'agilitat mental i la llibertat d'esperit necessàries per veure i creure que, en un gest d'una magnanimitat i d'un amor immesurables, Déu mateix s'havia decidit a fer-se plenament solidari de la tràgica situació de l'home en el temps aparentment abocat al no-res de la mort, per tal de, a través de la seva

presència humana, eclesial i visible, i d'una manera escaient a la naturalesa de l'home, atorgar-nos el perdó amorós i re-creador de Déu, i posar-nos en camí d'esdevenir "l'home nou" per tota l'eternitat.

Diem que el perdó de Déu poc té a veure amb el veredict de d'un jutge, o amb una simple actitud de condescendent compassió o amb una decisió convencional per la qual Déu decidiria no fer més cas dels nostres pecats. El perdó de Déu és un gratuït acte creador. L'home perdonat, és un home nou, amb un cor nou i un esperit nou.

"Jo, pecador, CONFESSO A DÉU..." la meua condició de pecador i els meus pecats, perquè així com només Déu podia cridar a l'existència la meravella del cosmos, semblantment, només Déu podia fer la meravella de recrear el cor de l'home, i fer d'un cor pecador un cor innocent. Només Déu podia vincular l'atorgament d'aquest do santificant a un signe visible i sensible, a una acció celebrada i rebuda en la grandesa i pobresa de la comunió eclesial. Així tenim una certesa sensible del

perdó de Déu i de la seva resposta al nostre penediment i a la crida de la seva misericòrdia.

Humiliar-se a la presència de Déu i de la humanitat del Fill de Déu, ara present i actuant en la humanitat del seu cos eclesial, no és pas cap abdicació de la nostra dignitat personal rebuda; ben al contrari, és prova de llibertat i de grandesa d'esperit de la persona que, malgrat la permanent condició de pecador i la seva situació en un món de pecat, envigorit pel Senyor, roman coratjosament dempeus per seguir l'itinerari de la realització de la nostra vida com a persones, fetes filles en el Fill, fins a l'encontre joios i abraçada cara a cara amb el nostre Pare. Després que el Fill de Déu s'ha fet home en Jesucrist, res ni ningú serà prou fort per aixafar l'home. Déu en Jesucrist ha vençut el pecat, el mal i la mort. Aquesta és la nostra fe, la nostra esperança i la nostra victòria. I, si la nostra consciència ens condemna, Déu és més gran que la nostra consciència.

■ Francesc Malgosa i Riera

és llicenciat en Teologia

"Jo, pecador, CONFESSO A DÉU..." , perquè Déu és Amor, i el seu amor és l'únic que explica el què i el perquè de la meua existència, la set de plenitud que abrusa el meu esperit; i el pecat és l'actitud irracional, ingènua i egoista que intenta inútilment, fins i tot tràgicament, constituir-se en Déu de si mateix...

a la coherència del seu pensar, sentir i obrar amb la Paraula, la Vida i l'Esperit de Jesucrist, a partir de la seva condició de batejat, de la gràcia i dels dons rebuts, els quals, després de la realització històrica de la Salvació en la persona de Jesús de Natzaret, ara, per obra de l'Esperit Sant, són presents, viscuts i celebrats en la realitat viva del cos eclesial de Crist i posats constantment al seu abast i del creient per tal

singularment a l'home que ha volgut com un "tu" davant seu amb el qual establir una comunió de vida i d'amor des d'ara i per sempre. Déu en Jesucrist, s'ha fet creatura, temps, història, s'ha fet home, la qual cosa, tot i l'opacitat del creat i humà en relació al diví i transcendent, ens ha permès comprendre que hi ha un pensament, un verb, un voler de Déu que anima tota existència, tota vida, fins portar-les a la plenitud.

"Jo, pecador, CONFESSO A DÉU..." perquè ell, fidel a les promeses fetes als patriarques i a les profecies dels profetes d'Israel, i a l'esperança d'alliberament definitiu, de perdó i de salvació, covada des de sempre en el nucli més genuí de totes les religions de tots els pobles de la terra, finalment, en Jesucrist, ens ha estimat fins a l'extrem, ha irromput al cor mateix del fenomen creat i humà, on ha esclatat la gran realitat de la nova existència humana del Jesús ressuscitat, primogenit de la gran multitud

A Roma hi ha una església molt antiga dedicada a sant Jordi. És una església poc visitada pels turistes i àdhuc pels pelegrins. Però des dels temps del papa Gregori II (715-731) és la segona església "estacional" de la Quaresma, després de santa Sabina, a l'Aventino. Aquí el Papa convocava la comunitat cristiana a celebrar l'Eucaristia, i a pregar penitencialment, invocant la intercessió de sant Jordi.

Encara enguany, com en les altres esglésies estacionals, un grup de cristians de Roma s'ha reunit a sant Jordi, ha cantat les lletanies dels sants, i ha celebrat l'Eucaristia, presidida pel Cardenal Josef Stickler, salesià, antic Prefecte de la Biblioteca Vaticana, i actualment jubilat, titular de sant Jordi "in Velabro".

El lloc

L'església de sant Jordi s'anomena "in Velabro", un nom que recorda l'arcaica situació pantanosa del lloc quan el Tíber arribava força més a la vora que actualment, i amb facilitat inundava la zona als peus del Palatí. De fet, el Tíber no està pas lluny. La zona és més coneguda actualment per la preciosa església de santa Maria in Cosmedin i per la pedra esculpida que s'anomena "bocca della veritat".

És la zona on l'activitat comercial de Roma era més activa: els mercats d'animals i de verdures, les parades dels banquers i dels cambistes, ocupaven fins als primers segles després de Crist tota aquesta àrea, pròxima a un dels ports del Tíber, i veïna de la illa tiberina. Fou en aquesta zona on prosperà, en el temps que Roma estigué sota el domini bizantí (500-700, més o menys), una colònia grega; de fet, durant aquests segles alguns papes foren de procedència oriental. És en aquest context on va néixer l'església del gran

A l'església romana de Sant Jordi

■ Pere Tena

màrtir Jordi, tan venerat a l'Orient, a les primeries dels anys 500. És normal que fós així: els cristians grecs volgueren espontàniament una església per al "seu" màrtir. Per això l'església encara avui està rodejada i gairebé oculta darrera d'edificacions com l'anomenat "arc de Jano" (en realitat un lloc de trobament cobert per als comerciants dels mercats), i l'arc dels "Argentari" (resta de l'arc dedicat pels banquers a l'emperador Septimi Sever, l'any 204), testimoni de les activitats que tingueren en aquest lloc la seva seu.

Apropar-me a l'església de sant Jordi, la tarda del dijous després de cendra, pensava en el motiu que hauria tingut Gregori II per visitar aquesta església tot just el segon dia de Quaresma. Gregori II fou un papa d'origen romà després de diversos papes grecs, i la situació de Roma, en el seu temps, era molt precària des del punt de vista polític, en relació amb Bizanci i en relació amb els longobards. ¿No és lògic que el Papa volgués invocar precisament el gran soldat màrtir de l'Orient, posant sota la seva protecció l'església de Roma, i encomanant-li la gran penitència quaresmal? ¿I per què no continuar fent-ho avui?

Les memòries

Quan es visita una església, sobretot a Roma, és molt interessant repassar les

làpides que assenyalen fets o persones relacionades amb aquell lloc. Sovint es tracta de sepulcres. L'església de sant Jordi no és abundant en aquest sentit. És una església extraordinàriament despulada d'ornamentació. A començament del nostre segle fou restaurada, i mantinguda en la forma que prengué en el segle XI.

He trobat, però, tres memòries que són dignes de subratllar.

Una d'elles és una làpida en la qual es deixa constància que aquesta església fou la titular del Cardenal Newman: "teòleg, ecumenista, cardenal, i sobretot cristià", diu el text. Heus aquí una manera de recordar el patronatge de sant Jordi a Anglaterra, i d'evocar la gran figura cristiana de la qual hem celebrat fa pocs anys el centenari de la mort. He pensat que aquesta memòria de sant Jordi a Roma tenia una gran força ecumènica, com un punt d'unió entre l'Orient i l'Occident d'Europa.

Una altra memòria és la dels germans Mercati, dos grans eclesiàstics que dedicaren la seva vida a la Biblioteca i a l'Arxiu Vaticà, durant la primera meitat del nostre segle; un d'ells, el Cardenal Marcati, fou titular de sant Jordi. El pensament se'n va, en aquest cas, a casa nostra: El Cardenal Albareda, monjo de Montserrat, fou també Prefecte de la Biblioteca Vaticana: testimoni d'una vida dedicada a la recerca silenciosa, al servei

de la memòria històrica de l'Església.

Una tercera làpida recorda un fet simpàtic i de caire pastoral: en aquesta església, l'any 1966, els escoltes d'Itàlia celebraren el cinquantè aniversari de la seva fundació, i renovaren les seves promeses. Sant Jordi és també patró de l'escoltisme, en efecte. Una altra ocasió per pensar en els grups escoltes del nostre país, en la seva tasca formativa, en l'esforç que tants sacerdots han dedicat als nens i nenes, adolescents i joves, donant una orientació cristiana a un mètode formatiu.

L'avui

Hom no fa una visita quaresmal a una església de Roma simplement per repassar la història o per llegir les làpides, sinó primer de tot per pregar i per encomanar-se a la intercessió del titular. Tot just ahir, en la primera oració de la Quaresma, aquesta era definida com "exercici de la milícia cristiana" (vegeu el comentari de la setmana anterior). ¿Què millor que invocar el "miles", el soldat de Crist, testimoni de la fe?

Així mantenim present la idea fecunda del combat espiritual, com un element essencial de la Quaresma. Si es vol participar de la victòria pasqual de Crist, cal participar també, amb ell, en la seva lluita.

■ Pere Tena és sots-secretari de la Sagrada Congregació per al Culte Diví

Cicle litúrgic "A" — Diumenge II de Quaresma

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Gn 12:1-4a

Lectura del llibre del Gènesis

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: "Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per a beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se".

Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

Salm responsorial 32:4-5,18-19,20 i 22 (R.: 22)

La paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa; estima el dret i la justícia, la terra és plena del seu amor.

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,

els qui esperen en l'amor que els té; ell els allibera de la mort, i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, auxili nostre i escut que ens protegeix. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

Lectura segona

2Tm 1:8b-10

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Ell ens ha salvat i ens ha cridat amb una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la Bona Nova de l'Evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

Vers abans de l'evangeli

Mt 17,5

Del núvol lluminós es va sentir la veu del Pare: Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.

Evangelí

Mt 17:1-9

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta, i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: "Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies". Encara no havia acabat de dir això, quan els cobrí un núvol lluminós i del núvol estant una veu digué: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo". En sentir-ho els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús, s'acostà, els tocà i els digué: "Aixequen-vos, no tingueu por". Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(cicle dominical: A; ferial: I)

TEMPS DE QUARESMA

(salteri: setmana 2)

MARÇ:

7. Diumenge 2 de Quaresma: *morat*. Lectures: Gn 12:1-4a (Salm 32) / 2Tm 1:8b-10 / Mt 17:1-9.

CELEBRACIONS PRIVADES: Santa Perpètua i santa Felicitat (serventa seva), màrtirs (de Cartago). Sant Teòfil, bisbe.

Festes majors: Santa Perpètua de Mogoda.

8. Dilluns de la setmana 2 de Quaresma: *morat*. Lectures: Dn 9:4b-10 (Salm 78) / Lc 6:36-38.

COMMEMORACIÓ POSSIBLE: Sant Joan de Déu, religiós (portuguès, fundador a Granada de l'Orde Hospitalari: OH, patró dels malalts i dels bombers).

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, màrtir.

9. Dimarts de la setmana 2 de Quaresma: *morat*. Lectures: Is 1:10.16-20 (Salm 49) / Mt 23:1-12.

COMMEMORACIONS POSSIBLES: Santa Francesca Romana, religiosa (viuda, fundadora de les Oblates benedictines). - *Arquebisbat de Barcelona*: Sant Pacià, bisbe (de Barcelona).

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Dagobert, laic.

10. Dimecres de la setmana 2 de Quaresma: *morat*. Lectures: Jr 18:18-20 (Salm 30) / Mt 20:17-28.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Macari, bisbe (de Jerusalem); sant Cándid (o Candi), màrtir; beata Maria-Eugènia Milleret de Brou, verge (fundadora de les Germanetes de l'Assumpció).

11. Dijous de la setmana 2 de Quaresma: *morat*. Lectures: Jr 17:5-10 (Salm 1) / Lc 16:19-31.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Eulogi, prevere i màrtir; santa Àurea (Oria), verge (abadessa de Villavelayo, Castella).

12. Divendres de la setmana 2 de Quaresma: *morat*. Lectures: Gn 37:3-4.12-13a.17b-28 (Salm 104) / Mt 21:33-43.45-46.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Inocenci I, papa; sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; beat Lluís Orione, prevere (salesià).

13. Dissabte de la setmana 2 de Quaresma: *morat*. Lectures: Mi 7:14-15.18-20 (Salm 102) / Lc 15:1-3.11-32. Vespres de demà.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, màrtirs (a Còrdova); santa Patricià, màrtir; sant Ramir, monjo.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Comença la Història de la Salvació

(Gn 12:1-4a)

■ Josep M. Aragonès

Ordre de marxa

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: *Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré* (v. 1). Després de la visió plena d'ombres dels orígens de la humanitat, exposada en els onze primers capítols del Gènesi —negativa de la humanitat a seguir els camins de la humanització traçats per Déu— som convidats a contemplar com es refà aquesta humanitat perduda. Adherida al pecat —intentant esmenar el projecte de Déu— la humanitat ha anat de mal en pitjor. Adam i Eva comencen el seu camí fora del paradís perdut, apareixen l'odi i la violència fraticides, la humanitat es va degradant cada cop més, fins al punt que Jahveh es penedí d'haver fet l'home a la terra, i s'entristí (6:6), i amb el diluvi rentà el món. És veritat que la foscor d'aquesta pintura es veu il·luminada ací i allà amb pinzellades de llum: Déu promet salvació. Però la humanitat avança pel camí del mal i a Babel caldrà dispersar-la. Vet aquí el resultat de l'obra del pecat, que enfronta l'home a la creació de Déu: deixada al seu albir, la humanitat s'endinsa constantment pels camins de la perdició. El c.12, sobretot la perícopa que llegim avui, ens fa retornar als inicis. Som de nou al principi. Déu torna a agafar la iniciativa i, com en la creació, fa sentir la seva veu: *El Senyor digué*. Som en una nova creació. El món nou ara surt del no-res del caos del pecat. També aquí s'hi dreça un home: Abram —"el pare és eminent"—, que Déu treu de la terra de la confusió de creences per fer-lo caminant cap al país que jo t'indicaré. Adam fou desplaçat per Déu cap al jardí que Déu havia plantat i la desobediència l'en foragità cap al país del pecat. Abram és cridat per Déu a marxar de les seguretats humanes —*Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare*— per anar a la terra de Déu, que és sols una promesa: *cap al país que jo t'indicaré*. El Déu que salva es revela a Abram com el Déu de la promesa i el Déu que fa sortir l'home de la seva vana instal·lació i, a través de la marxa —de l'èxode—, el fa créixer fins arribar a la plenitud de la seva personalitat construïda segons el projecte diví. Abram escolta Déu, es fia d'ell, hi creu i marxa. Abram se n'anà, tal com el Senyor li havia dit (v. 4a).

La promesa

Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per a beneir (v. 2). A canvi de l'obediència absoluta del patriarca —en el relat de la vocació d'Abram, únicament se sent la veu de Déu; el patriarca no diu ni un mot, simplement obeeix—, Jahveh promet beneir-lo. La benedicció divina en l'Antic Testament té relació directa amb la força creadora de Déu. En certa manera Déu potencia la persona beneïda: li consolida la materialitat de la vida i la fa fecunda. El que Déu demana a Abram era pràcticament un impossible segons els mòduls culturals de l'època: Desarrelar-se de totes les característiques que definien la personalitat humana. En

certa manera Déu convida Abram a convertir-se en un ningú, un sense terra que, a més, marxa cap al desconegut que sols Déu coneix. El convida a posar tota la seva vida en mans de Déu. La crida de Déu és el contrari de la temptació del serpent del paradís. Al Se us obriran els ulls i sereu com déus del temptador, Déu li oposa la docilitat de marxar, amb els ulls ben oberts i il·luminats per la fe, en recerca del voler diví. Si en el primer pecat el resultat fou l'escanyament de l'horitzó de la història i l'atzucac de la mort, en l'obediència d'Abram és l'obertura total a la història de la vida. Déu farà gran el nom —la persona— del patriarca, fent que no sols ell sinó els seus descendents siguin història de salvació, en el sentit de manifestació de la presència de Déu que marxa amb ells per la història i hi introdueix la seva salvació. Per això en la promesa feta a Abram és important veure-hi el judici que Déu fa de la humanitat segons assumeixi o no el capteniment del patriarca d'home de fe que obeeix i marxa cap al compliment històric de la salvació de Déu. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré (v. 3a). Comença la història del poble escollit. I comença amb una promesa-benedicció que comprèn una terra i una gran descendència. Tot coses de futur. El present del patriarca és simplement creure i marxar cap a Déu. I és amb aquesta fe obedient que Abram es converteix en el pare de tots els creients del món. Totes les famílies dels pobles de la terra es valdran de tu per beneir-se (v. 3b).

El viador

"L'home vivent en tant que es considera fent el seu camí devers la vida eterna", diu mestre Fabra. No hi ha res tan inhumà com l'immobilisme. L'home —la humanitat— creada per Déu és l'home que marxa. Que marxa endavant, que es realitza. Al seu davant, l'home sols té el futur únicament conegut per Déu en el seu projecte creador —realitzador—. Cada vegada que, fent ús —malús— del do de la llibertat, intentem suplantar Déu i esmenar-li la plana, anant a la nostra, la marxa humana s'atura i es converteix en retrocés, desviació. Adam-Eva és l'exemple típic d'aquesta aturada, que ens fa declinar cap a la mort. Abram és l'exemple contrari: la represa del sentit de marxa pels camins de Déu cap a la terra promesa. Israel, en l'èxode, serà l'altre exemple de fe en la promesa i de marxa amb Déu cap a la terra que havia promès als pares, la terra de Déu, la seva terra. Tot plegat imatges històriques de la humanitat nova que ve a instaurar Jesucrist. Ell, Jesús, és l'home nou, l'home típic, que marxa endavant, portant Déu en ell, cap a la terra promesa de la Pasqua definitiva. I amb ell marxem nosaltres. Vet aquí el sentit i el significat del temps quaresmal: accentua el caràcter d'èxode de la vida de l'home viador. Deixem enrere el nostre Ur dels Caldeus personal —*Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare*—, ens convertim i avancem cap al país que Déu ens mostra: Pasqua, on amb Jesucrist trobarem la plenitud de la vida.

■ Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

PREGÀRIA D'UN MALALT

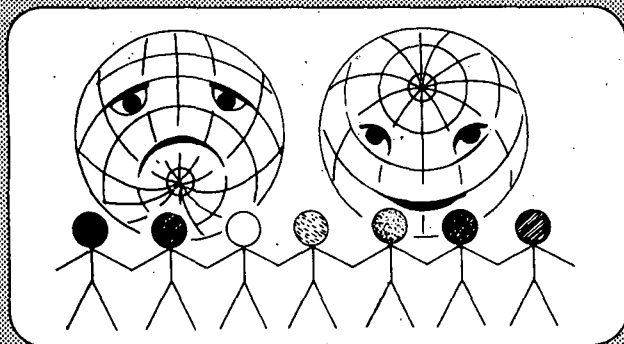
Senyor Jesús, un nou dia comença i encara em troba malalt. Us ofereixo, Senyor, el meu cos immobilitzat, el meu front febrós, les meves mans inactives, també les hores d'insomnis... sempre, aquest llarg dia que s'anuncia. Des d'ara uneixo els meus sofriments als vostres. Us ofereixo les alegries que em portaran les visites.

Us dono gràcies de totes les atencions de què seré envoltat,

i que tants malalts no coneixen. També us ofereixo els instants en els quals em semblarà estar oblidat mentre la vida continua al meu voltant. Feu que aleshores estigui content d'estar només amb Vós. Doneu-me, a cada instant d'aquest dia, la força d'acceptar somrient, o almenys sense revoltar-me, la prova del sofriment. I així romandré deixeble vostre, Senyor Jesús, en aquest temps que la malaltia em visita.

■ I.H.

OBERTS AL MON

Germanor missionera amb el Brasil

Després del temps de descans passat a Mataró, he tornat a Adamantina, al nord de l'Estat de Sao Paulo. Continuo amb la mateixa il·lusió malgrat els milers de problemes i de les situacions tan adverses d'aquest país. Però val la pena comprometre's per aquell que és la nostra alegria i donar-lo a conèixer a més persones. En aquest cap d'any hi ha molta feina. Aquí coincideixen el cap d'any escolar, l'acabament de la catequesi amb la Confirmació de 217 joves i la Primera Comunió de 198 nens, a més a més del treball ordinari de la nostra pastoral. Juntament amb això, la calda de l'estiu semi-tropical d'aquestes latituds. Però tot es suporta amb alegria, sabent que des d'aquí ens acompanyeu amb el vostre interès i oracions.

Hem establert amb Mn. Josep Colomer un programa d'agermanament entre la parroquia de Santa Maria de Mataró i la parroquia de Santo Antonio d'Adamantina. La finalitat podríem resumir-la així: mantenir vives l'espiritualitat i responsabilitat missionera de tot cristià, incentivar la solidaritat amb el Tercer Món i la mútua ajuda tant en oracions com econòmicament. Aquí, al Brasil, en diem programa de "PARRÒQUIAS-IRMAS" (parroquies germanes). Fou acollit amb molt d'entusiasme pel Consell de Pastoral de la nostra parroquia.

El que pretenem és un intercanvi de notícies mútues procurant incentivar la relació entre els joves i els catequistes d'ambdues parroquies, així com dels seus Consells pastorals. Els infants de la catequesi de Santa Maria ja escrivien i els d'aquí varen respondre en aquests dies desitjant-los un Bon Nadal i la intenció de ser amics.

En la parroquia tenim tres institucions per a "Menores carentes" (nens pobres) dutes pels pares de la parroquia i unes religioses:

1) **El Educandario Madre Clelia**, per a nenes sense llar, abandonades i pobres. Algunes no coneixen els seus pares. Es duta per una congregació religiosa (els apòstols del Cor de Jesús), amb 65 nenes, de mesos fins als 17 anys, en pla d'internat.

2) **La Llar Cristiana de Nenes**, que atén nenes de 5 a 16 anys de famílies pobres. Les seves mares necessiten treballar. Està orientada i duta per seglars compromesos. Atén unes 80 nenes.

3) El lama (Instituto de Atendimiento al Menor Carente, de Adamantina), creació de la comunitat cristiana i dut per seglars, en el barri més pobre. Com l'anterior atén infants, de 5 a 16, en pla de semi-internat.

Són fills de famílies pobres. Els seus pares treballen fora de casa per ajudar en el pressupost familiar. El treball amb ells i elles és d'acompanyar-los en els estudis i ajudar-los a formar-se.

També hi ha l'Asil per a ancians pobres i sense família, la majoria sense jubilació. Està atès per les Conferències de Sant Vicenç de Paül, amb 40 ancians i ancianes.

L'altre programa pastoral és la **Pastoral dels Malalts** o de la Salut, de tipus assistencial i caritatiu amb ajuda a malalts sense recursos i amb visites i programes de salut i prevenció. Està compost per unes 45 senyores, que fan aquest treball.

Així pretenem ajudar-nos mútuament, mantenint viu l'esperit missioner i la solidaritat amb els més pobres del Tercer Món i creixent junts en la vivència de la fe i de l'amor fratem.

■ Mn. Emili Gil Sama
prevore barceloní

Terrassa: trobada de familiars de missioners

Participants a la trobada de familiars de missioners a Terrassa

El diumenge 22 de novembre passat tingué lloc a Terrassa, als locals de les Germanes Vedrunes del barri de les Arenes, una trobada de familiars i amics de missioners/es fills de Terrassa o que hi han tingut una vinculació pastoral.

En el saló d'actes de l'escola es va dibuixar un gran mapamundi on estaven escrits els llocs on es troben els missioners i llurs noms.

Al matí es passà a comentar un vídeo sobre Guatemala i Rigoberta Menchú. Després se celebrà l'Eucaristia, ben viscuda. A continuació, el dinar compartit.

S'acabà amb una pregària pels germans del Tercer Món i pels seus missioners.

La trobada va ser organitzada pel secretariat "per un món solidari" de Terrassa. Vist el bon resultat de la trobada es va veure la conveniència de fer-la anualment, considerant que la millor data fóra pel DOMUND.

"Radio San Gabriel" - La Veu del Poble Aimara

El 15 de març de 1955 es va fundar la "Radio San Gabriel" amb l'objectiu de col·laborar en la promoció integral del poble aimara.

L'emissora depèn de l'arquebisbat de La Paz (Bolívia) i està dirigida pels germans de La Salle. El director és el germà Josep Canut, missioner del bisbat d'Urgell.

Durant els seus 38 anys de vida, la ràdio ha esdevingut la "Veu del Poble Aimara" i un membre més de la llar camperola i aimara de Bolívia amb 1.800.000 oients, del Perú amb 400.000 i del nord de Xile amb 40.000.

Les actuals condicions de vida dels camperols aimares —resultat d'una cultura i d'uns valors menyspreats i dependents— han creat un procés d'aïllament que només es trencarà amb una comunicació diversificada que serveixi per educar el poble. Així, s'amibarà a promoure les condicions de vida social, econòmica i cultural d'aquesta zona.

Cal destacar el treball de les "Irpa Tayka", "Mare que guia" en llengua aimara. Són centres de formació integral que atenen les diferents àrees en les quals treballa la "Radio San Gabriel". Una funciona a Choquenayra, a l'altiplà bolivià i l'altra a Cochuna, a la zona subtropical, prop de Coroico. Aquests centres són granges-escoles que acullen cada any uns 1.600 homes i dones procedents de les diferents comunitats aimares. Allà aprenen pràcticament noves tècniques agropecuàries, realitzen cursos de salut preventiva i curativa i es retroben amb els seus valors culturals, artesanals i sòcio-religiosos.

Després dels cursos, retornen a llurs comunitats d'origen, on realitzen una tasca d'extensió dels coneixements i tècniques apresos a les "Irpa Tayka", sempre amb el suport de "Radio San Gabriel" que emet tots els seus programes en la mil·lenària llengua aimara.

Laic missioner, per què no?

Les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya i les Illes han programat unes **jornades de reflexió i pregària per a nois i noies de 20 a 30 anys** sobre el tema de la vocació i el compromís missioner dels laics cristians.

La Trobada serà del 8 a l'11 d'abril, al monestir benedictí de Sant Daniel, a Girona, on participaran de la litúrgia de la Setmana Santa-Pasqua.

Els temes de reflexió seran exposats per Mn. Joan Busquets, rector del Seminari Interdiocesà; pels delegats diocesans de Missions de Solsona, Srta. Conxita López, i de Girona, Mn. Pere Carreras i per Mn. Miquel Àngel Ferrés, rector de la parroquia de Salt.

Les inscripcions cal fer-les personalment i fins a mitjans de març a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya i les Illes.

El papa Joan Pau II, a la seva recent encíclica "Redemptoris Missio" recorda que els laics "tenen l'obligació general, i frueixen del dret, tant personalment com en associació, de treballar per tal que el missatge diví de salvació sigui conegut i rebut per tots els homes en tot el món" (n. 71).

Barcelona-Trobada de la Infància Missionera

Amb motiu dels 150 anys de l'Obra de la Infància Missionera, la Delegació de Missions de Barcelona organitza, amb la col·laboració de "Cristians sense Fronteres", una trobada diocesana de nens i nenes, **el diumenge, 28 de març**.

La festa se celebrarà al **col·legi St. Joan Bosco**, de l'Avinguda de la Vall d'Hebron, 258 (metro Montbau).

Començarà a les 10.30. A les 13h. celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe Mons. Carles Soler Perdigó. A la tarda, Festival de la Cançó Missionera.

Les inscripcions cal fer-les abans del 14 de març, a la delegació diocesana de Missions, c/ Bisbe, 5 els matins de dilluns de divendres. Tel. 371 91 94.

Benvolguts feligresos i amics de Gallifa. Déu vos guard. Inesperadament i sobtadament m'he vist obligat per prescripció mèdica a fer repòs absolut i rigorós. Suposo que la majoria ja sabeu la notícia. No obstant, tota vegada que s'ha allargat més del compte aquest compàs d'espera, m'ha semblat oportú explicar-vos personalment el fet i l'experiència.

Feia un temps que em rondava pel cap escriure un llibre sobre les raons i la possibilitat d'endegar un segon procés per aprofundir la democràcia a Catalunya, després de 15 anys de rotatge de l'Estatut, que el nostre President Jordi Pujol acaba de qualificar "d'insuficient".

El motiu del meu retir durant uns dies a Balenyà

Una colla d'amics, "alguna cosa hem fet", per reprendre aquesta segona part del projecte i trajecte per fer de Catalunya una nació normal, amb el seu propi Estat, confederat dins de l'Europa Comunitària, dintre de la qual ja estem. Amb aquest grup d'amics legalitzarem l'any 1986 una associació cívica amb el nom de "Convenció per la Independència Nacional". Algunes coses en sabeu els que llegiu la "Llista Blava" (i els diaris). Fa un any, l'Associació em va nomenar president. I per fer-hi una aportació personal al projecte teòric, vaig decidir retirar-me unes quantes setmanes —com havia fet anys enrera— per escriure un llibre sobre el tema dels nacionalismes emergents a Europa. Un tema ple d'actualitat.

El dilluns dia 14 de setembre em vaig tancar o "internar" voluntàriament en el convent de les Germanes Filipenses d'Hostalets de Balenyà, per fugir de tot altre compromís i d'interferències puntuals. Sols em vaig guardar el meu deure de venir i fer-me visible a Gallifa els finals de setmana per acabar la visita a les famílies i celebrar la missa.

Vaig treballar tota la setmana estudiant i escrivint 16 hores cada dia. El treball avançava amb satisfacció i tranquil·lament.

L'atac de cor

El dijous dia 17, a la una de la nit, vaig decidir parar d'escriure i anar-me'n a dormir. Abans, però, vaig posar-me a llegir un article llarg del diari "El País" que m'interessava, mentre em venia la son. Estava ajagut sobre el llit, immers en la lectura. Tot d'un plegat vaig notar-me una mena de formigueig al final del braç esquerre i a sota l'aixel·la que s'estengué sobre l'àrea del voltant del cor. Em vaig pensar que era una mica de rampa, resultat de la mala posició del meu cos, amb els braços estirats per llegir el diari. Em vaig remoure per fer marxar el formigueig. Però aquest persistí i, diria, que fins i tot s'accentuà, creant-me certa incomoditat. No arribava a ser dolor. Era simplement una molèstia que em feia nosa.

En un segon moment —de sobte— vaig trobar-me, tot jo, amarat d'una suor molt abundant, fins a quedar pràcticament xop. Fou aleshores que vaig sospitar que estava sota i dins els efectes d'una "angina de pit". Aquella suor no corresponia a la feina tranquil·la de llegir el diari.

"Això és un atac de cor!" em vaig dir.

Feia poc temps que un amic del meu grup de l'Associació havia caigut mort, plegant-se a terra, mentre s'afaitava, de bon matí, a la cambra de bany. Jo també em podia quedar mort sobre el llit!

En aquella situació concreta vaig pensar, sorprès, què hi podia fer. Era la una de la nit. Estava sol. No sabia on dormien les monges en aquell conjunt d'edificis, allunyats del poble. No sabia què havia de dir. Em vaig trobar aïllat... abandonat... sol. Això sí, amb totes les meves facultats, en estat d'alerta. Podia aixecar-me, sortir de l'habitació i cridar per veure si algú em sentia... remoure tot el convent per aquesta emergència. Aquesta idea em va passar pel cap com un llampec. Però, amb més velocitat encara, en un obrir i tancar d'ulls, vaig intuir que tot aquell enrenou em perjudicaria. Fou aquesta fugissera intuïció la que em paralitzà la primera intenció de sortir... a fer alguna cosa.

Una experiència i sensació inefable i meravellosa

Tot d'un plegat em va semblar que estava en "un bon lloc" i que era "un bon moment" d'acabar l'estada d'aquest estadi de la vida. Havia viscut 65 anys plens

d'aventura i apassionadament. Em sentia ple de profundes esperances, d'amples horitzons i curull de vitals sensacions. Just el contrari de tot buit i signe de la mort! Havia treballat per reconciliar la gent uns amb els altres i amb un mateix; i a saber viure! que vol dir conviure amb llibertat i respecte per cercar la justícia. La vida és de l'esperit; la constitueix l'esperit que portem tots a dins.

Amb aquest bagatge de lluita em va semblar que estava preparat per aixecar el vol. El cor estava iniciant el meu "compte enrera". Valia la pena encarar-se ben conscientment amb la mort. L'experiència indefugiblement i més personal del viure. Valia la pena presentar-se davant d'ella amb dignitat i amb... il·lusió.

Em va semblar que aquesta dimensió de la vida interior que tot d'un plegat va emergir amb força dins meu, era com una guspira d'aquell Focus Ardent que provenia de la figura històrica de Jesús de Natzaret, transformat en l'impuls vital i ànima de tot l'Univers; "Crist còsmic", en diuen els nous cristians.

Amb aquest impuls Vital de l'Univers —generador de meravelles inaudites, intra i post històriques— sentia que m'arrossegava (éns arrossegava a tots) cap a un infinit Super-Star o "Punt Omega", que en deia Tellhard de Chardin. Millor dit, era jo (érem tots nosaltres), en aparença pobres mortals, els que empenyiem autoimpulsats com co-protagonistes cap endavant i cap amunt, pel nostre immens, inesgotable desig i capacitat d'estimar.

Aquest Impuls Vital de l'Univers, ara m'adono que, en emergir de dins meu, em

capgirà com un mitjó, i que va tenir la virtut —oh immensa força!— de tallar totes les amares —unes de grans i manifestes, altres molt íntimes i secretes— que em lligaven amb les interessos més preuats i amb les persones més estimades d'aquest món que em disposava a abandonar.

Una imponent presència

Haig de dir —ara meravellant-me— de nou que fins i tot es fongueren i desaparegueren el munt d'infidelitats i de sentiments de culpa previsibles. Ara en recordar aquella experiència, em quedo sorprès. Aquella força energètica ho havia cremat tot amb la seva imponent presència.

S'havien escalfat ja els motors. Instintivament vaig fer com si m'estrenyés el cinturó de seguretat per fer la gran travessia dels espais oberts, plens del Gran Buit, replè de Misteri.

Amb prou feines vaig tenir temps d'acomiar-me amb un gest de salutació i ample mirada, de les meves amigues i amics; de les meves coses; del meu Gallifa. Va insinuar-se una llàgrima a l'ull dret, plena de tendresa, sense acabar de sortir. Me la vaig endur! Tenia sensació com d'endinsar-me en els profunds i negres espais travessant galàxies llunyanes.

No experimentava cap sofriment, cap molèstia ni cap angouxa. Una gran placidesa i relax omplia tots els racons del meu ésser viu. Era una profunda pau

i serenor. Com si s'acostés un tram més fluid del trajecte... Tampoc no recordo haver experimentat cap basarda ni cap mena de por. Cap d'aquests elements negatius, s'interferien en el meu viatge.

De cop em vaig sentir interessat —vivament interessat— davant de la nova Dimesió que pressentia s'acostava! "Un nou Cel i una nova Terra".

I just en aquest instant més àlgid del meu trajecte i entrada a la nova Dimensió del Ser i del Viure... ¡Xap! em trobo gravitant, estirat sobre el llit de l'habitació del convent de les Germanes Filipenses.

Em contemplo a mi mateix. No tinc cap mena de dolor ni molèstia en el cor. El formigueig havia desaparegut. Curiosament també havia desaparegut aquella intensa mullena que havia banyat tot el meu cos, de cap a peus. S'havia evaporat... no sabia com. El mateix pijama estava ben sec. Em vaig sentir decebut. Tot l'esforç inicial d'entrega conscient davant la mort...; tota la curiositat i interès per descobrir l'enigma i els tresors amagats de la segona i "definitiva naixença"; tot el fascinant i "instantani" itinerari espacial...; tot... se n'havia anat en orris; tot havia quedat en un malson.

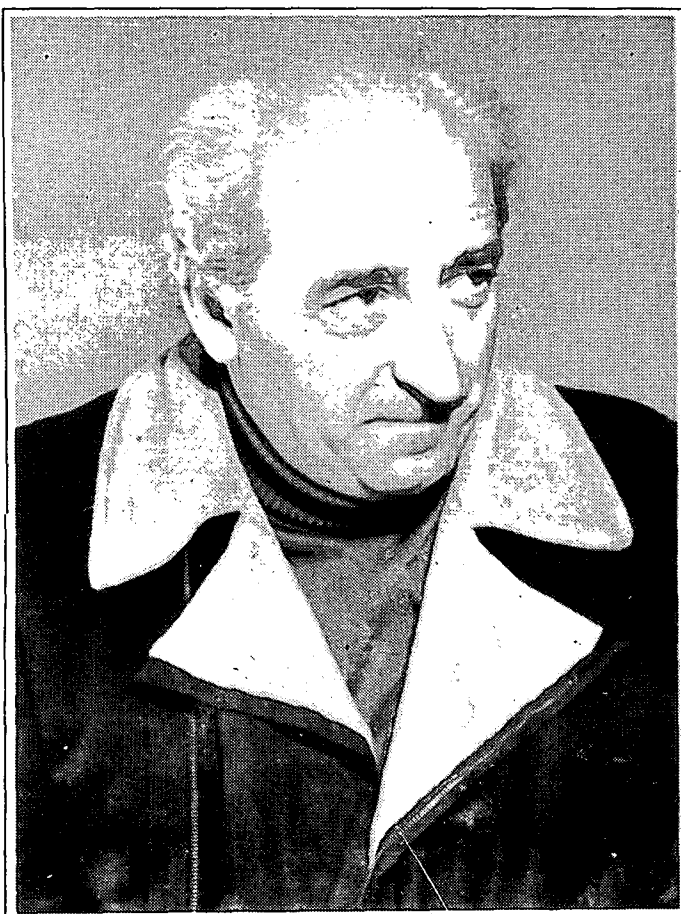
Malgrat això tinc la satisfacció profunda d'haver-me recobrat i haver recobrat tota la riquesa d'amics, de bel·leses de l'entorn, dels ideals humanistes i nacionals que m'apassionen i donen sentit a la meua vida.

Em queda la seguretat d'haver-ho de passar una altra vegada amb més encert. És la meua esperança. És la meua fe.

Fins aviat! Cordialment,

■ Mn. Josep Dalmau

Vida i mort

Mn. Josep Dalmau és prou conegut a tot Catalunya. Nascut a Sant Llorenç Savall el 1926, la seva vida sacerdotal ha transcorregut gairebé sencera com a rector de Gallifa. Restaurador d'una ermita dedicada a Santa Maria de l'Ecologia i promotor de l'aplec que porta aquest mateix nom, Mn. Josep Dalmau ha estat un infatigable lluitador per la democràcia i pel reconeixement de la nació catalana. Autor de diversos llibres, entre ells un dedicat als pares, durant el franquisme fou processat diverses vegades. En el present escrit ens explica una experiència personal profundament colpidora. Mn. Josep Dalmau superà l'ensurt, fou operat del cor i es recupera feliçment.

Carta oberta de Mn. Josep Dalmau al poble de Gallifa

Nosaltres, els bisbes dels països de l'ex-Unió Soviètica som probablement la jerarquia catòlica més jove del món, sigui per nomenament (el 13 d'abril de 1991), sigui per edat (el més vell d'entre nosaltres té 46 anys), si s'exceptua el metropolita de Bielorússia que té 78 anys i és un veterà dels camps de concentració.

Actualment els territoris de l'ex-Unió Soviètica, excepció feta d'Ucraïna i els països bàltics, des del punt de vista de l'estructura de l'Església catòlica, estan dividits en sis diòcesis: tres a Bielorússia on els catòlics són més de dos milions, una a la Rússia europea, amb seu a Moscou, una a Sibèria (la diòcesi més gran del món, amb un bisbe amb prou feines de 40 anys i 33 sacerdots, entre els quals hi ha quatre italians), la meua diòcesi s'estén sobre el territori de les cinc repúbliques asiàtiques del Kazakhstan, Uzbekistan, Turkmenistan, Tadjikistan i Kirgizia, on la meitat de la població és musulmana.

Després de setanta anys

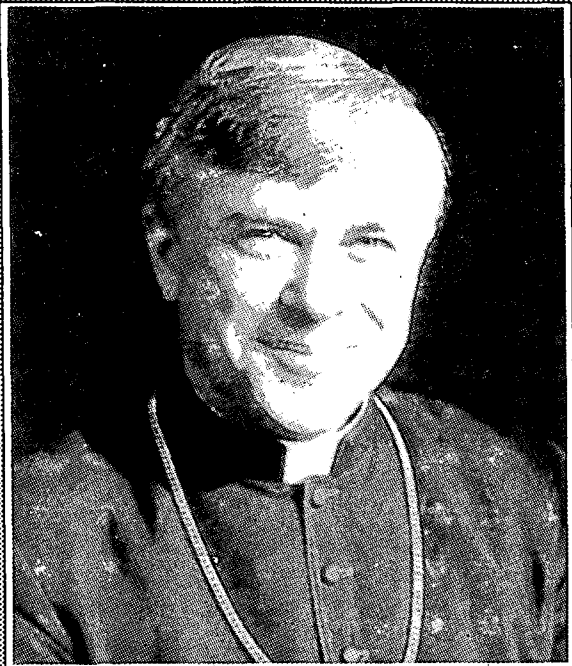
Setanta anys de cortina de ferro, de total aïllament del món catòlic i del Vaticà, afegits a les deportacions que han colpejat greument les poblacions tradicionalment catòliques, com els alemanys del Volga o d'Ucraïna (Odessa), els ucraïnesos, els polonesos, han convertit en terra cremada aquests territoris. Es calcula que a l'ex-Unió Soviètica hi ha en el seu conjunt entre 13 i 15 milions de catòlics "potencials" que han defensat durant decennis la seva pròpia fe en absència de sacerdots, de sagraments, d'esglésies, i que ara estem fent que lentament surtin a la llum, explorant regions llunyanes, pobles en els quals la vida sembla haver-se aturat fa quaranta anys. Només fa un mes, passant per Moscou en direcció a Itàlia, vaig ser convocat a l'ambaixada txeca, on em posaren al corrent de l'existència d'una comunitat catòlica, d'origen txec, que desitjava la presència d'un sacerdot.

Però si aquest és el rostre del catolicisme més enllà dels Urals, la situació és anàloga a la Rússia europea, lluny de les metròpolis de Moscou i Sant Petersburg, les úniques localitats de la Rússia europea on havien romàs obertes esglésies catòliques. Una mancança desesperada de sacerdots, d'esglésies, de textos religiosos, junt a episodis de fe sincera, obstinada, fermament unida a la tradició: aquesta és la realitat amb la que vaig trobar-me quan vaig començar a actuar, primer com a sacerdot des del 1980, i ara com a bisbe amb 22 sacerdots (dels quals la meitat són estrangers, alemanys o polonesos).

Condicions favorables

A la meua diòcesi els catòlics "potencials" pertanyen a minories ucraïneses,

Mons. Jan Paulo Lenga conta la seva experiència com a Administrador Apostòlic del Kazakhstan

sant en la invasió de les sectes, finançades i dotades d'instruments de propaganda des d'Occident (sobretot pels països escandinaus i per USA) i que tenen una enorme capacitat proselitista, de penetració en els àmbits de l'educació i del treball.

És molt més necessària, per tant, des d'aquest punt de vista, una

Existeixen condicions òptimes per a l'evangelització: la convivència pacífica amb les altres religions, i una gran set de la paraula de Déu que es constata a tots els estrats de la societat

presència de moviments laicals que puguin anunciar l'Evangelí i constituir una presència cristiana dintre del món, dintre de la societat.

Una vida atzarosa

La meua família, d'origen polonès, encara resideix a Ucraïna, on vaig néixer (el 28 de març de 1950) i on començà la meua vocació: vaig créixer en un ambient fortament i tradicionalment catòlic, que desafiava les prohibicions del règim per reunir-se quotidianament a l'església i en família per a l'oració. Vaig ser dels primers a freqüentar el "seminari clandestí" dels pares Marians, organitzat com a alternativa a les estructures oficials, controlades per la KGB, que seleccionava els candidats i mantenia rigorosament el "numerus clausus"; mentrestant feia els treballs més dispars, com mecànic, ferroviari, calderer. Aquesta va ser la meua universitat, on vaig entendre que l'únic testimoni creïble era una vida nova, identificada al màxim possible amb Crist, fins al punt de suscitar en els altres curiositat i sorpresa.

La meua ordenació sacerdotal tingué lloc en una església rural, a porta tancada, a les 11 de la nit: érem sols el Bisbe i jo. Recordo la meua commoció, però també la meua por, perquè Mons. Sladkevicius va dir-me que de mi depenia la continuïtat del seminari clandestí i l'ordenació dels meus companys: en efecte, temia que la nostra preparació tan aventurada fos insuficient per resistir les proves que ens esperaven. Després vingué la meua marxa a l'Àsia per al meu primer destí, a Kurgan-Tjube, on vaig treballar sis mesos abans de ser allunyat (potser per massa zel) per la KGB. Però era el meu destí continuar treballant en aquests països: obtinguda una llicència regular governamental com a sacerdot, vaig tornar al Kazakhstan, primer a Dusambe, després a Karaganda i finalment a Krasnoarmejsk. I una setmana després de la meua consagració episcopal vaig ordenar sacerdot el que havia estat el meu primer acòlit a Kurgan-Tjube, el pare Johannes Trei.

(De "Litterae Comunions", gener 1993)

Bisbe enmig de les Repúbliques asiàtiques de l'ex-URSS

alemanyes, poloneses, lituanes, txeques, coreanes: sobre 75 milions de persones es calcula que hi ha prop de 600.000 catòlics llatins, i altres tants de ritu oriental (només a la ciutat de Karaganda n'hi ha 50.000). Les dades són molt fluctuants, fins i tot perquè assistim a una forta emigració d'alemanys (dels quals es

sials a la meua diòcesi és molt diversa; per exemple, de la que existeix a Rússia: els ortodoxos són aquí hostes com nosaltres, i disposats, per tant, a la col·laboració; la població local, els kazacs, encara que de religió musulmana, no tenen una identitat nacional gaire compacta (sempre han estat nòmades) i no presenten

calcula que un 30% són catòlics), mentre que progressivament s'apropen a la nostra Església persones de nacionalitat russa, i també algun musulmà: precisament fa poc, abans de la nostra sortida cap a Itàlia, en els cursos de catecisme per a adults que dirigeix el rector de Karaganda, el pare Johannes Trei, s'ha inscrit una família de musulmans.

La situació de les relacions inter-eclè-

aquells trets de fonamentalisme que trobem a altres països islàmics.

Les sectes ho envaeixen tot

Es pot dir, en conseqüència, que existeixen condicions òptimes per a l'evangelització: la convivència pacífica amb les altres religions, i una gran set de la paraula de Déu que es constata a tots els estrats de la societat. Aquest darrer element conté, tanmateix, un perill: si bé és veritat, com ha dit el cardinal Biffi durant la seva trobada amb nosaltres, que la fe dels cristians perseguits ha sabut traslladar muntanyes, també és veritat que en el lloc de les muntanyes hi ha quedat un gran desert en el qual cada pluja és àvidament absorbida. Estic pen-

Es calcula que a l'ex-Unió Soviètica hi ha en el seu conjunt entre 13 i 15 milions de catòlics "potencials" que han defensat durant decennis la seva pròpia fe en absència de sacerdots, de sagraments, d'esglésies, i que ara estem fent que lentament surtin a la llum

(Salm 18)

[illegible]

Centre Cristianisme i Justícia

10 anys al servei de la fe i la promoció de la justícia

En parlem amb el seu director, Francesc Riera

BARCELONA.— “En poc temps han canviat moltes coses i molts plantejaments, preguntem-nos on som, cap a on volem anar”. Amb aquesta reflexió, el centre Cristianisme i Justícia (Fundació Lluís Espinal) va inaugurar una nova etapa, després de celebrar el desè aniversari de la seva fundació, seguint la decisió del pare Arrupe. Per comentar aquests nous plantejaments hem parlat amb el seu director, Francesc Riera S.J., que també ha explicat la gènesi d'aquesta institució catalana.

La Seu de Cristianisme i Justícia és al carrer Lluís nº 13 de Barcelona, d'esquena al brogit del trànsit del centre de la ciutat. Francesc Riera obre la porta del seu despatx i fa un gest d'acollida, acompanyat d'un somriure, mentre es disposa a explicar què és aquest centre.

—Nosaltres intentem ser un espai d'Església on es pugui pronunciar una paraula lúcida i lliure, que serveixi a la nostra societat.

locals com internacionals. Oferir una plataforma d'encontre per al diàleg entre fe, justícia, cultura i espiritualitat. En especial aquest darrer aspecte ens sembla de molta importància i actualitat —*du incistu*—, l'experiència espiritual és el contrapunt necessari perquè la justícia, la cultura i la fe s'interrelacionin des de l'esperança, sense deixar, però, l'encarnació i l'arrelament en el món d'avui.

A nivell pràctic, va semblar

Congregació General 32 dels jesuïtes, que assenyala als seus membres “el servei de la fe i la promoció de la justícia” com a tasca prioritària.

—Efectivament —*respon Francesc Riera*—, el centre té uns objectius molt determinats.

El primer punt és la reflexió de la fe des de la pràctica de la justícia. El segon és la participació en la dinàmica social cap a un món més humà, mitjançant el diàleg interdisciplinari i l'anàlisi de la funció de la fe dins d'aquesta dinàmica social. El tercer i últim és el diàleg crític amb la cultura des d'una opció clara per la causa dels pobres.

Per posar en pràctica aquests objectius treballem a dos nivells: Investigant, a partir de la reflexió interdisciplinari i dels seminaris interns, i difonent públicament els resultats d'aquestes investigacions, mitjançant cursos, taules rodones, publicacions, etc.

L'equip del centre, format per unes quaranta persones, posen els seus coneixements professionals en diverses ciències hu-

Francesc Riera, creu que en la nostra societat manquen espais de diàleg des de la llibertat

D'altra banda, els seminaris interns pretenen contribuir a assenyalar les contradiccions, els valors i les línies irrenunciables d'un projecte de societat formulat en clau d'utopia.

—Entre les publicacions del centre cal destacar la col·lecció “Cristianisme i Justícia”, uns quaderns que desitgen ajudar a la reflexió personal a un públic no especialitzat. Actualment se n'editen 42.000 exemplars en català i castellà i s'envien a aquelles persones que creen opinió, a més de les persones que hi estan subscriptes. També edita suplementos i llibres, els primers són uns documents més breus que els quaderns; els segons són fruit de la tasca de l'equip del centre i que tracten temes com “Grans injustícies d'avui” o “Europa, possibilitats i dificultats per a la solidaritat”.

—Davant la nova etapa que inicien, quins són els punts més destacables?

—Nosaltres veiem cinc punts claus, als quals creiem que cal donar una resposta. Per començar, vivim en la cultura de l'amor propi i de l'egoisme il·lustrat... l'afany privatitzador va més enllà de les propostes globals de justícia, és important donar una resposta des de l'evangelització.

El segon punt és el repte de la re-evangelització, quan la desfeta de les principals ideologies coincideix amb un nou afany d'espiritualitat enmig del neopaganisme de la societat actual. El centre vol reflexionar sobre la necessitat de cercar Déu enmig de la ciutat.

—*Continua explicant Francesc Riera:* El tercer punt ens fa plantejar-nos el sentit de la utopia, enfront de les propostes neoli-

berals i de l'economia de mercat. I enllaçant amb el punt anterior, el quart punt ens condueix a analitzar des del camp de la sociologia a qui arriba i a qui margina la recessió econòmica i l'entrada a la Comunitat Europea.

Finalment, el darrer punt és estudiar el protagonisme del Tercer i Quart Món, subjectes socials que nosaltres anomenem marges, perquè estan al marge del Primer Món. —*Fa una pausa i afegeix:* Cal dir que tots aquests punts, ja s'anaven entreveient des de fa uns dos anys, com a parts essencials de la nostra reflexió.

—L'entrevista no s'acabaria mai, mentre Francesc Riera em mostra els quaderns editats pel centre, destaca un del Leonardo Boff sobre el V Centenari i no pot evitar de comentar: “Sentim molta simpatia per ell, encara que la col·laboració no ha estat molta. A l'horitzó, Cristianisme i Justícia i una altra institució cristiana, acaronem un projecte: convidar-lo perquè participi en una taula rodona... Creiem que és important que continuï la feina que estava fent.

■ Núria Oriol Palarea

Afirma que vivim en la cultura de l'amor propi i l'egoisme il·lustrat

—*I afegeix amb el seu to de veu serena:* Cristianisme i Justícia és un centre d'estudis, promogut per la Companyia de Jesús de Catalunya, que aplega un equip de seglars i de jesuïtes, especialistes en les diverses ciències humanes i socials i en teologia, que estan preocupats per la pràctica de la justícia, tant en els àmbits

oportú que Cristianisme i Justícia passés a ser una fundació civil i es va formar la Fundació Lluís Espinal, en record del nostre company jesuïta que va donar la seva vida a favor dels més pobres, durant el règim militar que va haver-hi a Bolívia fa uns anys.

—*Vau ser una resposta a les línies del Vaticà II i a la*

manes i socials a debat amb la teologia. A més a més, es convoca tres o quatre vegades l'any persones que vulguin participar en tertúlies i taules rodones per reflexionar sobre temes en concret. Els participants saben que tenen la màxima llibertat de dir allò que pensen, ja que no es grava res.

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Xavier Burgués vol potenciar la formació de grups locals

Vol apropiat-se al món universitari

Nou president d'Amnistia Internacional a Catalunya

El nou president d'Amnistia Internacional a Catalunya, Xavier Burgués, que té 29 anys i viu a Granollers, ha manifestat que vol donar una nova embranzida a aquesta organització. També ha dit que vol descentralitzar la gestió i presa de decisions, potenciant els grups locals.

Un dels aspectes en els quals vol incidir és en l'increment de la presència d'Amnistia Internacional al món universitari, talment com passa a d'altres països europeus.

El nou president considera que des d'organitzacions com Amnistia es pot portar a terme una tasca eficaç per lluitar contra les injustícies i a favor de la llibertat i el respecte a les minories.

Exposició itinerant "Per la Pau"

La Fundació per la Pau ha posat novament en marxa l'exposició itinerant "Per la Pau". L'objectiu és fer que aquesta exposició, a través del seu contingut temàtic, pugui educar, informar i facilitar la creació d'una consciència col·lectiva en favor de la pau.

L'acceleració dels esdeveniments històrics en els darrers anys, ha plantejat la necessitat de crear aquesta nova exposició. Al mateix temps, se li ha volgut donar un nou disseny més atractiu i més fàcil de transportar.

La TV abusa d'imatges violentes, sexistes i intolerants

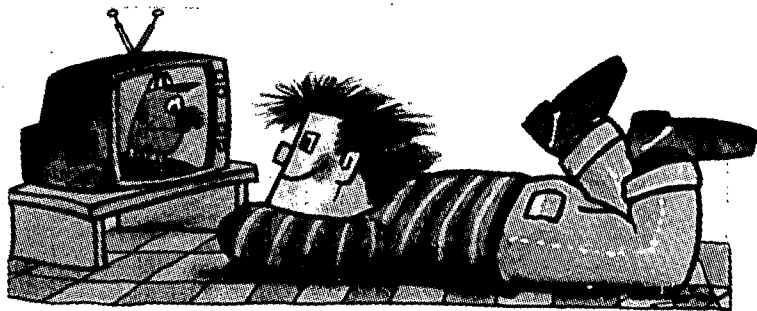
La CEAPA demana una investigació sobre la programació infantil de televisió

La Confederació Espanyola d'Associacions de Pares d'Alumnes (CEAPA) va demanar als ministres de Justícia i Afers Socials, als portaveus dels grups parlamentaris del Congrés i al Defensor del Poble que s'obri una investigació sobre la publicitat i la programació infantil a la televisió.

En una carta adreçada a aquests càrrecs, la CEAPA demana que s'estudiï la possibilitat d'elaborar un codi ètic i deontològic que resolgui aquesta problemàtica a les televisions espanyoles i fins i tot que pugui servir per a intervencions internacionals a la TV via satèl·lit.

Incompliment sistemàtic

"Durant anys —diu CEAPA en la carta— venim observant com les diverses televisions, públiques i privades, de l'estat vénen incomplint sistemàticament els més elementals drets de la infància, a través de la publicitat específica adreçada a nens i nenes i també de la programació cinematogràfica i alguns progra-

Molts infants passen massa hores davant la televisió

mes anomenats infantils".

"Però a més —ASADE— s'usa sense cap objecció ni ètica la imatge de nens i nenes, i se'ls utilitza en informacions i enquestes induint-los a contestacions intolerants i sensacionalistes. El greu de tot això és que va a més".

Instrument vàlid convertit en pernicios

CEAPA lamenta l'elevat nombre d'escenes violentes que contemplem els infants en aquests programes i ressalta que "la televisió és un instrument socialment vàlid, però es converteix en pernicios quan abusa d'imatges

violentes, sexistes i intolerants barrejades amb atractives històries que sedueixen infants, quan es fa una publicitat que incita a consums poc saludables i quan s'utilitzen nens i nenes en informatius sensacionalistes".

Reconeix també que les famílies tenen la seva pròpia responsabilitat i assegura que "no podem evitar que a les hores més habituals en què els infants són a casa descansant de l'escola, les programacions i publicitat incompleixen les regles ètiques i deontològiques més elementals".

● A.E.P.

LXXXVI Viatge Cultural

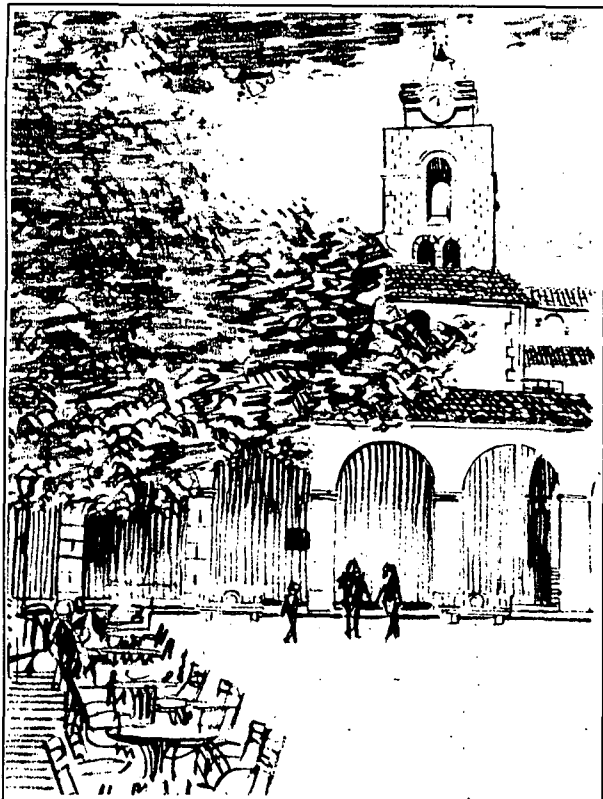
21 de març de 1993

Visitarem:

TOSSA DE MAR- visita al Museu i muralles medievals segle XIV

SILS- visita al Museu de cotxes antics

SANTA COLOMA DE FARNERS- visita a les esglésies romàniques i fàbrica de galetes

Santa Coloma de Farners

Tossa de Mar

Preu: 3.500 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truquen al tel.: 215 27 84 Sra. Roser. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

DINAREM:
BAR RESTAURANT
Can Gurt
Santa Coloma de Farners
Tel. 840 02 60

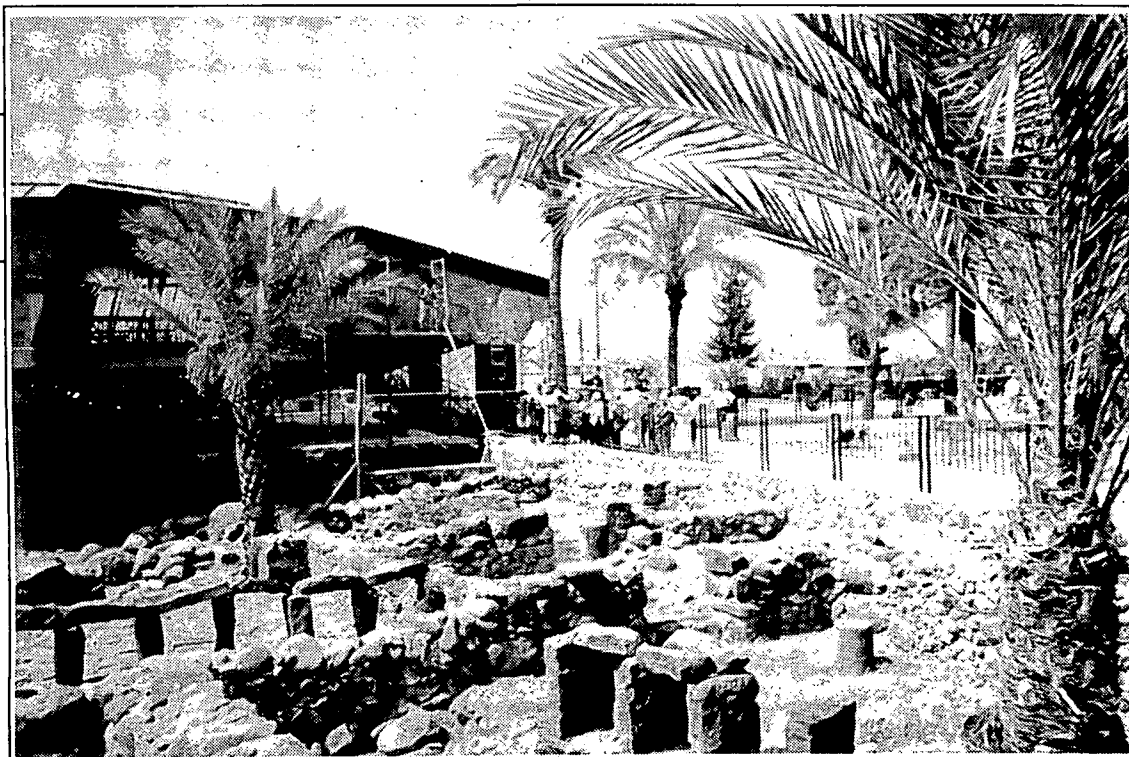
Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hable per complir el precepte dominical

AVÍS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

La "Casa de Santiago" funciona des de fa 36 anys a Jerusalem

Centre de formació bíblica i arqueològica

Entre les excavacions de Terra Santa, hi ha les de Cafarnaüm i Qumran

Anar de pelegrí a Terra Santa a l'hivern, és tot un privilegi. Pots visitar els Sants Llocs sense fer cues i a més a més, gaudeixes d'una temperatura agradable, sobretot a Samària i Galilea. Però el que no pots evitar són les presses, ja que en pocs dies, normalment una setmana, s'intenta visitar el màxim possible. Per tots aquells qui s'han enamorat d'aquell país de contrastos, o que encara no l'han descobert, hi ha una forma interessant d'aprofundir i al mateix temps d'assaborir amb calma la terra de Jesús.

L'Institut Bíblic i Arqueològic, conegut familiarment com la Casa de Santiago, és una institució espanyola, instal·lada a Jerusalem des de fa 36 anys. Aquest institut, que depèn de la Conferència Episcopal, té una funció bàsicament científica: facilitar a estudiants i sacerdots la possibilitat d'ampliar la seva formació bíblica i arqueològica.

La Casa de Santiago ofereix a l'estiu tres tipus de cursos bíblics, dos de 15 dies, i un altre d'un mes, adreçats especialment

a sacerdots i seminaristes, encara que també hi van seglars. Els estatuts de la casa no contemplen la presència de les dones en la residència, encara que poden seguir aquests cursos. Un mes pot costar al voltant de les 200.000 ptes., que inclou el viatge, l'estada a la residència amb pensió completa i una visita programada amb professors especialitzats a aquells llocs més interessants des del punt de vista bíblic i arqueològic, com per exemple les famoses grutes on es van descobrir els manuscrits del Mar Mort i que van donar peu a les excavacions del Qumran, on van viure fa

més de 2.000 anys la secta dels esenites. L'Institut també ofereix els serveis d'una biblioteca actualitzada en espanyol, així com vídeos i ordinadors.

Segons el sacerdot Francisco de Lucas, director de la Casa de Santiago, la seva màxima ambició seria ampliar-la per augmentar el nombre d'estudiants: "L'institut cada vegada és més conegut i rebem moltes sol·licituds, per això ens agradaria construir un nou pis amb més habitacions i millorar els serveis o fins i tot comprar una casa més gran, però l'economia ens limita molt.

La Casa de Santiago se sub-

venciona per tres conductes. L'ajut més important el rep de la Conferència Episcopal, també els ofereix una quantitat el Ministeri d'Assumptes Exteriors a través del Consolat d'Espanya a Jerusalem i, per últim, les aportacions dels estudiants. Francisco de Lucas convida aquells pelegrins que van a la terra de Jesús a conèixer l'institut.

Els qui hi estiguin interessats es poden adreçar a l'Institut Bíblic i Arqueològic, P.O. Box 19030, SHEYÁH, Jerusalem, Telèfon 28 27 82.

■ Gloria Carrizosa

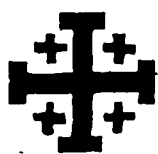
La Generalitat impulsa la Universitat Catalana d'Estiu

El Comissionat per a Actuacions Exteriors de la Generalitat, conjuntament amb l'Institut d'Estudis Catalans, han mostrat la seva disposició perquè es doti de suficients recursos de caràcter logístic les instal·lacions de la Universitat Catalana d'Estiu (UCE).

El progressiu increment d'alumnes i la utilització de les seves instal·lacions durant l'hivern per a altres tasques han deteriorat les dependències que hi havia fins ara. Això ha obligat els responsables de la UCE a estudiar la millora de l'actual estructura. Per aquest fet, el comissionat per a Actuacions Exteriors de la Generalitat, senyor Joan Vallvé, el president de l'Institut d'Estudis Catalans, senyor Emili Giralt, i el president de la Universitat, senyor Max Cahner s'han entrevistat a Prada (Conflent) amb el senador i alcalde de la vila, senyor Pau Blanc.

La UCE, que enguany compleix el seu 25è. aniversari, va reunir el darrer any un total de 700 alumnes. L'alcalde Pau Blanc ha manifestat que és necessari fer un esforç per posar les instal·lacions de la UCE al nivell que es mereixen. Pel senyor Blanc, l'organització d'aquesta Universitat, així com els Festivals de Prada, nascuts de la mà de Pau Casals i la ubicació de la tomba de Pompeu Fabra són fets que donen vida i nom a la ciutat de Prada, i això és important per al país.

■ B.C.

TERRA SANTA

PELEGRINATGE AL PAÍS DE JESÚS

Amb els franciscans

—custodis dels Sants Llocs—

VISITANT: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, Mar Morta, Tabor, Llac de Tiberíades, Natzaret, Cafarnaüm, Haifa, etc.

VOL REGULAR — PENSIÓ COMPLETA

DATAS:

del 21 al 28 d'abril
del 12 al 19 de maig
del 30 de maig al 6 de juny
del 5 al 12 de juliol
del 4 al 15 d'agost
del 19 al 26 de setembre

INSCRIPCIONS I INFORMES: Delegació de Terra Santa
C/ Santaló 80 — 08021 Barcelona
Telèf. (93) 209 20 90 / 209 23 88
202 27 57 / 200 20 85

El Cant Coral

La complexa delicadesa del madrigal

Capella de Música de Santa Maria del Mar. Mestre de Capella: Sergi Casademunt. Obres de Joan Brudieu, Alberc i Vila, Mateu Fletxa el Vell i Mateu Fletxa el Jove. Basílica de Santa Maria del Mar.

Aquesta nova aparició en públic de la Capella de Música de Santa Maria del Mar presentava l'interès d'oferir una selecció de madrigals d'autors catalans; tanmateix, el resultat global de l'audició madrigalesca no va atènyer el nivell que podia atribuir-se, per exemple, al seu concert dedicat, ara fa alguns mesos, al repertori barroc. Sense que això s'oposés a la constatació del bon nivell tècnic de la Capella, la interpretació dels madrigals va tendir a l'absència de sentiment, com si els intèrprets s'acontentessin de resseguir —amb una afinació excel·lent— l'orografia imaginària de la partitura amb un distanciament que, en determinats passatges, fregava la manca d'expressivitat.

En qualsevol cas, la feina de la Capella de Música de Santa Maria del Mar té un mèrit innegable, en posar a l'abast del públic un valuós patrimoni que no pot deixar de ser difós pels musicòlegs i conegut, si més no, pels sectors més sensibilitzats culturalment. La inclusió en el pro-

grama de "La Viuda", una peça del gènere anomenat *ensalada*, del pradenc Mateu Fletxa el Vell, rescatada després de quatre segles d'oblit, és una mostra d'aquesta eficaç acció musicològica.

La Capella, que treballa des de l'any 1986 a redós de l'emblemàtica basílica de la Barcelona marinera, és formada per cantaires experts. És just, doncs, d'esperar-ne uns resultats que vagin més enllà de l'estricta correcció i, en aquest sentit, té molt a dir-hi la tasca de Sergi Casademunt al capdavant de la formació. Quan, amb aliments de primera qualitat, al menjar li falta una punta de gust, les mirades dels comensals s'adrecen cap al cuiner. És una responsabilitat inevitable.

Una de les valoracions positives que cal fer, sens dubte, del concert, és la nombrosa assistència. I és que la polifonia posseeix un encant particular, únic, i resulta veritablement reconfortant l'evidència d'un públic que hi connecta i l'estima. Una raó més per considerar que mai no seran excessius els esforços per presentar a aquests bons afeccionats uns productes selectes que els estimulin a repetir i que els permetin aquella lícita expansió de poder dir: "Jo hi era".

■ Miquel-Lluís Muntané

En homenatge a Pere Calders

XII Certamen literari infantil i juvenil Sant Jordi

Convoca:

Institut Català de Serveis a la Joventut de la Generalitat de Catalunya

Lliurament dels treballs:

Representació territorial de Joventut de Barcelona o a qualsevol altra representació territorial de Joventut, i a les oficines de serveis a la Joventut C. de Fontanella, 17, baixos. Tel. (93) 302 28 58 08010 Barcelona

Resum de les bases:

La convocatòria d'aquest certamen apareix publicada al DOGC núm. 1688, de 30 de desembre de 1992.

Poden optar-hi els nois i noies residents a Catalunya que tinguin entre 7 i 17 anys el 27 de novembre de 1992.

S'estableixen cinc categories:

- 1) de 7 a 8 anys
- 2) de 9 a 10 anys
- 3) d'11 a 12 anys
- 4) de 13 a 14 anys
- 5) de 15 a 17 anys

Es podran presentar poemes fins a una extensió màxima de 200 versos escrits sobre folis. Els

treballs es presentaran per quintuplicat, mecanografiats a doble espai o bé escrits a mà amb lletra clara, fent-hi constar el títol i l'edat de l'autor. Al sobre, s'hi adherirà la part corresponent de la butlleta d'inscripció per tal d'identificar-lo. També caldrà adjuntar fotocòpia del DNI o de la pàgina corresponent del Llibre de Família.

Cada autor podrà concursar amb una obra per modalitat.

Les escoles, centres o tallers que vulguin optar al guardó col·lectiu (major nombre de treballs premiats a la Fase Catalunya) hi podran presentar com a màxim 30 treballs. En aquest cas hauran d'emplenar la butlleta específica i presentar una relació de tots els participants, amb els noms, cognoms i edats, segellada per l'escola.

El termini de presentació de treballs s'inicia l'1 de març de 1993.

Dins la Fase Comarcal, el Jurat seleccionarà les obres que passaran a la Fase Catalunya. Els autors seleccionats rebran un obsequi. Dins la Fase Catalunya, el Jurat premiarà els millors treballs de

cada categoria.

La relació de premiats es publicarà en el DOGC.

Per a més informació, podeu adreçar-vos a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, tel. (93) 405 11 66.

Jurat:

Fase Catalunya: Agustí Alcoberro Pericay, Jordi Capdevila Mas, Aurora Díaz Plaja, Montserrat Fonoll Valls, Carme Mas Morillas, Elena O'Callaghan Duch, Bartomeu Palau Redon i M. Mercè Roca Perich.

Termini de presentació de treballs: 32.03.93

Dotació:

Els premis són:

—llibres per valors de:

• Categories 1, 2, 3 i 4

Primer premi: 50.000 Ptes, segon premi: 40.000 Ptes, tercer premi: 30.000 Ptes, accèssits: 10.000 Ptes.

• Categoria 5

Primer premi: 70.000 Ptes, segon premi: 60.000 Ptes, tercer premi: 50.000 Ptes, accèssits: 15.000 Ptes.

LA SARDANA I LA DANSA

Concurs musical de Banyoles-Ceret

S'ha convocat la novena edició del Premi Musical de Composició Sardanista que cada any presenten conjuntament els Ajuntaments i Foment de la Sardana de les viles de Ceret (Vallespir) i Banyoles (Pla de l'Estany), que segueix una ubicació alternada, un any a Ceret, amb sardanes, i un altre a Banyoles, amb obres de tema lliure per a cobla. Enguany la celebració correspon a Ceret.

Algunes de les Bases són: Participació lliure amb un màxim de dues sardanes inèdites i d'autors vius. Instrumentacions per a cobla d'onze instruments, amb reducció per a piano i partitelles. Identificació pel sistema de plica. La tramesa, abans del 31 d'agost, caldrà fer-la al Foment de la Sardana de Ceret, Ajuntament, codi postal 66400, o a l'Apartat de Correus 104, de La Jonquera, codi postal 17700.

El Jurat serà secret fins al moment de la lectura del veredict. Escollirà cinc sardanes finalistes, entre les quals s'establiran els premis següents: Primer 7.000 francs; segon 4.000; tercer 2.500; quart 1.500 i cinquè també 1.500. A més es concedirà un premi popular per valor de 2.000 francs, que adjudicarà el públic amb el seu vot, el dia de concert de presentació de les sardanes, el 14 de novembre, a les cinc de la tarda, a la sala La Unió.

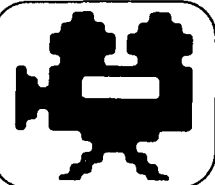
CONCURSOS DE POESIA I PINTURA

"Amics de la Sardana Terra Nostra" de Girona, convoquen la quarta edició dels seus concursos infantils de pintura i poesia, sobre el tema únic de "La Sardana", en tots els seus aspectes, per a nens i nenes, compresos en tres grups, entre els 6 i els 14 anys o més. S'estableixen tres premis amb trofeu per a cada concurs. L'admissió de treballs acabarà el dia 20 d'abril i el repartiment de premis es farà el dia 5 de juny, festa de la Divuitena Trobada de la Sardana a l'Escola. Els treballs s'han d'enviar a Generós Mestre i Teixidó, carrer Ramon Muntaner, 3, entresol segona, de Girona, codi postal 17005.

■ Josep Ventura

CINEMA

Dràcula

Director: Francis Ford Coppola. **Intèrpretes:** Gary Oldman, Winona Ryder, Anthony Hopkins.

Són conegudes les dificultats econòmiques de Coppola pel fracàs d'alguns dels seus projectes més ambiciosos. Això l'ha portat a dirigir històries que no eren seves, però que ha assumit donant-hi un enfocament molt personal. Ara ho torna a fer en *Dràcula*, convertint el seu protagonista en un ésser fosc i turmentat.

Al segle XVI el príncep Vlad de Romania (Gary Oldman) està en guerra amb els turcs. En tornar a casa, s'assabenta que la seva esposa s'ha suïcidat en creure'l mort en el camp de batalla. Davant la pèrdua de l'estimada, Vlad-Dràcula es desespera, renega de la seva fe i ven la seva ànima al diable, que li concedeix la immortalitat. Quatre-cents anys més tard, a l'Anglaterra victoriana, Dràcula descobreix a Mina (Winona Ryder), una dona idèntica a la seva estimada esposa, i tracta de fer-la seva.

Dràcula no comprèn com ell, que està lluitant contra l'infidel per Déu, ha pogut sofrir la pèrdua de la seva estimada. Es tracta d'un sentiment fatalista que acostuma a impregnar els films de Coppola, com *El padrino III*; on són inútils i massa dolorosos els esforços de Michael Corleone per aconseguir la redempció dels seus pecats.

En no poder estimar la seva esposa, Dràcula es veu arrossegat per una desbocada apetència sexual, per la qual converteix les dones objecte del seu desig en nous vampirs. De manera que es mostren els excessos en què pot caure una persona atrapada en el desig carnal: no solament el cas de Dràcula —que és un posseït—, sinó el de Lucy, amiga íntima de Mina, que es deixa portar per les seves fantasies sexuals. Aquesta insistència en l'eròtic és clara i s'allunya de la novel·la de Bram Stoker, malgrat el que declarin Coppola i el guionista Jim V. Hart. La cruïlla d'algunes imatges és un evident reclam comercial. De fet, la impressionant promoció publicitària del film s'ha basat precisament en l'erotisme i en el terror, i ha deixat en segon pla el principal de la història: el romanticisme.

■ José María Aresté

Convocats per la Fundació Serveis de Cultura Popular

Ajuts per a joves i minories ètniques

La Fundació Serveis de Cultura Popular ha convocat ajuts a projectes d'intercanvi i cooperació d'infants i joves en el marc dels Països Catalans i també a projectes d'acolliment i de formació de treballadors estrangers i minories ètniques.

La primera convocatòria s'ha realitzat per tal de contribuir a afirmar i estendre la consciència d'identitat i de comunitat dels països que tenim unes mateixes arrels i participem d'una mateixa llengua i cultura, i de fomentar entre les joves generacions una voluntat de mantenir-la i desenvolupar-la creativament.

Quant a la convocatòria d'ajuts a projectes d'acolliment i de formació de treballadors estrangers

i minories ètniques té la intenció de contribuir a la consciència que hi ha un únic món —i no un tercer, ni un quart—; a fer efectiva la solidaritat humana per damunt de fronteres geogràfiques, polítiques, socials, ideològiques o culturals; i a l'afirmació de Catalunya com una comunitat oberta i plural.

A aquestes convocatòries s'hi poden acollir tots els grups, entitats, associacions i moviments sense afany de lucre ni finalitats declaradament polítiques.

El termini de presentació de propostes finalitza el 15 d'abril d'enguany. El dia 3 de maig la Fundació farà públiques les propostes ateses. Més informació: Fundació Serveis de Cultura Popular, carrer Provença, 324, 3r, telèfon: 458 30 04, 08037 Barcelona.

NOTÍCIES INTERROMPUDES

Totes aquelles persones interessades a conèixer els esdeveniments i successos de les darreres hores romanem davant el televisor àvids de notícies, elaborades i presentades com a petits reportatges per professionals de la comunicació. Imatge, so i informació en un girar d'ulls. Tot un món —sorprenent, incitant i escrutador— dins la pantalla casolana.

Mitja hora d'informació local i autonòmica, nacional i internacional; de política i economia, de cultura i societat, d'espectacles i esports. En aquests trenta minuts —fa la sensació que s'exhaureixen de seguida— ens informen a grans

trets d'allò que succeeix al nostre voltant més immediat i més llunyà.

A TVE no hi ha cap pausa publicitària als seus noticiaris. Tele 5 i el canal autonòmic TV3 fan una interrupció però el cas més esverador és Antena 3 TV. Al migdia fan dues pauses pels anuncis i té el seu punt àlgid a l'informatiu de les 20.30, presentat per Manuel Campo Vidal —director de la cadena—, ja que són tres les realitzades. Increïble. Excessives interrupcions pel poc temps disponible. Conseqüència: es perd el fil de les notícies. Aquestes són mostrades com un complement, intercalat, dels anuncis comercials.

És un constant zim-zam d'imatges. Així ho exemplificaríem: Notícies. Spots publicitaris. Més informacions. Un altre rengle d'anuncis. Torna l'actualitat informativa. Altre cop la publicitat. Al capdavant, el noticiari endega la seva missió comunicativa. Sembla més una passejada per una muntanya russa d'un parc d'atraccions —car rivalitza amb tants zumbis— que un informatiu rigorós i seriós de l'actualitat de la jornada. Certament, l'atabalament dels espectadors és majúscul davant aquest "espectacle" multicolor.

■ Miquel Àngel Codina
Periodista

Les icones, una guia magnífica per a la pregària

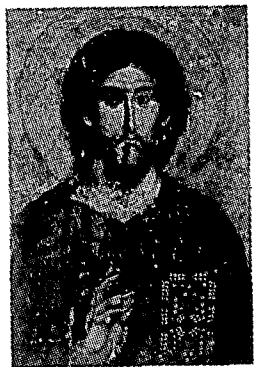
Jesús Castellano, carmelita espanyol, professor al Teresianum de Roma, coneixedor pregon de santa Teresa i de sant Joan de la Creu, professor de litúrgia, ens ofereix una obra entranyable entorn de les icones orientals.

Jesús Castellano.
Oración ante los iconos.
Dossiers C.P.L. 56

Aquest llibre, hom pot considerar-lo com una confluència de diverses dimensions del misteri cristià que ell aprecia de manera particular: l'oració, l'any litúrgic, la vàlua de l'art i de la bellesa com a camí vers Déu, i de manera especial l'espiritualitat oriental. El professor Castellano és un enamorat de l'Orient. Es pot dir que la seva fe cristiana respira —tal com volia Joan Pau II que fes tota l'Església— amb tots dos pulmons, el de l'Església occidental i el de l'Orient.

A la primera part, hi trobem una àmplia introducció a la iconografia oriental. Als aspectes estètics i a la seva teologia, de la qual brolla l'espiritualitat. I també ens introdueix dins la meditació cristiana que la contemplació de les icones pot suscitar.

A la segona part, Jesús Castellano guia el lector en la meditació davant 19 icones —reproduïdes al llibre— que abasten els principals misteris de Crist

ORACION ANTE LOS ICONOS
Los misterios de Cristo
en el año litúrgico

—i de Maria— a través de l'any litúrgic. Els misteris de la infància de Jesús, la Transfiguració, la resurrecció de Llàtzer, els grans misteris de la Pasqua del Senyor, curullats amb la dormició de Maria, la Trinitat, Jesucrist Salvador, la Verge del senyal.

L'autor no s'accontenta amb una explicació pietosa i catequètica: ens convida expressament a fer que la nostra contemplació d'allò que és bell esdevingui meditació i pregària, una meditació iconogràfica, una oració icònica, que pot resultar entranyablement eficaç també per a nosaltres, habitants d'un món massa racional i fred.

● C.C.

Gaetano Savoca.
El libro de Ezequiel.
Ed Herder.

Una figura encara per desxifrar

Aquest comentari del llibre del profeta Ezequiel forma part de la col·lecció "Guia espiritual de l'Antic Testament", destinada a fer emergir dels textos bíblics la força del seu missatge, bo i mostrant-ne la intensitat i actualitat.

Ezequiel, profeta i contemplatiu, líder carismàtic dotat de vena poètica, és una figura encara per desxifrar. Visqué en una època de les més crítiques de tota la història del poble d'Israel, caracteritzada per la captivitat a Babilònia. Va tenir una personalitat complexa i un xic misteriosa. Orientat cap a un futur de justícia interior i de pau ("shalom"), Ezequiel, amic del seu poble, es mantingué també obert a les nacions estrangeres. El seu llibre, compilació d'oracles, és de vegades difícil d'interpretar a causa del seu estil apocalíptic, i per l'abundor de símbols.

El comentari espiritual de Gaetano Savoca recorre les planes més significatives del llibre d'Ezequiel, en cospa el sentit més pregon, penetra en els temes religiosos subjacents i comprèn

Gaetano Savoca
Guía espiritual del Antiguo Testamento
El libro de Ezequiel

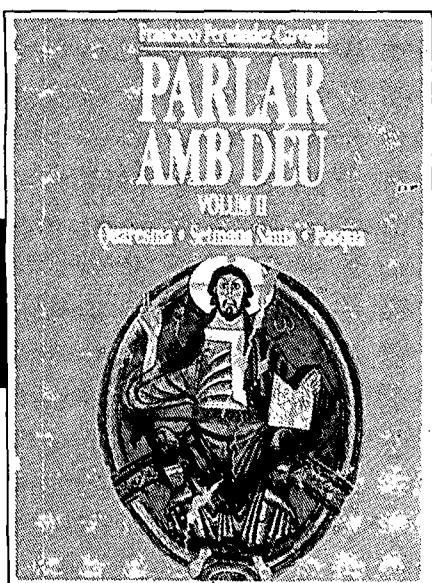
Herder - Ciudad nueva

el seu missatge existencial. Els aspectes més sobresortints de tota aquesta temàtica són els següents: obertura i docilitat a la missió rebuda; lluita oberta contra els falsificadors de la Paraula; fe en l'amor misericordiós i salvador de Déu; confiança en la restauració del poble escollit; convenciment del triomf de la glòria divina per damunt de totes les vicissituds de la història. En assimilar personalment aquest missatge, el lector podrà obtenir-ne suggeriments per al seu propi creixement humà i espiritual.

Gaetano Savoca, teòleg i exègeta, és professor a la Facultat teològica meridional de Nàpols. Són nombroses les seves col·laboracions en revistes especialitzades i les seves publicacions sobre temes exegètics.

● C.C.

Recopilació de meditacions

Francisco Fernández-Carvajal. Parlar amb Déu. Edicions del Drac.

Edicions del Drac, ens presenta aquest mes, el volum II de "PARLAR AMB DÉU", que correspon a Quaresma, Setmana Santa i Pasqua, de l'autor, ja clàssic, Francisco Fernández-Carvajal. Amb aquest, són ja tres els volums que han sortit de "PARLAR AMB DÉU" i en el terme d'un any, l'editorial es proposa tenir acabada tota la col·lecció.

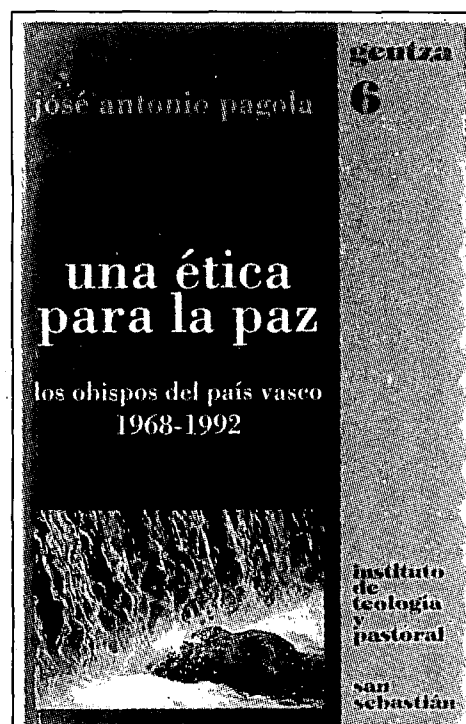
Si interessant és sempre un llibre que ajudi a la meditació, en temps de Quaresma es fa encara més profitós.

Aquesta obra, traduïda ja als principals idiomes, s'ha proposat, i ho aconsegueix, seguir el consell de Sta. Teresa, que diu d'ella mateixa que "mai no gosava de començar a fer oració sense un llibre (...). I els pensaments perduts, amb això els tornava a recollir, i de bon grat menava la meua ànima. I sovint, en obrir el llibre, no calia res més (...)"

● E.D.

L'actuació pastoral dels bisbes del País Basc

Al llarg dels anys, hem estat testimonis de les més vives polèmiques a l'entorn de les paraules que els bisbes del País Basc han anat pronunciant des de la seva responsabilitat de pastors d'un poble esquinçat per greus conflictes socio-polítics i fuetejat per la violència terrorista d'ETA. Mn. José Antonio Pagola, Vicari General del Bisbe de Sant Sebastià, Mons. Setién, ha aplegat i analitzat en aquest volum les intervencions tant col·lectives com individuals dels bisbes que durant aquests anys han regit les diòcesis de Pamplona i Tudela, Bilbao, Sant Sebastià i Vitòria, estudiant també en un annex les dels bisbes de la diòcesi de Baiona. L'estudi introductori es divideix en tres parts. La primera, "En defensa de la llibertat", estudia el posicionament dels bisbes durant els darrers anys del franquisme, concretament des de l'any 1968 fins a la mort del general Franco, el 20 de novembre de 1975. A la segona part, "Crida a la reconciliació", hom analitza l'actuació dels bisbes des de la mort de Franco fins el 17 de febrer de 1979, quan un nou equip de bisbes és designat per regir els bisbats de Bilbao, Sant Sebastià i Vitòria. La tercera part, "Al servei de la pau en la justícia", estudia l'actuació d'aquest equip de bisbes, des del febrer de 1979 fins al febrer de 1992. El present volum contribuirà, sens dubte, a aclarir incògnites sobre l'actuació nítidament pastoral dels bisbes del País Basc.

José Antonio Pagola.
Una ética para la paz.
Ed. Instituto de Teología y Pastoral. San Sebastián.

■ M.V.

EMISSIONS DE TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 00.50 *Testimonio.*

TV2

Dissabte 08.55 *Testimonio (repetició).*

10.30 *Ultimas preguntas.*

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer.*

10.30 *La Misa: amb la participació de La Veu de Voltregà de Sant Hipòlit (Osona, bisbat de Vic) sota la direcció musical de Josep Cruells (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa)*

11.30 *Pueblo de Dios.*

CANAL 33

Divendres 18.00 *Signes dels temps: entrevista sobre el IX Fòrum Home i Evangeli reportatge sobre els refugiats de Bòsnia a Comarruga; tertúlia sobre la infància i societat; el comentari evangèlic d'Armand Puig, a més del recull informatiu, conversa i agenda (director: Xavier Martín).*

Diumenge 12.05 *Signes dels temps: (repetició).*

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64: espai quinzenal)

Divendres 22.00 *Creure, avui: Fillis sí, però...com?; espai informatiu i agenda (director: Ramon Safont-Tria).*

Dilluns 14.00 *Creure, avui (repetició).*

EMISSIONS DE RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

08.30 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00 *La música religiosa: Oratori de Nadal de Saint-Saens; Te Deum per a cor i orquestra de Verdi.*

11.00 *Retransmissió de la missa conventual de Montserrat.*

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe* (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 666)

Diumenge

09.00 *Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.*

10.00 *Iglesia es noticia: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la santa Seu.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

13.05 *Solidaris* (coproducció amb Caritas Barcelona) sobre activitats de caràcter social, dutes a terme per persones i entitats sense afany de lucre de tot Catalunya (direcció: Montse Sintés, Àlex Masllorens i Domènec Subirà).

Dimarts

15.00 *Frontera: programa socio-religiós que tracta els temes puntuals de més actualitat davant el fet religiós* (director: Saturnino Rodríguez i Abel Hernández).

RÀDIO 4 (RNE/Catalunya, FM 100.8)

Diumenge

13.05 *Solidaris* (en simultani amb Ràdio 1)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.*

Diumenge

14.00 *Avui és el teu dia: informacions, comentaris i entrevistes.*

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia: amb la "conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona.*

RÀDIO BARCELONA (OM 828)

Diumenge

21.30 *Objectiu, l'home: "El cas de la setmana, un espai per la solidaritat; la "carta dominical" de l'arquebisbe Carles, de Barcelona; entrevista amb la germana M. Claustre Bonet, missionera a Sta. Cruz de la Sierra (Bolívia) (director: Josep-Maria Alimbau).*

RÀDIO BERGA (FM 95.7)

Diumenge

09.00 *Missatge d'esperança: informació religiosa i "conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona (director: Albert Obradors).*

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians: amb la "conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona.*

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Diumenge

19.30 *Obrim camins: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez)*

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.*

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat)

Dissabte

13.50 *"Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella*

Diumenge

09.45 *"Església viva* (producció de l'arquebisbat)

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió: amb la "conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona*

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.00 *connexió amb la retransmissió de la missa per a tot Espanya (des de llocs diferents).*

09.45 *Testimoni: resum d'activitats religioses de la setmana de Sabadell, comarca i Catalunya; "carta dominical" de l'arquebisbe Carles, de Barcelona (director: Ramon Clivell).*

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *"Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.*

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

22.10 *Noticiero*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva: amb la "conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona.*

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes: informacions, comentaris i entrevistes.*

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat)

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.05h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a "Catalunya Cristiana").

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Onda Cero: Ràdio Tarragona (FM 91.0) dissabte 13.05h

Ràdio Nova (FM 93.5) dissabte 09.15h.

AVUI ÉS EL TEU DIA: a Ràdio 5.

CAFÈ I PASTES: a Tarragona Ràdio.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;
Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: temes relacionats amb el món cristià i social; seccions: *La paraula del bisbe* (missatge setmanal), *Rutes de la fe* (santuàries, esglésies i ermites), *Entrevista* (tema actual), *Els sants oblidats* (sants de la setmana) *La veu dels joves* (destinat als joves), *Noticari* i *Comentari de l'evangeli*; presentador: Angel Rodríguez;

L'emeten:

Cadena Cope: Figueres (OM 1269) diumenge 9.45 i 14.05h.

Ona Jove de Riudellots (FM 101.2) diumenge 12.15h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.30h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 11.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) diumenge 10.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Bisbal d'Empordà (FM 107.4) diumenge 10.30h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Companyia de Cassà (FM 92.8) diumenge 9.30h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.00h

Ràdio Grup (Girona, FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 92.7) per confirmar

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Pineda de Mar (FM 107.9) diumenge 08.30h.

Ràdio les Planes d'Hostoles (FM 107.0) diumenge 9.05h.

Ràdio Salt (FM 97.7) dissabte 8.30h.

Ràdio Sant Joan les Fonts (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma de Farners (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 10.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 106.6) diumenge 9.30h.

Ràdio la Vall de Mar (FM 107.6) per confirmar

LA PARAULA DEL BISBE: missatge setmanal del bisbe Camprodon (es publica al Full Parroquial".

L'emeten:

Ràdio Calella (FM 92.2) diumenge 11.05h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 8.55h.

Ràdio Platja d'Aro (FM 106.6) dissabte 8.30h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.50h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al "Full diocesà").

L'emeten: Ràdio Balsereny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full "Vida diocesana").

L'emeten:

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30 h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio l'Infant (l'Hospitalet (FM 107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00

Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

Ràdio Vinaròs Nueva (FM 92.8) dissabte 22.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM 89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 12.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE VIC

(pendent de recepció)

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

GENERALITAT DE CATALUNYA

Departament de Benestar Social

Joan, Centre residencial (Barcelona)

S'ESTIMARIA MÉS VIURE EN UN PIS.

En Joan viu en aquesta casa tan bonica. De fet, ha crescut aquí envoltat de pins i d'un entorn molt agradable. Aquest és un dels 175 centres d'Atenció a la Infància que la Generalitat té arreu de Catalunya, amb molts nens i nenes que, a hores d'ara, es troben apartats dels seus pares, tot i que sigui momentàniament.

En aquestes cases els nens estan ben atesos. Mengen bé, des de biberons fins a hamburgueses amb ceba, perquè n'hi ha de totes les edats. Els donen vestit, calçat, atenció sanitària, joguines, material esportiu, educació i afecte.

Disposen de bones instal·lacions. Van a classe.

Un equip humà extraordinari de tècnics i educadors els atenen tot el dia i, fins i tot, a la nit vetllen

per donar-los tota l'ajuda que poden, en aquests moments —molt sovint anys— difícils. Però, malgrat tot, aquests nens no són del tot feligors. Perquè no tenen allò que més s'estimen: **una família que els aculli**. I, en alguns casos, els serà molt difícil de trobar-la. Perquè ja no són nadons, o perquè tenen problemes físics o psíquics.

Però continuen tenint dret a creure en el futur.

Per això, en Joan canviaria ara mateix aquesta gran casa amb jardí per un simple pis, amb una família que el volgués acollir. Encara que fos temporalment. En nom seu, et demanem aquesta família.

És el darrer esforç que la Generalitat pot fer per ell. Però l'última paraula la tens tu.

Truca'ns, si us plau.

(900) 200 195

Direcció General
d'Atenció a la Infància

300 65 65

Creu Roja

**Pla d'Acolliment Familiar.
Tu pots acollir-lo... o no.**

Actitud de conversió

Endinsant-nos en la Quaresma, l'Església es prepara pels esdeveniments que tindran lloc a Jerusalem. Durant aquest temps se'ns convida, a cada un de nosaltres, a la conversió: "Ara és el temps favorable, ara és el dia de la salvació". És el temps que Déu dóna, per Jesucrist, per a convertir-se, per a créixer en el bé.

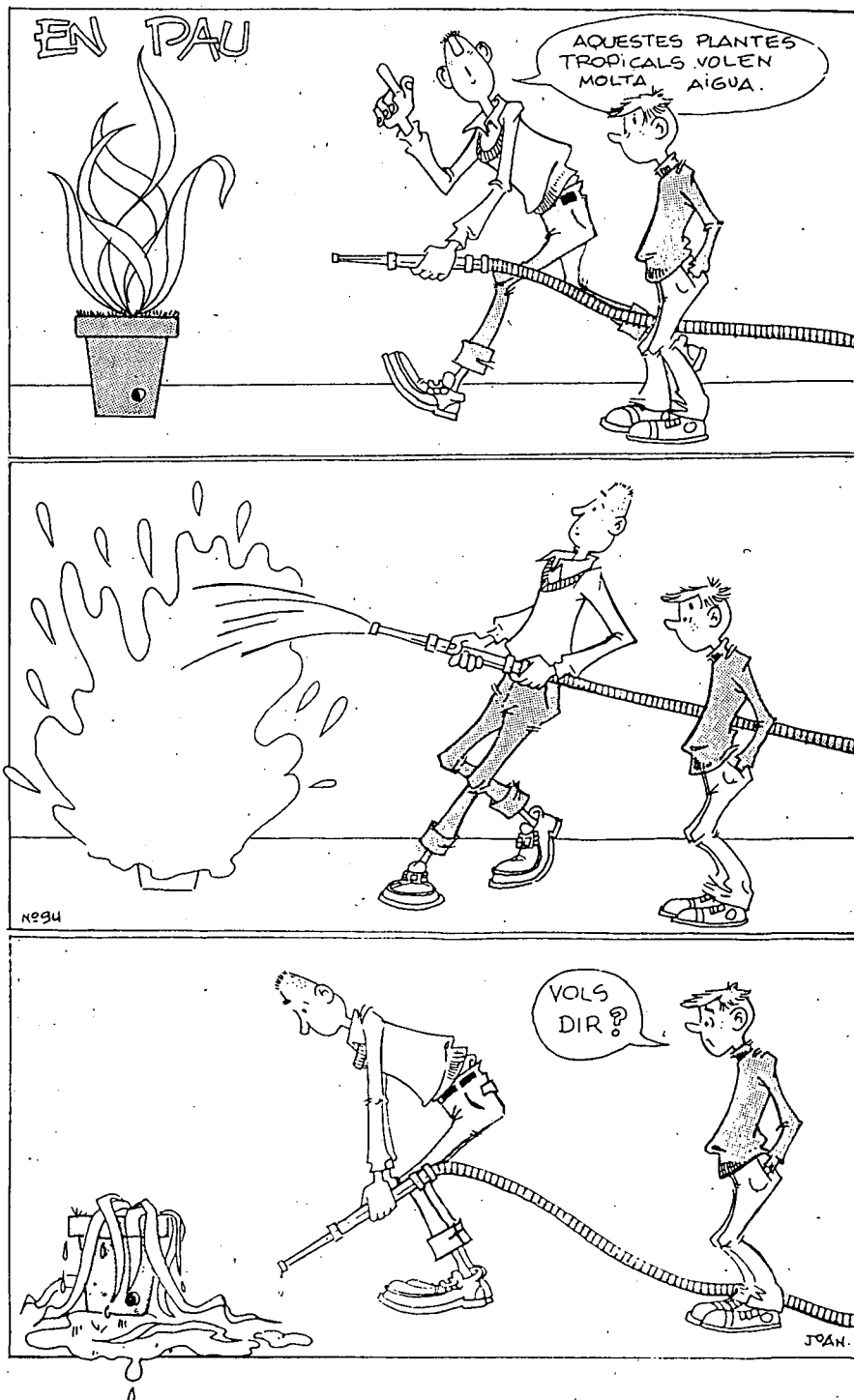
Tots nosaltres, cridats a anar al fons del nostre cor, hem de revisar totes les actituds, els pensaments, les intencions... I cal fer-ho en un clima de pregària i d'austeritat de vida.

La pregària il·lumina el camí que estem fent. Ens el mostra amb els ulls del Crist. Evangeli en mà, no podem restar indiferents, sinó que ens demana una resposta concreta, un canvi de sentit.

L'austeritat de vida, enmig d'un món que potencia tot el contrari, ens ajuda a veure que els valors materials no són absoluts (ja que l'Únic Absolut és Déu). Ens fa més lliures i autocrítics. Ens educa a corregir tot egoisme i tota autòsuficiència i, així, a obrir-nos als altres i a Déu.

Però, per fer tot això, cal romandre en una actitud que possibiliti el canvi del nostre cor de pedra per un cor de carn.

Víctor

EN PITU CALSAPEU

Busquem l'evangeli de diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 17, versets de l'1 al 9 (Mt 17:1-9).

Reflexionem: 1. Jesús, molt humà, aparentment com qualsevol de nosaltres, no s'està de mostrar-se a uns quants escollits tal com és, en la seva realitat de Déu fet home i, per tant, d'home transfigurat en Déu. Una visió aquesta, com totes les visions, reservada als escollits, i per no fer-ne cap mena d'ostentació o de senyal de privilegi.

2. La Llei (Moisés) i els Profetes (Elies) fan costat a Jesús en aquella situació d'apoteosi. I és que ell havent aplegut a completar la Llei i a complir les Profecies, i així és com l'aliança antiga, expressada en taules de pedra i per a un poble concret, esdevindrà abraçada universal —la nova Pasqua— amb la creu com a senyal.

3. La muntanya que s'identifica com a lloc de la transfiguració és, de fa molts segles, el Tabor. Un lloc certament on es troben el cel i la terra, lloc de silenci i de pregària. ¿Què ho fa que a la muntanya, com en un núvol lluminós, se sent parlar Déu de més a prop? I Jesús, que ens encoratja: "No tingueu por".

■ El catequista

Les nostres coses:

El Barri Gòtic de Barcelona

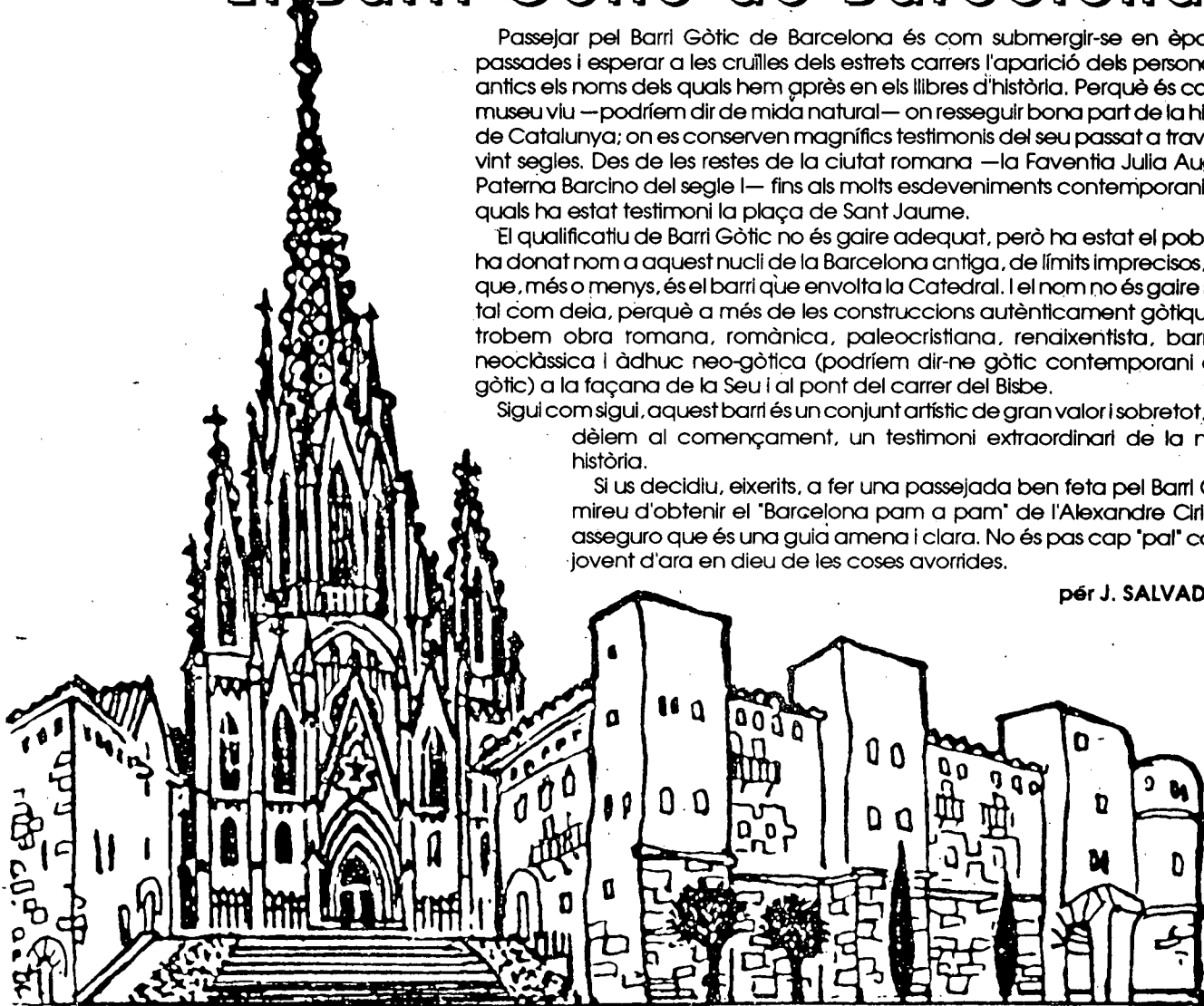
Passejar pel Barri Gòtic de Barcelona és com submergir-se en èpoques passades i esperar a les cruïlles dels estrets carrers l'aparició dels personatges antics els noms dels quals hem après en els llibres d'història. Perquè és com un museu viu —podríem dir de mida natural— on resseguir bona part de la història de Catalunya; on es conserven magnífics testimonis del seu passat a través de vint segles. Des de les restes de la ciutat romana —la Faventia Julia Augusta Paterna Barcino del segle I— fins als molts esdeveniments contemporanis dels quals ha estat testimoni la plaça de Sant Jaume.

El qualificatiu de Barri Gòtic no és gaire adequat, però ha estat el poble qui ha donat nom a aquest nucli de la Barcelona antiga, de límits imprecisos, però que, més o menys, és el barri que envolta la Catedral. I el nom no és gaire idoni, tal com deia, perquè a més de les construccions autènticament gòtiques, hi trobem obra romana, romànica, paleocristiana, renaixentista, barroca, neoclàssica i àdhuc neo-gòtica (podríem dir-ne gòtic contemporani o fals gòtic) a la façana de la Seu i al pont del carrer del Bisbe.

Sigui com sigui, aquest barri és un conjunt artístic de gran valor i sobretot, com dèiem al començament, un testimoni extraordinari de la nostra història.

Si us decidiu, eixirits, a fer una passejada ben feta pel Barri Gòtic mireu d'obtenir el "Barcelona pam a pam" de l'Alexandre Cirici. Us asseguro que és una guia amena i clara. No és pas cap "pal" com el jovent d'ara en dieu de les coses avorrides.

pér J. SALVADOR

El mirall d'or

Vet aquí que una vegada, temps era temps, hi havia uns petits follets molt entremaliats que vivien allà a dalt al firmament. Els simpàtics follets tot el dia jugaven però es barallaven massa sovint.

Diuen les velles històries que si plou és ben segur que un d'aquest follets està plorant, i, quan creieu veure núvols amb forma d'animals, no ho dubtéssiu pas, han estat ells els que els han fet tot jugant.

Aquests petits follets tenien però, una feina molt important: havien de tenir cura d'un petit mirall d'or que la reina de les fades els havia confiat. Quan la reina es mirava al mirall cada matí, l'espill reflectia la llum dels seus ulls que omplia tot el món. Així es feia de dia. En arribar el vespre, els follets havien de guardar-lo per tal que es fes de nit.

¿Us imagineu què hauria pogut passar si un vespre s'haguessin distret de fer la seva feina? Ningú no hauria pogut dormir perquè la nit no hauria arribat. Fixeu-vos com n'era d'important la seva tasca.

De tota manera, no és pas això el que ara us volia explicar. Resulta que el mirall era màgic i, quan els follets miraven a dins, hi podien veure tot allò que passava a la Terra.

Heus aquí que una nit molt fosca, mentre un dels follets vigilava el mirall, hi va veure una cosa molt divertida que passava a la Terra i es va posar a riure. En sentir-lo els seus companys van voler donar també una ullada, i van intentar prendre-li el mirall. Van començar a discutir i a barallar-se entre ells i, de sobte, el mirall va relliscar de les mans d'un dels follets i en caure es va trencar en mil bocins. Un munt de llumetes brillants va escampar-se pel firmament que va il·luminar-se ràpidament.

—Ara la reina de les fades s'enfadarà molt amb nosaltres— va dir molt trist un dels follets.

—Sí, hauria d'enfadar-me molt. Però en trencar-se el mirall tot el firmament s'ha encès, la nit ja mai no tornarà a ser fosca perquè ara hi ha un munt d'estels. Mentre la reina deia això els follets pensaven que era el firmament era molt més bonic. Us perdonaré i us confiaré un altre mirall d'or però m'heu de prometre que mai més no us tornareu a barallar.

Els follets, molt penedit, mai més no van fer enfadar la reina i el Sol brilla cada dia i els estels s'encenen cada nit.

BABAR

i els seus amics a la masia

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

-Aquest vespre, tot ho menjarem d'aquí al mas

-diu la vella senyora. Obre el forn, i hi posa,

perquè es cogui, un de poma.

-Ara hem de deixar el que hem fet servir.

Zèfir agafa el de damunt la taula.

-Ei! Alerta! -li crida Alexander - M'has fet

abocar la m'he enfurinat tot!

-Tinc una gana de por! -diu Filora a Celest.

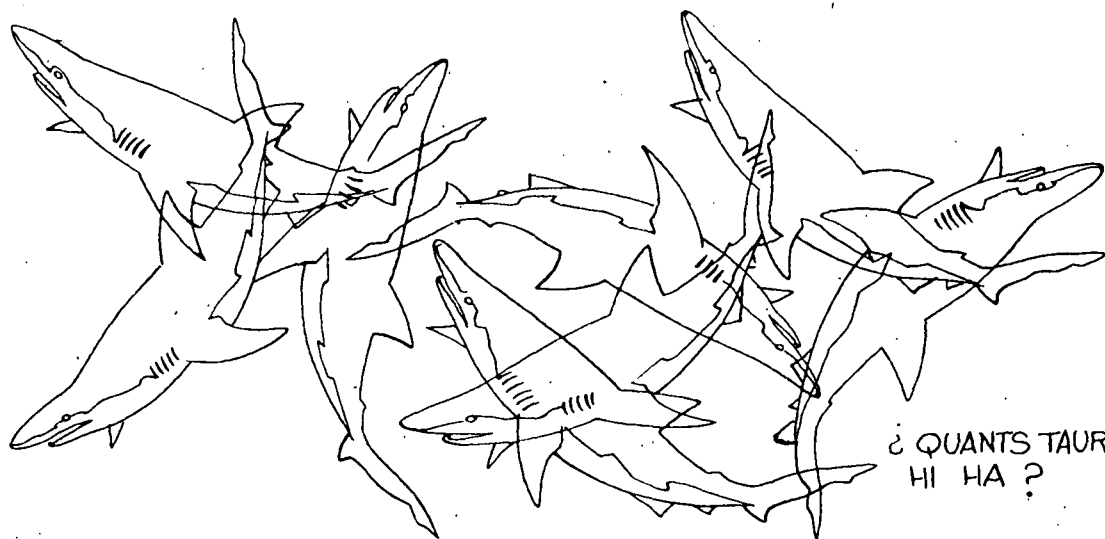
Que em puc menjar un ?

-No, que són per nostres -li respon - Si vols,

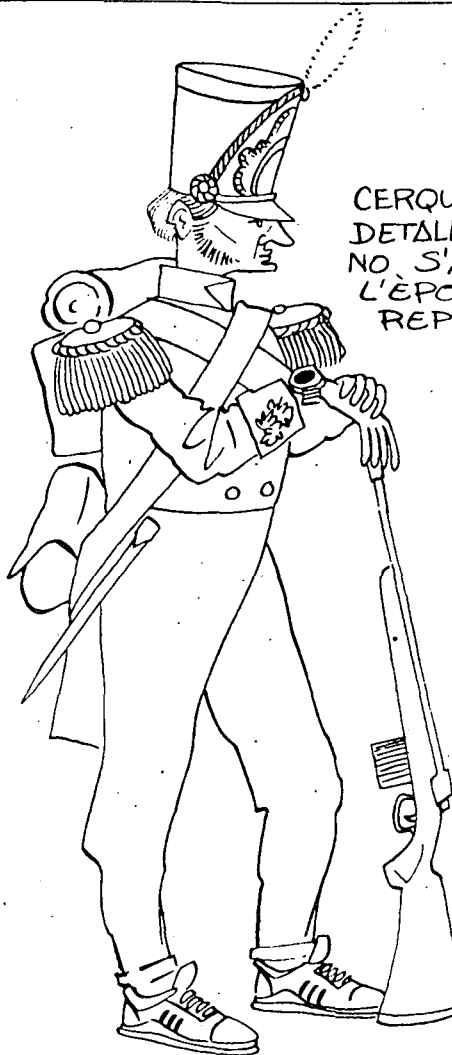
menja't una llesca de pa amb

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

MISCE L. LÀNIA

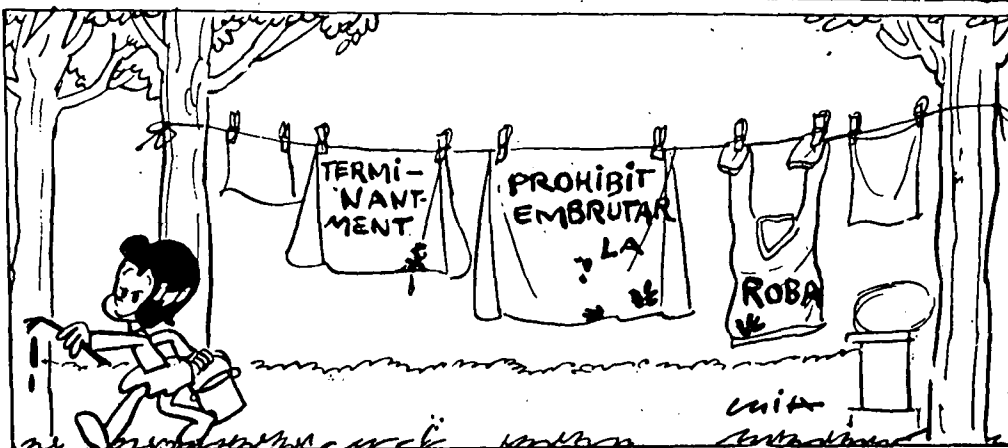
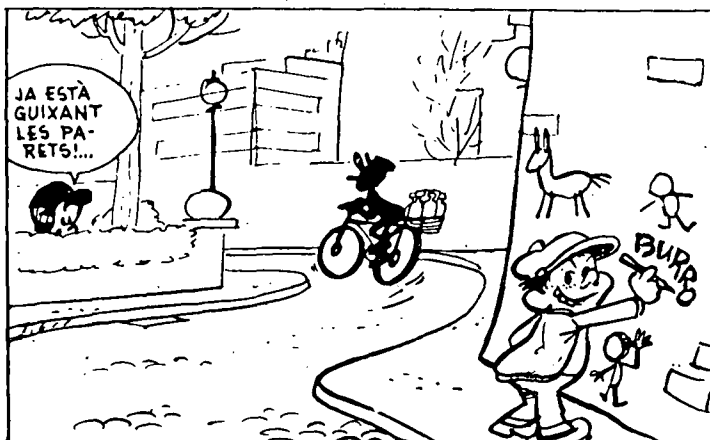
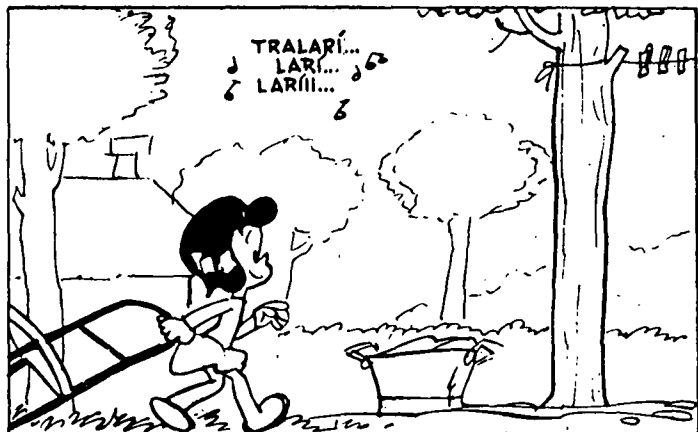
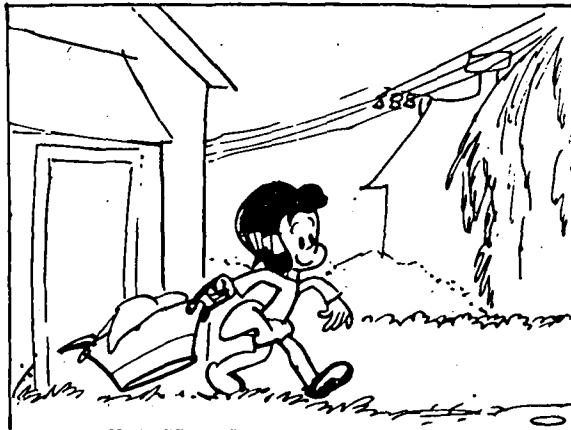

¿ QUANTS TAURONS
HI HA ?

CERQUEU QUINS
DETALLS DELS SOLDATS
NO S'ADIUEN AMB
L'ÈPOCA QUE
REPRESENTEN.

LA MARIONA

Cafarí © LORENÇ

